42

SAN-ANTONIO

MÂNÂNCĂ IAURT DACĂ MAI AI CHEF...

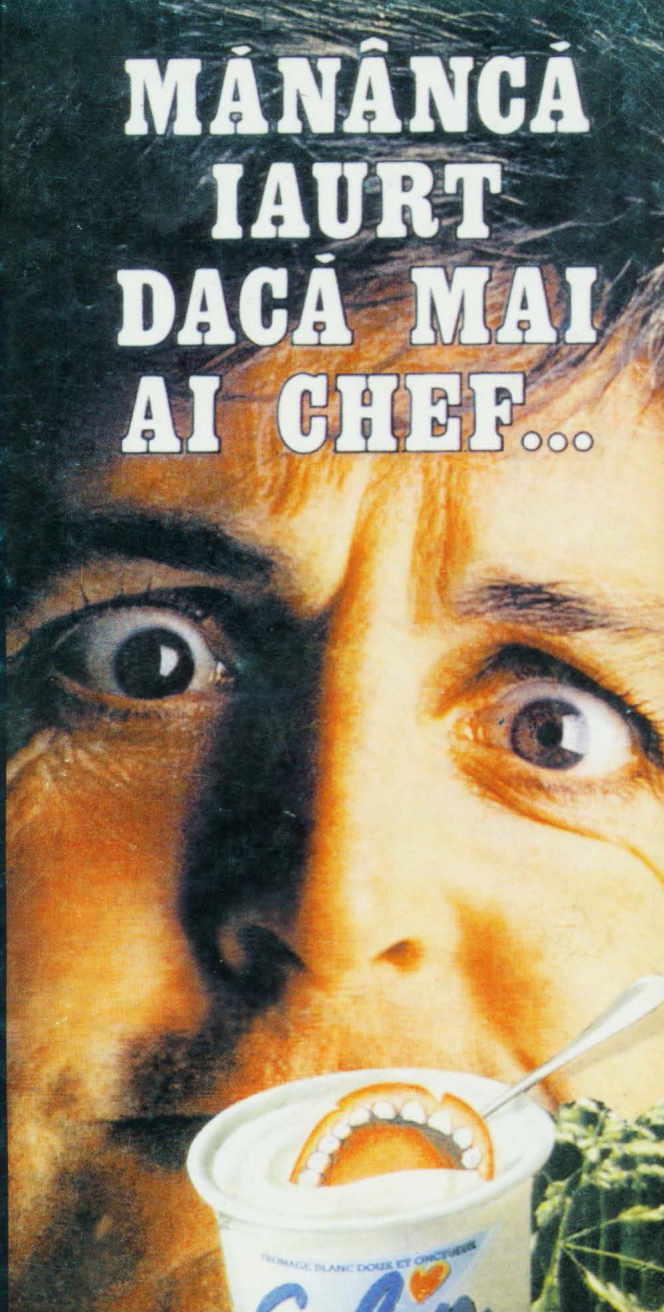

Editura FORUM

UN PRIM CAPITOL DE O MARE FRUMUSEŢE, FOARTE PERCUTANT ŞI CARE-ŢI TREZEŞTE INTERESUL SĂ AFLI CÂT MAI MULTE

Alex Andri era duşmanul zgomotului, în special al celui care te agresează îngrozitor de îndată ce acţionezi butonul unui tranzistor. Nu suporta muzica actuală, cântăreţii vociferanţi, publicitatea jalnică şi alte prostii. Cu toate astea, îşi martiriza timpanele mai multe ore pe zi, pentru a se determina să tolereze epoca. Aşa cum un puşcăriaş se străduie să măsoare cei şase metri pătraţi ai celulei, pentru a se menţine în formă, şi el se obliga să asculte vacarmul undelor pentru a se obişnui. Dar ducea dorul, din tot simţul lui auditiv maltratat, melodiilor ***Fascination*** şi ***O sole mio***, care i-au marcat lunga lui existenţă.

Alex Andri conducea I.S.C.: Institutul de Înalte Studii Criminalistice, al cărui director fondator şi unic mentor era. În mod accesoriu, mai deţinea un birou de impresariat, menit să organizeze atacuri cu mână armată interesante, dar această ramură anexă îşi încetase puţin câte puţin activitatea, timpurile devenind improprii unor asemenea acţiuni, dată fiind lipsa de corectitudine de care dădeau

dovadă răufăcătorii din ziua de azi. Alex se lăsase în mai multe rânduri tras pe sfoară ca un naiv de nişte neisprăviţi proaspăt scăpaţi din puşcărie, indivizi care-i aplicaseră întocmai directivele, se folosiseră de materialul lui, şi apoi se pierduseră în ceaţă, fără să mai dea vreun semn de viaţă, o dată lovitura reuşită. În contact cu aceste puşlamale amorale, bătrânul Andri simţea că moare şi se învârtea în cocioaba lui căzută în ruină, ca într-o celulă, făcând economii ca să-şi cruţe veniturile şi dând doar din când în când lecţii unor tinerei dezorientaţi care sunau la micul lui conservator al crimei, mai curând pentru a le hotărî o orientare, decât pentru a-i instrui în adevăratul sens al cuvântului. Fiindcă Andri îşi pierduse îndemânarea în multe domenii, dar cel puţin îşi păstrase acel ochi infailibil care-i permitea să precizeze specializarea posibilă a unui ucenic-răufăcător.

După câteva şedinţe, îi punea mâna pe umăr:

„Băiete, am să-ţi vorbesc ca un tată, spargerile n-or să ajungă niciodată meseria ta, prea îţi lipsesc reflexele. În schimb, calmul şi siguranţa mâinii tale mă îndreptăţesc să te îndrum spre falsificarea biletelor de bancă. Eşti talentat la desen."

Sau altuia:

„Tu ar trebui să te perfecţionezi în violarea seifurilor, băiete, e limpede că ai înclinaţii către tot ceea ce înseamnă încuietoare."

Aşa se desfăşurau ultimii ani de viaţă ai bătrânului Andri în căsuţa lui vetustă din Aubergenville care mirosea a mucegai şi răsuna de miile de şoapte a curenţilor de aer vagabonzi.

În ziua aceea, o dimineaţă insignifiantă, cenuşie şi blândă, cineva sună la uşa Institutului. Bătrânul se forţa să asculte *Varză acră Jérôme* pe Europun; nişte apucaţi, unii mai epileptici ca alţii, cărora le-ar fi stat mai bine într-un balamuc decât într-un studio de înregistrare.

Alex reduse ţipetele smintitului, dar nişte urlete nu pot fi cu adevărat atenuate prin reducerea nivelului sonor: ele rămân urlete.

Directorul I.S.C. se duse să-i deschisă uşa unui bărbat destul de arătos, cu o privire caldă şi perspicace, al cărui zâmbet încrezător demonstra că era un om sigur de sine.

Andri îl cântări, aprecie personalitatea musafirului şi-l întrebă:

– Ce doriţi?

– Aş vrea să iau nişte lecţii, îl anunţă vizitatorul.

Bătrânul îl aprobă satisfăcut. Îl introduse pe noul venit într-o încăpere umilă şi umedă, îi arătă un fotoliu din trestie, puţin dezarticulat. El luă loc în spatele unui birou metalic, ruginit pe la colţuri, şi-şi împreună mâinile descărnate pe o sugativă mare plină de mâzgâlituri.

– Ce fel de lecţii? întrebă el.

Vizaviul său îl privi cu un aer în acelaşi timp amuzat şi înduioşat.

– Mi s-a vorbit mult despre dumneavoastră, dar nu prea ştiu în ce constă ciclul de studii, domnule Andri.

Oftând, moş Alex trase de mânerul dislocat al unui sertar recalcitrant. Se căzni să-l deschidă, izbuti şi începu să scotocească înăuntru. Apucă o foaie de hârtie cu un text tras la şapirograf şi-l întinse „clientului".

Acesta din urmă citi:

Institutul de Înaltę Studii Criminalistice.

Director: Profesor Alex Andri, titular al unui număr de şaisprezece condamnări, dintre care cinci la curtea cu juri.

Cursuri de:

Furt de buzunare.
Furt prin efracţie.
Spălare de cecuri.
Tâlhării.
Tăinuire de obiecte furate.

Falsificarea banilor (numai până la clasa a şasea).
Atac cu mână armată.
Escrocherii de toate genurile.
Deturnări de fonduri.
Curs de iniţiere pentru intrarea în clasa ucigaşilor cu plată.

Atestări ale foştilor elevi:

Mulţumesc, dragă domnule Andri, datorită lecţiilor dumneavoastră simt că treburile merg strună.

Dr. PETIOT

Jos pălăria pentru Alex, care m-a ajutat să ajung unde sunt.

Pierre LOUTREL
(zis Pierrot Nebunul)

Toată recunoştinţa mea lui Alex Andri, care mi-a ţinut mâna ca să trasez primele crestături pe crosa revolverului meu P63.

Jacques MESRINE

Vizitatorul citi şi încuviinţă.

– Foarte interesant, făcu el.

– Care dintre aceste specialităţi vă interesează? întrebă directorul I.S.C.

– Cea la care aspir eu nu figurează în catalog, răspunse bărbatul fermecător.

Bătrânul înghiţi anevoie. Vocea de şacal în capcană a lui Varză acră Jérôme ajunse până la el din odaia învecinată, scrâşnitoare ca un fierăstrău circular care a nimerit peste un nod în lemn.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă el pe un ton jalnic, fiindcă îşi pusese atâtea nădejdi în acest bărbat arătos.

Pentru a-i lumina lanterna (opacă), vizitatorul scoase din buzunar o tăietură dintr-un ziar, pe două coloane, cu hârtia pasabil îngălbenită.*

Alex îşi puse pe nas ochelarii, ale căror braţe, mai mult sau mai puţin dislocate, plecau în toate direcţiile, ca picioarele unei marionete. Citi tare cu jumătate de glas: ***„Poliţia a pus capăt ciudatelor performanţe ale lui Alex Andri, zis Aruncătorul de cuţite"***.

În loc să citească articolul, de care îşi amintea perfect, deşi data de vreo treizeci de ani, Andri îl întrebă pe interlocutorul său din priviri.

– La vremea aceea, domnule profesor, puseseţi la punct un şiretlic diabolic, spuse acesta din urmă: lansaţi un pumnal purtător de mesaj în interiorul unei case. În mesaj se recomanda să se introducă imediat o anumită sumă de bani în mânerul pumnalului care continua să fie legat de dumneavoastră printr-un fir de nailon. Dacă victima se supunea, trăgeaţi totul înapoi. Dacă refuza, atunci aruncaţi un al doilea cuţit prevăzut cu un explozibil care făcea urât de tot la persoana în cauză. Oh! nu era vorba de a arunca în aer cartierul întreg, dar, oricum, s-au înregistrat pe vremea aceea serioase pagube materiale şi destui răniţi. Experienţa v-a reuşit cel puţin de şapte ori mai înainte de a cădea în cursa unui trecător eroic. Întotdeauna se mai găseşte câte un Bayard**.

Alex Andri oftă din rărunchi, în stare să frângă inima unei întregi asistenţe. Zâmbi trecutului, se lăsă purtat de câteva evocări secrete, apoi clătină din cap şi explică:

---

* Îţi cer iertare pentru acest „pasabil" mediocru, eu care mă dau în vânt după adverbe. (n.a.)

** Bayard (1476-1524), războinic francez, celebru pentru actele lui de vitejie. (n.tr.)

– N-am făcut decât să perpetuez meseria părinţilor mei. Tată avea un număr de jonglerie cu cuţitele şi de la el am învăţat. Era tare. Singurul eşec a fost atunci când a înfipt unul dintre junghiere în gâtul partenerei lui. Trebuie să mărturisesc că în ziua aceea nu era stăpân pe mişcările lui, fiindcă o surprinsese făcând dragoste cu grăjdarul şef. Eu am perfecţionat tehnica, adaptând-o unor scopuri profitabile. Şi dădea roade. Îi descumpănea pe târgoveţi. Când primeau primul cuţit, îşi mişcau urgent fundul ca să facă rost de paralele cerute. Evident, nu puteam practica indiferent unde: trebuia să acţionez nestingherit.

– Performanţele dumneavoastră, rosti viitorul elev, constau în distanţa la care azvârleaţi cuţitul, în precizia lui nebună şi mai ales, şi mai ales, în faptul că traiectoria lui nu era rectilinie. Am citit că vi s-a întâmplat să aruncaţi cuţitul la o sută cincizeci de metri, prin partea de sus a unei ferestre, parţial mascate de un obstacol.

– Exact, prietene. La antrenamente reuşeam performanţe şi mai mari. Închipuiţi-vă că eram în stare să înfig unealta într-un pachet de ţigări aflat la două sute de metri într-o încăpere foarte slab luminată. Aş fi putut să rivalizez cu bătrânul meu, dar circul nu era rentabil şi pe urmă, mai trebuie să ai şi vocaţie. Eu sunt de felul meu un sedentar.

– Aş vrea să retrezesc gustul pentru numărul dumneavoastră, declară musafirul. Aşa ceva aş vrea să învăţ.

Alex pufăi neîncrezător de câteva ori mai înainte de a scoate dintr-un buzunar o cutie cu nişte grăunţe astringente din care îşi turnă în căuşul palmei îndoielnice. O linse fără să se jeneze.

– Mă pui la grea încercare, fiule, declară el, clămpănind din proteză din pricina pastilelor.

– De ce?

– Sunt douăzeci şi cinci de ani de când n-am mai pus mâna pe un cuţit, băiete! M-au lăsat puterile. Sunt bătrân şi muşchii mei au

ajuns nişte amintiri; e nevoie de forţă ca să poţi reuşi în acest joc de societate.

Începuse să-l tutuiască pe musafir, fără nici un motiv. Pentru el era ceva maşinal, sau mai curând impulsiv.

– Forţa reprezintă distanţa, obiectă bărbatul, dar ceea ce-i mai important e dexteritatea mâinii.

– Ce-ţi închipui că numai mâna contează, prietene? Tot corpul participă, mă înţelegi? Din cap până-n picioare.

– Sunt convins. Şi tocmai asta aş dori să studiez.

Alex Andri îşi ridică ochelarii pe care-i uitase pe nasul ca o spinare de capră. Îl mai privi o dată pe vizitatorul lui.

– Ar trebui mai întâi să-mi reiau antrenamentele.

– Reluaţi-le.

– Riscă să dureze multicel.

– Aştept.

– În orice caz, o să te coste cam scump, dragul meu.

– Am să plătesc.

Un nou timp mort cerut de arbitru. Bătrânul Alex cântărea argumentele pro şi contra. Deocamdată, contra părea să atârne mai greu decât pro. Ca să-şi dea timp să ia o hotărâre, întrebă:

– Nu faci parte din lumea interlopă, băiete, este?

– Aşa credeţi? rosti „clientul" cu un surâs.

– Cum să nu cred! Ştiu prea bine că în zilele noastre răufăcătorii şi-au schimbat pielea, totuşi îşi păstrează aceeaşi privire, iar tu, dragul meu, n-ai ochii unui bandit.

– Unde m-aţi situa în acest caz? întrebă vizitatorul.

Alex Andri clătină din cap.

– Nu reuşesc să discern limpede. Ai o vagă latură intelectuală şi totuşi se simte că fizicul joacă un anume rol în viaţa ta activă...

Zău aşa, eşti greu de definit, amice; ce meserie ai, dacă nu-s prea indiscret?

– Poliţist, răspunse vizitatorul zâmbind.

Taica Andri nu se pierdu cu firea.

– Ha! ia uite cum se întâlnesc oamenii. Copoi din şcoala nouă; ce prostie că nu mi-a trecut prin cap! Şi aruncarea cu jungherul în ce perspective se încadrează, în munca ta de pungaş?

– Top secret, maestre. Nu vă preocupaţi de nobila mea profesiune. Aici sunt un simplu client; cât despre bani, să nu vă faceţi griji: dispun de fonduri secrete ca să-mi pot plăti toate fanteziile.

Bătrânul Andri tamburină pe mapa lui. Apoi o ridică şi scoase de sub ea un formular de înscriere.

– Hai să încercăm, băiete. Tariful meu e de cinci mii de franci lecţia. Trebuie să-mi plăteşti şase în avans.

– Am bănuţii, bunicule, îl asigură poliţistul, scoţând un teanc serios din buzunarul de la piept. Ţineţi aici treizeci de mii ***made în Banca Franţei,*** şi nu-s bancnote recuperate de la falsificatori, de altfel nu m-ar amuza să le plasez unui expert de talia dumneavoastră.

Moşul verifică totuşi banii cu ochiul şi cu pipăitul, după care îi îndesă rapid în sertarul lui magic.

– E în ordine, fiule, îţi trec banii în cont, pe fişa de înmatriculare; pe ce nume s-o întocmesc?

– Dacă m-aţi înscrie pe numele de comisar San-Antonio n-ar fi tocmai potrivit în arhivele dumneavoastră ultrasecrete, domnule profesor. Prefer să mă folosesc de pseudonimul Tonio-Vizionarul, ar fi mai în ton.

UN EXCELENT CAPITOL DOI, SUPERIOR PRIMULUI, AM IMPRESIA, DAR S-AR PUTEA SĂ MĂ ÎNŞEL

Sala e plină ochi, ca un miner polonez în zi de plată. Seară de mare, de super, de hipergală. Asistă, în vechea lojă regală a teatrului Fedo Dotoradu, una dintre cele mai frumoase din Sofia, tovarăşul Simeon Grozob, secretarul general al partidului, precum şi soţia lui, împreună cu doi sau trei demnitari de o mai mică importanţă. Sosirea circului din Moscova reprezenta un eveniment şi publicul făcuse o coadă lungă cât toate zilele ca să poată aplauda spectacolul, care era de calitate, ca bărbierul lui moş Sevilla, scump lui Beaumarchais.

Tovarăşul Grozob urmărea totuşi reprezentaţia cu un ochi distrat. Dacă noi, autor cu vechime ca storurile caselor din Neuchâtel, scriem că o urmărea cu UN ochi distrat, consemnăm un adevăr, pentru că tovarăşul Grozob e chior. O rană glorioasă, de pe vremea când era dizident şi lupta împotriva aliaţilor nazişti, înaintea sosirii eliberatoare a Sovietelor.

Deci, Grozob e chior, dar nu se vede decât în prim planurile televizate, fiindcă posedă un ochi de sticlă, ceva mai expresiv ca cel zdravăn, dar în orice caz, mult mai tandru.

În această seară de gală, valorosul Secretar General era distrat, fiind preocupat de un complot în faşă care-i viza postul, şi în cele din urmă, propria persoană. Om bătăios, nu putea suferi maşinaţiile din umbra puterii. Era conştient că natura lui generoasă trezise multe aversiuni. Insuficient de abil sau de conciliant pentru a-şi păstra locul pe viaţă. Numeroase erau termitele care-i subminau piedestalul. Dar majoritatea era încă ţinută în frâu, fiindcă ştia multe despre mulţi oameni, însă apăruseră alţii, cei noi, cei încă rămaşi curaţi, în legătură cu care nu poseda nici un dosar. Simţise în după amiaza acestei zile, în decursul unui consiliu suprem, că echipa lui începea să se dezagrege uşurel. Era privit cu mai puţină fervoare, ascultat cu mai puţină atenţie, ba chiar surprinsese un căscat abia înăbuşit al tovarăşului Boris Balachoz secretarul lui de un cincinal, în vreme ce el decortica bugetul agriculturii.

Un tunet de aplauze îl smulse din posomoreala lui hoinară. Grozob îşi părăsi gândurile şi realiză că doi urşi albi, îmbrăcaţi în dansatoare, tocmai terminaseră nişte lupinguri pe motociclete.

Bătu puţin din palme aşa cum stă bine unui înalt personaj, care nu se cuvine să-şi manifeste prea puternic entuziasmul, atitudinea rezervată făcând parte din self-controlul unui om politic.

Un cazac evacuă cei doi urşi. În vreme ce se demonta în grabă pista de viteză, o hoardă de clovni, deghizaţi în „Unchiul Sam", invadară scena vociferând atât cât era nevoie pentru pregătirea numărului următor.

Acest număr era cel al lui Ivan Dubov, faimosul aruncător de cuţite sovietic. Să-ţi povestesc puţin în ce constă această reprezentaţie de music-hall, necunoscută în Franţa, o cititorule din Garenne-Colombes, din Perpignan, din Fécamp, Caen, Maubeuge, Auxerre, Bourgoin-Jallieu, Pont-de-Bauvoisin, Croisic şi de prin alte meleaguri nu mai puţin onorabile, unde treburi de o asemenea amploare sunt

recunoscute legal şi considerate de utilitate publică. Da: stai să-ţi explic aşa cum trebuie. Ascultă, ia-ţi puţin timp liber şi tot ce-ai mai vrea ca să pricepi cum stau treburile. Ivan Dubov e singurul, mă auzi? Singurul, unicul jongler care a pus la punct tehnica cuţitelor-bumerang. Jungherele lui sunt astfel făcute că le propulsează în sală unde ele se învârt în elipse urcătoare şi coborâtoare ca să revină şi să se înfigă exact acolo unde vrea isteţul ăsta, în general, într-o ţintă aflată aproape de el şi de care stă rezemată o fată fermecătoare.

Ivan Dubov, până şi el, merită să fie prezentat. Imaginează-ţi un tip înalt de un metru cincizeci şi cinci, gen sfarmă-piatră, lat de un metru şaizeci şi opt, cu o barbă roşcovană, chel ca un afiş reprezentând un ou de struţ fiert tare, cu ochi de culoarea rubinului, umbriţi (cum se spune curent) de sprâncene în flăcări.

Îmbrăcat într-un pantalon bufant din satin negru şi o rubaşcă de mătase albă larg desfăcută pe pieptul lui păros, e un spectacol prin el însuşi. Acest om uluitor de abil e destul să se arate pentru a capta atenţia.

Apăru în fascicolul unui reflector portocaliu (culoarea gloriei la zenit), culese fără să clintească aplauzele puse la dispoziţia lui de un public frenetic, şi aşteptă ca ele să înceteze pentru a se pune pe treabă.

În dreapta şi în stânga lui, sunt dispuse pe scenă două panouri care reprezintă drapelul sovietic, înţelegi? Slava Kusicusa, partenera lui, într-un costum din acelaşi roşu încântător ca şi drapelele, se plasă în dreptul panoului din stânga, bine înfiptă pe picioarele desfăcute, cu mâinile în şolduri şi surâsul, ştii unde? Pe buze, da: ai ghicit.

În faţa celui de-al doilea panou, au fost puse vreo şase baloane roşii, pe care era pictat vulturul american, cu târtiţa jumulită de pene. Lângă ilustrul jongler se află o masă fragilă, încărcată de cuţite.

Ivan Dubov luă unul dintre ele şi-l făcu să se învârtească în jurul indexului său cu dexteritatea (mai exact lipsa de dexteritate) a unei fete care conduce o defilare, manevrându-şi bastonul de sergent-major (nu tocmai major, fiindcă după mine trebui să fii niţel debil pentru a face aşa ceva, dar mă rog, fiecare se realizează cum poate, nu?).

După această minimă performanţă, răsplătită cu noi aplauze, Ivan Duvo (scuzaţi: Dubov) îşi aruncă primul jungher. Se produse ca efectul unei elice argintate în lumină. Cuţitul zbură învârtindu-se, urcă, îşi frână traiectoria circulară, de parcă era gata să se imobilizeze şi să cadă, iar apoi o porni din nou şi reveni pe scenă spărgând unul dintre baloane.

The delir!

Imperturbabil, bărbosul cu ochii roşii luă o nouă lamă şi o lansă drept în faţa lui. Asistenţa (publicul) începu să urle: dar, în loc să se înfigă în pieptul cuiva, junghерul urcă în direcţia plafonului, se învârti în jurul unui candelambru mare, stins, şi se hotărî să se întoarcă la bază. Puf! Mai plesni un balon. Era ceva stupefiant.*

Uluitor era faptul că acest cuţit, o dată aruncat, părea brusc însufleţit de o viaţă proprie. Schimbările de orientare şi de direcţie îl făceau să semene cu un OZN lansat spre misterioasa noastră planetă pentru a încerca să sondeze prostia omenească.

Din loja lui, Simeon Grozob, captivat ca toţi spectatorii, dădu uitării banda de şacali cu chipie care-i adulmecau urmele şi-i săpau soarta ca nişte viermi într-un măr căzut din pom.

Numărul era o adevărată magie.

---

* Autorul acestei formidabile povestiri a văzut un număr de acest gen la Leningrad. (n.a.)

La fel de impasibil, de stăpânit şi de bărbos (îţi dai seama că nu se putea duce să se bărbierească în timpul spectacolului), Dubov apucă un al treilea cuţit.

În clipa aceea se produse evenimentul.

Deodată, luminile de pe scenă se stinseră. Nu mai rămaseră aprinse decât becurile de siguranţă. Cel aflat în loja secretarului de partid era de un albastru deschis, delicat. Un „Huoooooo!" nemulţumit străbătu asistenţa. Simeon Grozob clipi din ochiul lui valid.

– E vorba de o pană de curent sau asta face parte din numărul jonglerului, Jetuvomic? îl întrebă pe consilierul lui de paie, care-l escorta.

Dar nu mai auzi răspunsul. Se produse un şuierat scurt, o izbitură înfundată şi Grozob simţi în cap o lovitură care-l lipsi de orice gând. Şocul fu atât de puternic că era gata să cadă pe spate.

În penumbră, anturajul lui se impacientă.

– Ce s-a întâmplat, tovarăşe Secretar de partid?

Grozob era inert, fulgerat. Soţia lui, care dădu să-l atingă, simţi strecurându-se peste braţul ei atingerea rece a unui obiect dur, târâtor. Scoase o exclamaţie în consecinţă şi-şi retrase repede mâna animată de intenţii samaritene. Se produse o cascadă precipitată de şocuri mărunte şi pe urmă nimic. Se scurseră două minute. Lumina reveni la fel de brusc cum se şi stinsese. Pe scenă, Ivan Dubov privea sala uşor năucit, cu un cuţit în mână, nemulţumit că fusese întrerupt prosteşte de o pană de electricitate, ai nabii să fie tâmpiţii ăştia de bulgari care nu-s în stare să asigure lumina pentru spectacol cu tot Pactul de la Varşovia, cretinii. Şi pe deasupra, îi mai iei şi sub aripa sovietică, vii să le dai reprezentaţii extra, ca pe urmă, trosc: pană! Un motiv serios să înfunde gulagul (fără gulaş) toţi responsabilii I.D.E.B.

Aşa gândea Ivan în linii mari şi în limba georgiană.

Dar ideile lui îşi schimbaseră direcţia. Acolo sus, în loja secretarială (ex-regală, uneori prezidenţială) domnea o mare agitaţie. Ocupanţii ei erau aplecaţi în cerc ca pentru o grămadă de rugby. Se auzeau interjecţii. Şi strigăte, ca să zic aşa. Generalul Iaurtositron, aflat în aceeaşi lojă, se ridică deodată şi urlă arătându-l pe aruncătorul de cuţite.

– Poliţişti! Arestaţi-l pe omul acesta!

Atunci, trei sferturi din sală se goli pentru a năvăli pe scenă şi a executa ordinul.

Generalul arătă unul dintre cuţitele lui Ivan Dubov, găsit la picioarele lui.

– Atentat! Atentat! strigă cineva din restul de un sfert al publicului.

Întins pe mocheta grena a lojei, Secretarul îşi venea încet în fire. O gaură urâtă, rozalie, se căsca în faţa lui, desfigurându-l. Îşi duse mâna într-acolo. Ochiul lui de sticlă dispăruse!

– Ochiul meu! Ochiul meu! strigă Simeon Grozob.

Soţia lui, care era religioasă din fire, îşi făcu pe piept semnul secerii şi al ciocanului pentru a le mulţumi lui Marx şi Lenin că bărbatul ei scăpase cu viaţă. Demnitarii se lăsară în patru labe, pentru a încerca să găsească ochiul de sticlă.

Unul dintre ei acţionă o brichetă, ca să studieze mai bine toate ungherele. Şeful poliţiei politice îşi notă în minte că era o brichetă de fabricaţie occidentală şi îşi promise să-l aresteze pe coleg a doua zi pentru a smulge de la el ceva mărturisiri, rapid, cât ai zice peşte.

Deşi domnii aceştia căutaseră cu de-amănuntul, ochiul rămânea de negăsit. Generalul se strădui să explice că, din fericire, cuţitul îl lovise pe secretar cu mânerul. Din cauza izbiturii, ochiul alesese drumul libertăţii şi sărise poate în sală.

– Găsiţi-l! Găsiţi-l! ordonă Grozob, toţi cei care nu-l vor găsi vor fi împuşcaţi!

Se iscă fierbere. Efervescenţă ca într-un stup!

Dacă ochiul nu-i găsit, sunt un om pierdut, îşi zise secretarul Grozob, cu un soi de calm glacial.

Dar ochiul n-a mai fost găsit.

CAPITOLUL AL TREILEA CÂNTĂREŞTE CÂT TOT CE-ŢI PLACE ŢIE

– Măcar l-ai dezimfectat? întreabă Bătrânul.

– În alcool de nouăzeci de grade, domnule director.

Satisfăcut, venerabilul rostogoli pe masa lui un soi de agată monstruoasă. E teribil de suprarealist un ochi pe o bucată de sugativă.

– Mathias e aici?

– În anticameră, domnule director.

Tăticul se îndreaptă pentru a-şi sprijini spinarea de fotoliu. Se uită la mine grav.

– Ai făcut o treabă frumoasă, băiete, te felicit!

Încuiatul naibii! „Băiatul" se înclină sub greutatea laurilor.

– Într-adevăr, lucrul părea irealizabil, declară el. Vrei să-ţi spun ceva, San-Antonio?

Spuneţi, spuneţi, stimate Boss, răspunde privirea mea.

– Pornită ca într-o doară, misiunea asta este una dintre cele mai reuşite pe care le ai la activ.

– Mulţumesc, domnule di...

– Şi-mi cântăresc bine cuvintele!

Aşa-i: îşi cântăreşte bine cuvintele. Îţi dai seama? Aştept să-şi continue ideea.

Şi Bătrânul rosteşte cele ce urmează:

– A fost dificil, nu-i aşa?

– Să zicem, delicat, domnule di...

– Şi periculos!

– Destul, domnule di...

– Ca să nu mai vorbim de timpul consacrat pregătirilor.

– Trei luni de antrenamente, câte patru ore pe zi.

– Ce idee şi cu pumnalele astea! Cine ţi-a dat-o?

– Minusculul meu creier, domnule di...

– Povesteşte-mi, povesteşte-mi tot, în cele mai mici detalii şi în linii mari!

– Ei bine, problema care se punea s-ar putea rezuma astfel: trebuia să smulg ochiul de sticlă al unui personaj de care nu te puteai apropia. În consecinţă, eram nevoit să acţionez de la distanţă. Întâmplarea a făcut ca, ajutând-o pe mama să golească podul pentru a pregăti o cameră destinată lui Antoine, copilul nostru adoptiv, să nimeresc peste un ziar vechi. Providenţa a vrut ca privirea să-mi cadă pe un articol referitor la arestarea unui pungaş, pe nume Alex Andri... Citind despre şiretlicul sistemului său de escrocherii, mi-a venit ideea. Tipul m-a învăţat să arunc cuţitul din cele mai incomode poziţii şi mi-a inventat o ventuză aspiratoare. Ajunsesem să fac minuni cu acest instrument. Când m-am simţit sigur de mine, am plecat la Sofia, unde am aşteptat momentul propice. Mi s-a oferit destul de repede, datorită sosirii circului din Moscova. Unul dintre numerele şoc consta din aruncarea unor cuţite-bumerang. Ce ocazie straşnică! Travestiţi în maşinişti, stăteam în culise, Béru şi cu mine. Ruşii ne luau drept bulgari şi bulgarii drept ruşi. Mi-am ales unghiul de lansare,

iar Béru s-a ocupat de tabloul electric. Când faimosul Ivan Dubov a reuşit să incingă asistenţa, la un semnal stabilit, Béru a stins luminile. Mi-am lansat ustensila în ochiul artificial al lui Simeon Grozob. Ventuza aspiratoare şi-a făcut datoria. Nu-mi rămânea decât să recuperez cuţitul, trăgând de firul de nailon fixat pe mâner şi apoi să arunc în lojă unul dintre cuţitele lui Dubov, pentru a lăsa să se creadă că avusese loc un atentat care ratase sau o mişcare greşită a jonglerului. Stratagema mea a fost aşa de bine pusă la punct că bietul Ivan e interogat şi acum de poliţia din Sofia.

Bătrânul râde cu toată proteza.

– O lovitură de maestru, San-Antonio. O lovitură de maestru! O treabă scrupulos de curată, de îngrijită! Fără urme! Nici o bănuială. Şi ochiul e aici! Chiar zici că l-ai dezinfectat?

– Asta a fost prima mea grijă, domnule di...

– Atunci, să intre Mathias.

Roşcovanul aşteaptă într-un fel de anticameră, care nu-i chiar anticameră, pentru că scara porneşte de aici, la fel ca şi ascensorul. Să zicem că-i vorba de un vast palier, mobilat cu o canapea de piele neagră, răpănoasă, de trei locuri, cu o masă joasă, care suportă reviste tehnice ale poliţiei şi cu două fotolii mai mult decât obosite. Ceea ce e mai tragic în acest ***no man's land*** e lumina. Cea a zilei se strecoară printr-o fereastră cenuşie şi prăfuită, iar cea de schimb e furnizată cu zgârcenie de un glob lăptos, cu fundul garnisit de muşte defuncte, respectiv de fluturi, că stai şi te întrebi ce-or fi căutat în clădirea asta neurastenică nişte creaturi aşa de diafane şi frivole.

Mathias aduce puţin soare în acest loc tragic, graţie coamei lui în flăcări. Poartă un costum albastru-borât, o cămaşă gri, nişte pantofi care par a fi din piele de crocodil, atât sunt de surmenaţi. Aşteaptă cu

încredere în onoare şi demnitate; aşteaptă răbdător, încrezător şi restul, convins că trăieşte o clipă frumoasă a carierei lui conştiincioase. Tată al unor numeroase progenituri, fără un destin previzibil, însurat cu o nevastă care-l ţine din scurt, îl terorizează, îl cicăleşte şi-i rezervă muncile cele mai ingrate din gospodărie, nu mai aşteaptă nimic altceva de la viaţă decât satisfacţia muncii bine îndeplinite, mai mult ca avantajele pecuniare sau – cine ştie? – sociale.

Îi fac un semn care-l pune instantaneu în mişcare. Intră în sfânta sfintelor, cum ai intra la Fecioara Maria mai înainte de a fi avut timp să te cureţi de păcate, rigid, cu capul înclinat, oferit instanţelor superioare.

Bătrânul abia dacă se uită la el, îl salută cu un hârâit al gâtlejului, neirosit, fiindcă îi permite să-şi dreagă glasul.

– Domnule director! Respectele mele respectuoase, domnule dir...

Bătrânul face un gest semiagasat, care în orice caz înseamnă „Pe loc repaus!". Mathias tace.

– Stai jos! îl invită Achille.

Fâstâcit, Roşcovanu îşi depune a opta parte din fundul lui dezolant pe marginea unui scaun, cel mai modest pe care l-a putut găsi în această glorioasă încăpere.

– San-Antonio susţine că eşti un băiat competent, plin de isteţime, i se adresează Bătrânul.

Mathias mai mai să se răstoarne de pe scaun. Păleşte sub pistruii care îi acoperă faţa. Dă să zică ceva, renunţă. O simplă notă falsă de plătică, însemnând că nu se va mai regăsi niciodată în elementul ei natural şi care strigă „O, Doamne" pe limba plăticilor.

Bătrânul continuă:

– Ceea ce-ţi voi încredinţa e de o gravitate indicibilă.

Ei comedie: indicibilă! Numai cuvinte ca astea trebuie să găsească, nu?

Boss-ul mă vizionează pe sub sprâncene, cum priveşti de aproape pe deasupra unor ochelari făcuţi pentru distanţă.

– Îi putem spune tot, dragă? mă întreabă el.

– Ca mie însumi, îi răspund, suntem între poliţişti.

Ruginitul îmi aruncă o privire de câine ciobănesc cu laba ruptă, care i-a fost pusă în atele (sau scânduri, dacă preferi, dar în acest caz banii nu se mai rambursează).

– Am luat notă, reia Venerabilul. În două cuvine, iată despre ce e vorba, înainte de a trece la treabă, Mathias. Bulgaria, cred că ştii, altminteri n-ai avea ce căuta în serviciile mele, face parte dintre ţările aliniate. Secretarul foarte puternic al Partidului, un anume Simeon Grozob, puţin cunoscut în Franţa, pentru că noi ăştia, care ne tragem din Baudouin şi din regina Angliei nu cunoaştem pe nimeni. Acest Grozob a căzut în dizgraţia Moscovei şi a propriei ţări, unde atitudinea lui e considerată uşor deviaţionistă. Pe scurt, de multişor i-ar fi fost trimis creierul să caute un glonţ pierdut pe undeva în vreo celulă sau ar fi fost internat într-un azil psihiatric, dacă n-ar fi deţinut un secret capital referitor la URSS. Mă urmăreşti, Mathias?

– Cu papapasiune, directorule domn! tremură Mathias.

Bătrânu se uită la mine.

– Ce zici, mă urmăreşte?

– Absolut, domnule di...

– Perfect.

Taica face un lucru care i se întâmplă arareori.

Îşi împinge spre spate fotoliul seniorial, pune picior peste picior, şi-şi trece degetul gros în răscroiala biconvexă a jiletcii.

– Din clipa asta, va trebui să-ţi deschizi bine urechile desbârnate,

dragul meu Mathias, cărora, în paranteză fie spus, s-ar cuveni să le tunzi smocurile de păr roşcat, îţi dau un aspect dezordonat. De fapt, nu te deranjează că eşti aşa de roşcovan? Nu! Cu atât mai bine. Trec la elementul capital al cazului. Noi suntem dintre cei care ne punem întrebarea de ce, fiind deţinătorul unui secret, Ruşii nu l-au neutralizat. Dintr-un studiu riguros, a rezultat că Grozob şi-a depus secretul într-un loc sigur, altminteri, ce părere-ţi faci, amicii noştri popov, nu? Bun! Dar unde? Serviciile secrete sovietice, americane, britanice, israeliene şi altele au făcut imposibilul pentru a afla adevărul, dar zadarnic! Şi un pârlit de francez, mă auzi, Mathias? un ştiurlubatic plătit cu un salariu minim pe economie a dat peste nişte informaţii, fără a căuta nimic anume, şi tocmai de aia. Tipul ăsta şi-a petrecut vacanţa în Bulgaria, stau şi mă întreb ce vacanţă o mai fi fost şi aia? Pricepi cum stau lucrurile, nu? Ia deschide fereastra, dragă, ţie nu-ţi miroase urât? Ăsta miroase, San-Antonio! Toţi hiperroşcovanii miros! Groaznic, ca o menajerie. Nu-i vina lor. Că ei se spală totuşi. Ia zi, Mathias, nu te speli bine? O baie pe zi, nu-i aşa? Ştii: am o metresă roşcovană. Straşnică, dar te trăzneşte la cap. Ca o sălbăticiune! Bun, să reluăm... Pârlitul meu, plătit cu te miri ce şi mai nimic, în vacanţă. Imbecilul ăsta păcătos, printre alte defecte mizerabile, dintre care cel de a fi sărac lipit, se mai şi droga. Îţi dai seama! La Sofia! I s-a găsit haşiş în bagaje. Un pârlit şi haşiş!

Încep să râd.

Râde şi el.

Reia la fel de sec:

– Mathias, trebuie să te duci la o mare parfumerie din foburgul Saint-Honoré, să ceri un deodorant corporal pentru roşcovani, există aşa ceva. Cunosc eu o prostituată roşcată care-l foloseşte. Desigur, e nevoie să te pulverizezi din două în două ore, dar e foarte eficient.

N-ai să uiţi? San-Antonio, să i-l treci pe o notă de cheltuieli, la rubrica taxi. Unde am rămas? Aha, la târfuliţa aia roşcată! Grozavă! Nemaipomenită! Singura căreia îi reuşeşte un „i" grec lubric fără să-ţi rupă gura; dar să fi văzut ce antrenament! Totul se obţine cu preţul unor mii de dificultăţi, asta-i legea vieţii. Deci, pârlitul meu e reţinut de poliţia bulgară şi aruncat după gratii. Aici se regăseşte în tovărăşia unui prizonier sleit, căruia din fiinţa umană nu-i mai rămăsese decât silueta şi glasul. Francezul nostru se interesează de soarta nefericitului. Dar conversaţia lor e sumară: unul nu ştie decât bulgăreşte, adică aproximativ, iar celălalt, franceza de periferie.

Bătrânul se enervează:

– Mă urmăreşti, Mathias?

– Foarte bine, domnule di...

– Bun, atunci urmăreşte-mă fără să mai dai din picioare, îndurare, devii insuportabil, băiete. Sunt sensibil cu olfactivul. Cel mai mic miros mă agresează. E totuşi cumplit să puţi în halul ăsta! Continuu... Fumătorul meu de haşiş e descurcăreţ, pârlit, drogat dar parizian. Ce metodă de comunicare a izbutit să pună la punct, aspectul nu a putut fi elucidat, fapt e că a reuşit. Iată că-l ia la descusut pe tovarăşul lui de suferinţă. Acesta îl lămureşte că e închis de vreo cincisprezece ani. Aparţinuse poliţiei secrete a partidului. Într-o zi a primit ordin să-l lichideze pe un anume Razpei, un meşter care confecţiona proteze oculare. S-a achitat de misiune. La întoarcere, a fost arestat, acuzat de crimă şi zvârlit în puşcărie. De atunci putrezea acolo, aşteptând să fie judecat. Oficial, se afla în arest preventiv. Nu vedea pe nimeni. Acel tovarăş îi fusese adus pentru că era francez şi nu putea vorbi cu el.

Bătrânul jubilează.

– Aşteaptă puţin, Mathias! Aşteaptă puţin, băiete! Dar fii drăguţ:

dacă vrei să continuu, depărtează-te de biroul meu, te rog. Nu mult: doar trei patru metri, încep să fiu serios incomodat. Eu nu înţeleg de ce nu se face nimic pentru roşcovanii ăştia, zău aşa! Şi dumneata, San-Antonio? Ce zici, nu te indignează faptul că aceşti nefericiţi sunt lăsaţi să exale duhori în tăcere? Ar fi câte ceva de făcut, prieteni! O, la, la, câte ar mai fi de făcut pentru ameliorarea condiţiei umane! Uite, să luăm aeronautica, de pildă, găsiţi că e normal să se petreacă mai mult timp pe aeroporturi decât în avioane? E ceva care nu-i în ordine, nu? Ei bine, şi cu roşcovanii e acelaşi lucru. Un roşcovan poate avea o figură frumoasă, nu? Poate fi de caracter. Şi atunci, de ce să pută în halul ăsta? Vă ziceam dar, că pârlitul meu a stat câteva luni prin puşcăriile bulgăreşti, foarte bine. Din fericire pentru el, era înscris în P.C. francez, şi, datorită acestui fapt, a beneficiat de o relativă indulgenţă. La ieşirea din închisoare s-a prezentat la consulatul francez pentru a fi repatriat. Aici, i-a povestit aventura lui viceconsulului, care, ca un om isteţ ce se afla, a adresat, pentru orice eventualitate, un raport pe Quai des Orfèvres. De aici, a fost înaintat la Securitate. Acest episod, în aparenţă banal, a atras atenţia unei persoane responsabile. Departamentul Negru a început o anchetă la Sofia şi a putut stabili că protezistul ocular, Razpei, fusese cel care fabricase ochiul de sticlă al lui Simeon Grozob. În acest stadiu, am intrat eu în circuit. Voi mă cunoaşteţi, flăcăi? Sunt omniprezent. Indispensabil. Dumnezeu Tatăl! Genial! Înţeleg fulgerător că secretul lui Grozob rezidă în ochiul lui de sticlă. Urmăriţi-mi raţionamentul: meşterul de proteze e asasinat de îndată ce şi-a dus treaba la bun sfârşit, iar apoi, asasinul lui e trimis la răcoare, pentru ca povestea să nu facă valuri. Atunci, am început să-mi bat capul, Mathias, în ce mod am putea intra în posesia ochiului. Fiindcă eu nu put, Mathias, eu gândesc!

Culege bila de sticlă şi i-o prezintă, cum probabil i-a fost prezentat Mariei-Antoinette faimosul colier, care l-a făcut atâta să bocească pe Ludovic al XVI-lea.

– Iată aici, prietene, concluzia reflecţiilor mele! Ochiul! Ochiul lui Simeon Grozob! Între degetele mele. A fost dezimfectat, poţi fi liniştit. O chestie ieşită dintr-o orbită comunistă, îţi dai seama! Am să ţi-l dau, Mathias. Da: dumitale. Iar dumneata îi vei smulge secretul. La prima vedere, dacă mă pot exprima astfel în legătură cu un ochi, nu are nimic deosebit. Şi cu toate astea, ascunde ceva foarte important. Dumneata trebuie să descoperi acest ceva! Neapărat! Repet: ne-a-pă-rat! Ai înţeles? Sută în sută? Îţi interzic să mai ai de a face cu altceva mai înainte de a reuşi, ai priceput, Mathias? Interzis să faci amor cu nevasta, să te uşurezi, să priveşti la televizor, chiar dacă ar fi vorba de Guy Lux. Ai să lucrezi asupra acestei probleme fără să te precupeţeşti. Mai trebuie să-ţi repet, sau ai băgat la cap?

– Am înţeles perfect, domnule dir...

– Foarte bine. Ţine ochiul. Stai aşa: am să-l las în scrumieră şi am să mă trag înapoi în timp ce ai să-l iei. Apucă-te de treabă imediat, aştept raportul şi mă mir că încă nu l-am primit. Dacă îmi aduci soluţia clară şi temeinică într-un răstimp record te voi recompensa, băiete. Ce anume ţi-ar face plăcere? Ia zi? San-Antonio, dumneata care-l cunoşti, ce i-ar putea face plăcere?

Zâmbesc.

– Ştiu eu, domnule director, butoniera lui Mathias a rămas virgină, şi...

– S-a făcut! strigă Boss-ul. O decoraţie! are s-o aibă. Mathias, vei avea o decoraţie. Dar să nu-ţi închipui că am să ţi-o prind eu în piept: miroşi prea tare ca să risc o îmbrăţişare.

CAPITOLUL PATRU,
CARE ZICE BINE CE VREA SĂ ZICĂ DAR E PLIN DE SUBÎNŢELESURI. ÎN FINE, ESENŢIALUL E SĂ FIE VICIOS, NU?

Saxofonul e un instrument de clovn şi tocmai de asta mă emoţionează. Sonorităţile lui îţi gâdilă sufletul. Te gândeşti la lumini, la clipe de bucurie fragilă. La de toate.

Ascult lamentările unui saxofon pe o ulicioară din Veneţia, nu prea departe de teatrul Felice. Ulicioara dă într-o mare arteră, al cărei nume l-am uitat, dar aşteaptă-mă aici, merg să-l caut în Guide Bleu (din Vosgii Gazaţi) .....

.....

Aici se intercalează o scurtă absenţă a maestrului.

.....

Asta era! Se numeşte Calle Larga XXII Marzo. E cu putinţă să memorizezi un asemenea blazon? E preferata mea din cetatea lui Casanova. Îmi plac dimensiunile ei, calitatea magazinelor care o mărginesc, dalele de piatră pe care se duc şi vin câinii din cartier, cu botniţe ce te fac să te gândeşti la torturi antice. Buticuri de anticariat,

în principal. Unele vând nişte porcării din sticlă care-i farmecă pe turişti. Sticla e o materie pe care o urăsc, excepţie făcând câteva picturi naive datând din secolul al 17-lea, executate pe sticlă.

Mă opresc în faţa unei librării din capătul străzii, unde nu se vând decât cărţi vechi, în legături venerabile, stampe, măşti veneţiene, de un trecut nobil, ce mai. În vitrină se etalează un plan al Veneţiei din secolul al şaisprezecelea, cred. Constelat de pete cafenii. Hârtia suportă cu greu anii, chiar când e fabricată din lemn. Sunt indicate cele patru puncte cardinale. Caractere emoţionante, puţin neregulate. Ia te uită, textul e redactat în franceză. Mă apuc să compun anagrame. ***Rond, tes, dus, saute!*** Haios. S-ar traduce: ***nord, est, sud, vest*** de către Sana, spiritul agil al secolului. Alături de hartă, o gravură extrasă dintr-o carte de botanică, reprezentând volbura. Ştiu că Félicie a mea e îndrăgostită de rochiţa rândunicii (acolo mor, unde m-am legat). Prin urmare intru. O damă, cu nimic mai binevoitoare dacă ar fi fost franţuzoaică, îmi arată preţul. Accept şi ea se duce să ia planşa (colorată de mână) din vitrină.

În magazin se află un cuplu. Persoane elegante. În jur de treizeci şi cinci de ani. El, un blond şaten ondulat, e cufundat într-o carte groasă, cu coperte din marochin violaceu. Ea, ea aşteaptă aşezată (ca sfântul François de) cu aerul de a se plictisi politicos. Fermecătoare creatură, brunetă cu ochi albaştri, îmbrăcată cu un bun gust burghez.

În vreme ce vânzătoarea îmi confecţionează un soi de pachet, privirile noastre se întâlnesc. Şi atunci, ce să-ţi spun, e very lipsit de sens, total neobişnuit, fulgerător; într-o secundă această dublă privire devine lubrică. Exact precum îţi spun. Frumoasa doamnă, care-şi aşteaptă soţul, trebuie că-i puţin nimfomană sau altceva, fiindcă mă violează dintr-o ochiadă, ca un şfichi de bici. Iar pe mine această

privire vehementă mă sfredeleşte în părţile academice. Ridic pavilionul central, brusc; din profil, materialul meu de combatant probabil că seamănă cu un tun antiaerian. Ne întâlnim precipitat din priviri. O asemenea intensitate îmi face rău.

Mă cuprinde ca o tristeţe. Revolta celui care nu vrea să rămână cu buzele umflate. Îmi spun: „Nu-i cu putinţă! Am să plătesc, am să-mi iau pacheţelul şi am să plec! Nu, nu, nu!"

Pot face altceva? În viaţă eşti supus porcăriilor ăstea de constrângeri, numite convenienţe. Cele mai elementare interzic unui tip să se arunce peste o damă aflată lângă soţul ei. Şi atunci?

Îmi scot stiloul. Pe jos văd o bucăţică de hârtie. O ridic. Scriu în grabă cu litere de tipar: ***Gritti Palace, camera 328.***

Şi acum?

Dama continuă să mă fixeze. Am să îndrăznesc oare să-i întind acest scurt mesaj? Imposibil! Dacă începe să vocifereze? Să strige „Ce te-a apucat, ce înseamnă asta, imbecil ordinar!" În italiana modernă! Există unele muieri, cărora le face plăcere să seducă un idiot şi, când l-au îmbrobodit bine, îl tratează de satir.

Pachetul meu e gata.

– Grazie, signora.

Luând gravura ambalată, las capătul de hârtie pe o masă plină de cărţi, în faţa damezei, după care ies urgent, fără a mai schimba alte ochiade.

Valetul de pe etaj îmi aduce un ***Pim's Number One.*** În cazuri de excepţie constituie băutura mea de zile mari. Nu gustul e cel care mă seduce, ci culorile. Coajă de castravete, de portocală, o rămurică de mentă proaspătă, o cireaşă din dulceaţă, ai impresia că bei o grădină întreagă.

Aştept fără nici o speranţă, şi totuşi ceva îmi spune că „ea" va veni.

Au trecut două ore de când m-am întors la hotel. De jos, se aud gondolierii strigând cât îi ţine gura. În faţa mea se desfăşoară acoperişurile Veneţiei, punctate de mici terase înflorite, cam artificiale, desigur, dar atât de romantice. Un bărbat voinic, cu torsul gol, udă florile din glastre cu o stropitoare miniaturală.

Îmi beau Pim's-ul. Sunt în halat fiindcă am făcut un duş. Am dat drumul la radio şi o cântăreaţă italiancă se străduie din răsputerile coardelor vocale.

Aşteptarea asta are ceva stupid. Zadarnic. Şi puţin umilitor. Crezi că tipesa gătită ca o burgheză nu-şi va asuma un asemenea risc! Şi cu toate astea, ceva în mine, care n-a uitat acea dublă privire, mă conjură să aştept. Tu ce-ai face în locul meu? Mă comport cu atât mai prosteşte şi bizar, cu cât am o treabă de rezolvat. O întâlnire importantă pe Campo San Maurizio, cu signor Influenza. De o oră ar fi trebuit să mă aflu în apartamentul lui pentru o întrevedere de maximă însemnătate.

Un porumbel dolofan se lasă pe pervazul ferestrei mele. Teritoriul lui nu-i în piaţa San Marco, prea frecventată de alţi confraţi, ci în cartierele bogate, discrete, unde se pot găsi firimituri de cornuri pe terase.

Îi zâmbesc. E pentru prima oară când zâmbesc unui porumbel. Se uită la mine fără să se sinchisească. Şi atunci aud cling-clingul soneriei pe două tonuri.

Dau fuga să deschid. Cu o fracţiune de secundă mai înainte îmi netezesc părul ciufulit la spate de speteaza fotoliului.

Victorie!

Ea e. La fel ca la magazin.

Nu ne spunem nici un cuvânt. Femeia intră rapid, fără să mai ezite întârziind pe ştergătorul de la uşă.

Se îndreaptă în viteză spre pat. Dintr-o mişcare îşi descheie fusta. Pe dedesubt, nu poartă nimic. Trece la corsaj. Pe dedesubt, nu poartă nimic, în afara sânilor ei admirabili. Se aşează pe marginea patului, impudică şi aşteaptă, privindu-mă cu o expresie, îţi jur, aproape patetică. Eu îmi arunc halatul dintr-o mişcare a umerilor. Mă apropii de ea ca un somnambul şi o înlănţui fără să strig păzea sau orice altceva. Nici un cuvânt prealabil. Nici o mângâiere introductivă. Totul e de o brutalitate ieşită din comun, şi se desfăşoară într-o vagă improbabilitate. Ca atunci când îţi pierzi minţile, te prinzi? Fac dragoste pe rupte. Cu o ferocitate rurală. Ca un taur în călduri. Ce ciudat abandon în această frenezie a cărnii! Ce pură minune senzorială! Ya yaaaa! Mă autoîncânt: suntem aici, ea atât de total necunoscută şi pasionată, eu atât de simultan. Daţi bătaie, băieţi, haida!

O îmbrăţişare fără leac. Mort, care ţi-ar mai fi victoria? întreba Roll Mops. O posed pe această fiinţă într-o goană impetuoasă, aşa cum a venit şi ea, fără un cuvânt. Evoluăm în azururi. Zburăm departe de noi. Ne împlinim. Explodăm. În acelaşi timp, ca întotdeauna într-o îmbrăţişare în afara competiţiei... După care, trecem prin perioada de sfârşeală indicibilă. Te simţi epuizat şi binecuvântat. Politicos, o las să treacă. Aş vrea să-i explic partenerei mele că sala de baie este acolo unde îi e locul, dar vezi, apartamentul 328 din ***Gritti*** nu-i Chambord. Reţine că nu-i rău sub raportul confortului, dar dimensiunile sunt mai modeste. Femeia se ridică. Îşi ia fusta.

De îndată ce iese din cameră, aud foşnetul stofei. Apoi uşa care

se închide. Ce? Pasionata damă să fi plecat fără să spună un la revedere şi fără să treacă pe la baie? Sar în sus. Exact aşa-i. A omis să se mai folosească de apă.

Totul s-a petrecut fără să schimbăm un singur cuvânt, mă auzi? Nici o vorbă, actul!

A venit şi a plecat! Nu ştiu nimic despre ea, nici măcar de ce naţionalitate e. Probail n-o voi mai revedea niciodată. A fost aici, sub mine. Iar acum n-a mai rămas decât un subtil parfum în urma ei. Ceea ce înseamnă mai mult decât nimic!

==========

Soţia lui vine să-mi deschidă.

Una grasă şi bondoacă, cu părul alb-albăstrui, creţ. Bonton, haleală bună. Mustăcioară, dar blondă. Privire incisivă, dar furişă. Duce după ea mirosuri de parmezan şi peşte.

– Da: signor Influenza s-a întors. Dar e la masă.

– Am promis să vin mai devreme, nu-i aşa?

Îi debitez scuze bine ticluite. Ceva neprevăzut: maşina mea blocată într-un ambuteiaj în piaţa San Marco.

Nu apreciază spusele mele şi se încruntă nemulţumită.

– Merg să văd dacă signor Influenza vă poate primi acum.

Signor Influenza poate.

Îşi face apariţia în cămaşă, bretele, papuci, scociorându-şi dintre dinţi molecule de sepie à la veneţiene. E un om scund şi îndesat, deloc vesel, foarte brunet, pieptănat lins. Îngrijorat. Să-i dea nevastă-sa bătăi de cap? Dacă nu, ce altceva ar putea fi? Pare sănătos tun şi probabil câştigă bine dacă e să mă iau după apartamentul lui confortabil.

– Comisar Sanantonio* din Parigi, mă prezint eu.

Se înclină şi privirea îi devine neliniştită.

– Vin pentru o consultaţie, signor Influenza.

Vie surpriză a celui în cauză.

– Dar nu sunt dottore, obiectează el scuipând, gen Béru, o bucăţică de sepie, care ar fi putut constitui o masă copioasă pentru două furnici roşii în puterea vârstei.

– Sunteţi mai mult de atât, mă grăbesc eu să-l asigur. Reputaţia dumneavoastră a depăşit frontierele scumpei Italii.

Linguşelile îşi arată întotdeauna roadele. Tipul e mai puţin crispat şi un proiect de zâmbet îi face gura să tremure. Seamănă cu Dario Moreno, imperisabilul interpret din „La Marmite".

Deocamdată îmi indică un scaun garnisit cu satin violet, care te-ar umple de hemoroizi episcopali.

Mă aşez, îmi încrucişez picioarele, uşor nesigure după amorul la înaltă frecvenţă la care am participat.

– Domnule Influenza, reiau eu, aţi fost unul dintre cei mai remarcabili lucrători în sticlă de Murano. Dumneavoastră vi se datorează, printre alte capodopere, reconstituirea Palatului Dogilor, bustul mareşalului Stalin, Naiada cu caracatiţa, care figurează în muzeul din Tokio, statuia lui Pinocchio şi o întrecere de gondole pe Canal Grande, exact?

– Fantastico! face interlocutorul meu, de-a dreptul uluitor, cum de ştiţi toate astea, signore?

---

* Sanantonio într-un singur cuvânt, aşa îmi scrie numele Arnoldo Mandadori, editorul meu italian. Dacă-ţi închipui că-mi trimite vreo scrisorică tipul ăsta, mie care mă dau în vânt după Italia! Da de unde! N-am primit niciodată o cartolina din partea lui. Dacă n-aş vedea traducerile, chiar m-aş întreba dacă există cu adevărat. (n.a.)

– Aşa cum se ştie că Gioconda e la Luvru, Bruxelles în Belgia şi că preşedintele Carter a fost negustor de arahide, dragul meu!

Plesnesc din degete.

– Celebritatea se propagă precum undele herţiene. Ceea ce-i deosebit în cazul dumneavoastră e că, ajuns la apogeul gloriei în prelucrarea sticlei, aţi cotit brusc pe o cale neaşteptată. Aţi fost un artist în ale decoraţiei, dacă pot să spun astfel, dar în dumneavoastră s-a operat o profundă modificare şi aţi devenit, într-un timp foarte scurt, un artist în confecţionarea protezelor oculare.

– Da, la origine e un accident banal.

– Îl ştiu, signor Influenza. Socrul, care muncea ca găuritor de macaroane într-o fabrică din Mestre, şi-a băgat ca un prost una dintre ele în ochiul drept, pe care l-a pierdut iremediabil.

– Era stângul, signor, mă prinde el pe picior greşit; dar manifestând multă indulgenţă faţă de sosul tomat.

– Iertaţi-mi greşeala, signore.

– Nu face nimic.

– Deci, socrul dumneavoastră şi-a pierdut ochiul stâng şi, după tratament, i s-a confecţionat un ochi de sticlă. Numai că irisul scumpului tătic al admirabilei dumneavoastră soţii era aşa de deosebit că era imposibil să fie reprodus exact.

– Groaznic signore! se indignează retrospectiv gazda mea.

– Şi atunci, v-aţi apucat să-i faceţi unul chiar dumneavoastră, reiau, eu, şi a fost o asemenea reuşită, o perfecţiune atât de absolută, încât la spitalul de oftalmologie s-a decretat că-i o capodoperă. Profesorul Ochiali da Sole, de la facultatea de Parmezan, ale cărui lucrări sunt de notorietate în toată Europa, v-a implorat să vă consacraţi acestei misiuni atât de delicate, cum este ochiul fals, numit de noi în Franţa: lampion-fals. Şi dumneavoastră, conştient de aportul

pe care l-aţi aduce ştiinţei, aţi acceptat! Părăsindu-vă operele de artă, pod de suspine, elefanţi roz şi alte porcării ale genului, v-aţi consacrat de atunci întreaga pricepere pentru realizarea protezelor oculare. Şi ce drum aţi parcurs, dragă signor Influenza! Vi se smulg ochii din mână. Grangurii din lumea largă apelează la dumneavoastră. În mediile bine informate se ştie că ochiul de sticlă al reginei Angliei e opera dumneavoastră, ca şi cei doi ai marii noastre actriţe Dalida. Bravo!

Mă ridic să-l îmbrăţişez, ceea ce nu-l lasă indiferent, dovadă, îmi propune un pahar de Martini Bianco.

Marele vibrato emoţional o dată disipat, scot din buzunar o cutiuţă de carton.

– Serviciile Secrete Franceze au nevoie de dumneavoastră, signore.

Extrag din culcuşul lui moale şi roz ochiul de sticlă capturat de pe frumoasa faţă a lui Simeon Grozob.

Fiindcă a venit clipa să-ţi mărturisesc ceva, banditule: Mathias n-a descoperit nimic suspect în acest ochi. Nu conţine nici un microfilm, nicăieri nu-i gravată nici cea mai neînsemnată formulă. Ore întregi, zile şi nopţi, Roşcovanu a stat închis în laboratorul lui cu această bilă de sticlă, fără a-i putea smulge secretul, dacă ar fi existat vreunul. O fiinţă extenuată şi indecorabilă a sfârşit prin a-mi restitui trofeul, recunoscându-se învinsă.

Te scutesc de nervii, de mânia, de furia şi de vociferările Bătrânului! De stanţele lui asupra soartei vitrege! De tiradele despre incapacitatea noastră romană! De sarcasmele feroce şi declaraţiile umilitoare. O muzică!

– Ia-l de aici, fă-ţi din el breloc! mi-a zis aruncându-mi ochiul de sticlă în cap.

Am prins ochiul de schimb al lui Simeon şi i-am dat drumul în ***my pocket.*** M-am dus val-vârtej cu Maserati al meu până la ***Hanul Cerbului Împăiat,*** din pădurea Rambouillet, în compania unei cocote cu care am făcut amor patruzeci şi opt de ore în şir. Ca urmare a cărui fapt, mi-a venit o idee, cea de pe urmă. Operaţiunea ultima şansă. Testul disperării. Riscuri serioase, tot ce se poate, dar n-am încotro.

După o documentare temeinică, iată-mă în salonul lui signor Influenza, prinţul ochiului de sticlă.

Îi întind obiectul, îl ia în căuşul palmei lui de artist, îl clatină uşor ca pe o pepită în nisipul aurifer conţinut de faimoasa sită a căutătorului de aur.

– O lucrare destul de banală, signore, mă informează el, asociind o mutră dezgustată.

– Tot ce se poate, domnule Influenza, dar am venit să vă cer să-mi reproduceţi acest ochi la perfecţie. Vreau să-mi faceţi unul exact la fel, mă înţelegeţi?

– E pentru un orb?

– Nu, îi răspund, e pentru o încercare de a vedea mai limpede.

CAPITOLUL CINCI, DE O EXTREMĂ TENSIUNE CARE NU-I MENITĂ S-O AMELIOREZE PE A TA

Ne însoţeşte o interpretă, o fată destul de drăguţă, dar îmbrăcată fără gust, model oficial ţară-din-est. Arată rău în taiorul prost croit, care nu reuşeşte să-i compună o siluetă masculină, aşa cum se intenţiona din capul locului, pentru că femeiuşca în chestiune are forme incomprimabile şi teribil de armonioase. Foarte brunetă, tunsă un adevărat masacru, ochi de un albastru-vis, obraji trandafirii, e înzestrată de la natură cu tot ceea ce alta şi-ar fi compus dintr-o groază de artificii.

Béru îşi cară aparatul de fotografiat Nagra cu gesturi blazate de profesionist, terminând de mestecat ceva dubios cumpărat de la un băcan-măcelar-cârnăţar din Sofia.

Ne aflăm în Casa Poporului, o clădire simpatică în măsură să-ţi provoace nostalgii după puşcăria din Fresnes sau la Santé. Ne întâmpină un salon mare unde bântuie relicve de pe vremea fostului fast presocialist. Tapiserii neschimbate din vechiul regim exală un miros greu de bătrâneţe, de pluşuri prăfuite şi această reacţie olfactivă îmi aminteşte de cabina doamnei Sarah Bernhardt, pe care,

bineînţeles, n-am avut niciodată onoarea s-o cunosc, dar mi-a venit în minte că juca admirabil în ***Puiul de vultur*** cu un picior de lemn, interpretat după ea de atâtea altele cu o moacă de lemn, respectiv de calcan.

Liniştea e tulburată de o muzică de acordeon sau ceva similar, venind nu se ştie de pe unde.

Béru înghite dumicatul acela dubios şi-i spune interpretei noastre că se dă în vânt după acordeon.

Mai adaugă că un cumnat de-a lui cântă şi el atingând virtuozitatea cu o compoziţie proprie, intitulată „Frumoasă Piranda", melodie care-ţi dă frisoane peste tot. Ghidul nostru rămâne mai curând impasibil.

– Vorbiţi bine franţuzeşte, îi spune Grasu, dar înţelegeţi şi ceva argou?

– Anumiţi termeni, îi răspunde fata.

– Dacă ţi-aş zice că tenderul tău mişto mi-a trezit un melesteu baban şi că ţi-aş face felul căzăceşte, ca de zile mari, cum mi-ai traduce aşa ceva, micuţo?

Fetiţa, strânsă cu uşa îl roagă să repete mai rar. Béru se execută. Tânăra îşi recunoaşte neştiinţa după ce a auzit de câteva ori fraza sibilică.

– Despre ce-i vorba? întreabă ea, avidă să-şi perfecţioneze cunoştinţele lingvistice.

Bérurier râde gras cu o privire neruşinată.

– Ai să te simţi şocată, comoaro, te previn. Asta vrea să zică foarte simplu că prăjiturica ta îmi trezeşte senzorialul şi că ţi-aş prelucra bijuteria până ai începe să strigi mama! E cam îndrăzneţ exprimat, dar în orice caz e gândit!

Îi aruncă o ochiadă, ca niciodată Casanova, punctată cu un râgâit discret, mirosind a jandarm care se descalţă.

În clipa aceea, uşa se deschide şi Simeon Grozob îşi face o intrare rapidă.

E un bărbat de o statură foarte mijlocie, uşor adus de spate, ceea ce nu rezolvă deloc situaţia, ten cenuşiu, păr sare şi piper, tuns perie şi o figură în acelaşi timp energică şi decepţionată, brăzdată de riduri adânci. Poartă ochelari foarte închişi la culoare, fiindcă n-a izbutit încă să-şi înlocuiască lampionul răpit.

Vine spre noi cu un zâmbet de muzeu Grévin*, ne strânge călduros mâna mie şi Grasului. Pe interpretă o salută cu o înclinare a capului, de formă, şi articulează într-o franceză ce n-ar trece nici pe sub o poartă destinată căruţelor:

– Bine aţi venit, domnilor ziarişti.

Acestea fiind spuse, se lasă pe o canapea stil Divan cel Groaznic şi ne adresează un gest de invitaţie.

Béru îşi pregăteşte aparatul, îl plasează pe un trepied portativ, face câteva încercări şi anunţă: „Gata, băieţi, e-n regulă".

Îmi încep discursul cum că-i suntem recunoscători Secretarului Preşedinte-Director General că a binevoit să primească o delegaţie France-Inter-Ascultaţi-Diferenţa. Fetiţa în taior traduce. Simeon ascultă fără să clintească, îşi pune picior peste picior ca pentru a da de înţeles că gargara nu-l mişcă şi că ar trebui să trecem la fondul problemei.

I-am pregătit o listă întreagă de întrebări referitoare la viitorul scumpei Bulgarii, chestii de astea, la rolul ei în actuala Europă de Est. Pespectivele ei de pe ici, de pe colea, tranca-fleanca, puneţi-mi de-o parte douăsprezece lăzi cu ambalaj pierdut, mersi.

---

* Muzeul figurilor de ceară din Paris, fondat în 1882 de ziaristul Arthur Meyer şi desenatorul Alfred Grévin. (n.tr.)

El îmi răspunde cum funcţionează un aparat care distribuie cafea, cafea cu lapte, ceai, ciocolată, atunci când funcţionează. Întrebarea mea, repercutată de fată, reprezintă moneda, răspunsul lui – anclaşarea aparatului care îşi dă drumul într-un păhărel de carton. Fata îşi cunoaşte la perfecţie meseria, fiindcă traducerea ei apare ca subtitrată, fără să bagi de seamă, până într-atât încât ai impresia că înţelegi bulgara, pricepi?

Măcinăm aşa o vreme, după care, la un semn al meu, Béru execută numărul pe care l-am convenit. Strigă „Stooop!", ne anunţă că s-a pus un os de-a curmezişul aparatului, că blestematul s-a stricat şi o să trebuiască să renunţe pentru moment, fi-ar al naibii! Pe unde o fi priza, fetiţo? Vrei să mă ajuţi să găsesc una, te rog?

Iată-i plecaţi târâş în lungul lambriului. Atunci eu, prompt ca o săgeată (şi am toate motivele să fiu aşa) scot o hârtioară din buzunar şi i-o prezint autoritar lui Simeon Grozob. O apucă maşinal, o priveşte. Îi fac semn să citească. Se conformează.

Biletul e scris în bulgară de un specialist al nostru. Textul e următorul:

„Domnule Secretar,

Dacă doriţi să vă recuperaţi ochiul de sticlă, contactaţi-mă la hotel Varna, cât mai discret posibil, bineînţeles. Cu respect, al dumneavoastră, San Antonio."

Grozob ascunde biletul şi rămâne impasibil. Singurul semn de interes, îşi descrucişează picioarele şi îşi dă capul pe spate ca pentru a mă privi în ansamblu. Nici un semn de interes, nici cea mai vagă mimică. Imperturbabil, ăsta-i cuvântul!

Grasu se întoarce.

Întrevederea de formă mai continuă puţin.

După care, eu mulţumesc călduros şi-mi iau rămas bun.

Hotelul Varna a rămas un palat prin dimensiunile lui. Poţi găsi aici vaste întinderi marmoreene, ca mareşalul Petrin; lustre enorme, fără becuri, tablouri mari, posomorâte şi pompoase în rame imense aurite. Dar activitatea e pe tânjeală. Salariaţii citesc ziarul în salonul cel mare şi cei care-s de serviciu au mutre de gardieni din cartierul rezidenţial.

Are ca anexă un restaurant gigantic, puţin frecventat. Se întinde pe două niveluri. Un ring de dans ocupă centrul, surplombat de o galerie mărginită de un grilaj din fier aurit. O scenă melancolică găzduieşte un cvartet în smochinguri răpănoase, revere prăpădite (clătite iubite, smintite, etc.). Trei domni şi o damă la pianul cu coadă zdrăngăne folclor central european. E trist mai să neurastenizeze nişte englezi ieşiţi la pensie; sufocant, aşa mi se pare. Ce n-am să pot pricepe eu niciodată, un ***never*** cât toate zilele, e de ce oamenii de pe la noi se consumă temperamental ca să ne aducă la un regim identic, sub pretextul justiţiei sociale. Asta-i justiţie când toată lumea trăieşte încruntată şi opresată? Ascultă, am să-ţi spun ceva: eu sunt doar împotriva lipsei de logică. Şi eu aş vrea să fie distrusă societatea de consum, privilegiile, bogaţii, tot păcătosul de capitalism, care se prăbuşeşte, baie cu spumant, pateu de gâscă, călătorii la clasa întâi. Vreau să se pună contorul la zero, să se încerce marea răsturnare şi să se plece la drum cu un nou pas, către un mâine ciripitor. Aş vrea foarte mult, aprob, sunt de aceeaşi părere. Numai că refuz cu energia disperării să mi se impună o existenţă ca la ei. M-am dus o dată şi nu m-aş mai întoarce! Ce mutre au toţi! E groaznic să-ţi fie dată o singură viaţă şi să ţi-o iroseşti într-o atmosferă aşa sinistră ca la ei! Teamă şi dezamăgire. Îmi place aşa de mult să fiu rafinat, eu şi stările mele de

spirit. Distrugem totul, bun. Dar să reconstruim cântând, pentru Dumnezeu! În euforia reînnoirii şi nu cu lanţuri la picioare!

Ambianţa e într-adevăr o calamitate. De parcă toată lumea ar fi în aşteptarea unui eveniment funest. Al unui rău general. De parcă ciuma bubonică ar face ravagii printre oameni, şi că-ţi aştepţi rândul pândind cum îţi bubuie sângele în vine.

Bérurier, pe care nici o atmosferă din lume n-ar fi în stare să-l tulbure când e la masă şi are ce mânca, se luptă cu o friptură însoţită de salată de varză roşie, trăgând dintr-o butilcă cu vin autohton.

Stăm la galerie. Doi ofiţeri clămpănesc unul în faţa celuilalt. Mai e o masă de cinci persoane, care mestecă în tăcere. Mă uit la pianistă, ale cărei degete agile se plimbă pe claviatură. Are o mutră romantică. Parcă ar fi o tuberculoasă din secolul trecut. O ***Damă cu camelii,*** purtând părul pieptănat lins, cu cărare pe mijlocul capului. Când trebuie, întoarce pagina partiturii şi continuă să-şi piloteze avionul cu sârg. Care dintre cei trei o face dragoste cu ea? Trebuie să aibă pe cineva, nu? Aşa se întâmplă în formaţii ca astea, indiferent de regim. Încerc să ghicesc care o fi alesul inimii ei.

Dar atenţia îmi e atrasă de o mişcare produsă la stânga câmpului meu vizual. Soseşte un tip înalt, colţuros, îmbrăcat într-o manta de piele verde şi ţinând o pălărie din fetru lucitor în mână. Şeful de sală, cu care parlamentează, îi arată masa noastră. Omul încuviinţează şi se apropie. Simţeam că era pentru mine. Ajuns în faţa mesei noastre, noul sosit se înclină.

– Domnul San-Antonio? mă întreabă într-o franceză cumplită, de parcă ar fi fost vomată.

– Da.

– Când veţi fi disponibil, vă aşteaptă o maşină la intrarea hotelului; eu voi fi la volan.

– Perfect. Ei bine, n-am să vă las să vă plictisiţi aşteptându-mă, dragă domnule, îi spun ridicându-mă.

Iar lui Béru:

– Am o întâlnire, Grasule, mă aştepţi la bar?

– Yes, amice, şi fii prudent.

Şi asta-i bună. Cum ar trebui să fii prudent într-un asemenea caz?

Mă întreabă:

– Nu-ţi mai mănânci gulagul, tipule?

– Nu-mi mai e foame.

În clipa aceea chelnerul se apropie ca să-mi ridice farfuria plină, dar Béru îl apucă prompt de mână.

– Hee? Molo, artistule! Nu te-am chemat. Nu te atinge de o farfurie plină în prezenţa mea, că urmează represalii.

==========

Cade înserarea şi zăpada face la fel. O ninsoare măruntă, jucăuşă, care se învolbură în vânticelul acid.

Maşina e un Mercedes negru, vechi de cel puţin douăzeci şi cinci de ani. Omul cu mantaua verde conduce rigid. Privesc cum defilează un cartier nou de locuinţe, aflat la periferie, oribil să-ţi taie respiraţia, cu blocurile identice, găurite de ferestre mici. Lugubru, ce să-ţi spun. Oamenii sunt rari, cenuşii, înfrigurați. Circulă motorete bătrâne aruncând jerbe de noroi galben.

Ne depărtăm de Sofia. Interiorul maşinii miroase a piele veche, patinată. Şoferul s-a parfumat – am oroare de aşa ceva – cu o apă de colonie gen bazar persan, care ar provoca crize de alergie unui vidanjor de haznale. Motorul toarce rotund. Visez... la viaţa asta care

merge, ţine o vreme şi se sfârşeşte. În notă gravă, vezi? Dar nu-s trist. Meditaţie senină. Fiindcă, dată te gândeşti bine, totul la mine e senin.

Şoferul conduce încet. Dar, o dată scăpat din aglomeraţie, apasă puţin pedala. Drumul e aproape pustiu, dacă exceptăm cele câteva şarete prost luminate şi cicliştii aplecaţi pe ghidon.

Ne oferim astfel vreo cincisprezece kilometri, după care încetinim pentru a o lua pe un drum forestier. Mă cuprinde o vagă neliniştе: şi dacă sunt adus aici ca să fiu lichidat? Mă dopez cu raţionamentul: şi de ce mă rog mi-ar pune gând rău?

Maşina ajunge într-un luminiş. În mijlocul lui se află un alt vehicul, luminat în interior.

Deşi geamurile sunt aburite, îmi pare că recunosc silueta lui Simeon Grozob pe canapeaua din spate.

– Vreţi să coborâţi? mă întreabă şoferul meu după ce a întrerupt contactul.

Îl urmez, călcând pe pământul acoperit de frunze putrede. Sprijinit de capota celeilalte maşini, stă un diavol înalt, îmbrăcat într-o canadiană închisă la culoare, pe cap cu o şapcă a la Lenin. Trage dintr-o ţigară, respiraţia şi fumul amestecându-se. Mentorul meu ciocăne în geamul din spate; omul în canadiană nu-mi acordă nici măcar o privire. Portiera se deschide. Mi se face semn să intru. Grozob e aici, îmbrăcat în culori posomorâte, palton negru cu guler de astrahan, căciulă din acelaşi metal, ochelari negri. Poartă mănuşi îmblănite.

Mâna dreaptă o ţine agăţată de cureaua de sprijin, stânga odihneşte pe picioarele încrucişate. O saltă uşor ca pentru a schiţa un salut. Iau loc alături de el, cu o fesă în gol, ca să-l pot vedea din faţă.

– Trebuie să vă mărturisesc, domnule Secretar, că nu sunt ziarist, şi că aparţin unor anumite servicii ale poliţiei franceze.

Nu reacţionează. Simplu, rosteşte în germană:

– Vorbiţi germana?

– Nu prea bine, mă simt mai în largul meu cu engleza.

– Să vorbim englezeşte, face Simeon pe limba Elisabetei a II-a, ***queen.***

Îmi repet prima frază. Mă aprobă.

În lumina lunară care ajunge până la noi, cu toată înălţimea copacilor, îi văd plimbându-se pe cei doi şoferi cu mâinile adânc înfundate în buzunare şi cu capul între umeri.

Grozob aşteaptă urmarea explicaţiilor mele.

I le furnizez.

– Recent, am arestat în Franţa un grup de terorişti, domnule Secretar. Unul dintre ei, în decursul interogatoriului, ne-a propus un târg bizar. Un ochi de sticlă, despre care pretindea că v-ar aparţine, în schimbul libertăţii lui. Ne-a afirmat că acest ochi v-a fost smuls în timpul unei reprezentaţii de circ la care aţi asistat. Potrivit spuselor lui, această bilă de sticlă ar conţine o informaţie capitală privind Uniunea Sovietică. Ne-am prefăcut că acceptăm tranzacţia şi omul ne-a dezvăluit ascunzătoarea ochiului. Ca să fiu cinstit, l-am încredinţat laboratoarelor noastre de cercetări, care nu i-au descoperit nimic special.

Mă opresc.

Mâna lui Grozob, petrecută în cureaua de susţinere se închide şi se deschide, denotându-i nervozitatea prost stăpânită. Mănuşa groasă produce un zgomot aspru.

Acolo, în drum, cei doi şoferi se diluează în bruma nocturnă. Ninsoarea a încetat şi zăpada s-a topit.

– De ce-mi povestiţi toate astea? mă întreabă Secretarul.

După un asemenea gen de întrebări se judecă sângele rece al unui om. Nu se ambalează deloc. Vrea să afle mai multe despre francezii care s-au pus în mişcare.

– Urmăriţi raţionamentul superiorilor mei, domnule Secretar: dacă acest ochi de sticlă ascunde un secret, pe care nu-l putem pătrunde, el nu prezintă interes decât pentru dumneavoastră. În măsura în care ţineţi să-l recuperaţi, presupunem că veţi fi înclinat să vă manifestaţi binevoitor faţă de Franţa, dispusă să vi-l restituie.

– Ce înţelegeţi prin binevoitor? mă întreabă rece Simeon Grozob.

– Sunteţi la curent, domnule Secretar, cu faptul că ţara mea doreşte să amplaseze un vast complex agro-polo-siderurgico-plasmatic în Bulgaria. Franţa e convinsă că, patronat de înalta dumneavoastră autoritate, acest proiect ar putea să se realizeze destul de repede.

Tăcere. Grozob face mărunt din buze.

– Nimic nu-i imposibil, admite el.

În această ramură a diplomaţiei, nepoate, trebuie să mergi pe tălpi de pâslă, ca la cucoana notarului din Fouzy-le-Gros.

Atunci, renunţând la orice gest teatral, scot din buzunar o cutiuţă de carton.

Simeon ezită s-o ia.

Nu-şi crede ochiului.

– Ce-i acolo? abia îndrăzneşte el să spere.

– Ei bine, ochiul dumneavoastră, domnule Secretar.

Ia cutiuţa, îi deschide capacul.

– Cel puţin aşa sper, completez eu.

De data asta, îşi ridică ochelarii negri pe frunte ca să se uite la bila de sticlă în direct cu lampionul lui valid. În locul ochiului lipsă e o cicatrice urâtă, încreţită şi rozalie. Grozob încuviinţează.

– Într-adevăr, e ochiul meu. Dar...

– Vă ascult, domnule Secretar?

– Mi-l înapoiaţi?

– Nu vă aparţine? bravez eu. Franţa nu-i un bandit de drumul mare care negociază o răscumpărare. Contează doar pe recunoştinţa dumneavoastră şi are încredere într-un cuvânt dat.

Bum! Dacă i-aş fi pus Marseieza, discursul ar fi fost complet. Trebuia să mă fi înarmat cu un casetofon.

Simeon se întoarce pudic pentru a-şi pune la loc ochiul de schimb. Când se uită la mine, arată straşnic. Cu toate astea, îşi coboară ochelarii negri pe nas, din pricina zbirilor lui, precis, să nu se prindă ce s-a întâmplat.

– Mâine voi lua legătura cu Ambasada Franţei, declară el.

– Veţi câştiga recunoştinţa mea personală, domnule Secretar.

Simeon îmi întinde mâna, după ce şi-a scos mănuşa. Îi strâng patru degete, sperând ca ele să fie autentice.

CAPITOLUL ŞASE, ÎN CARE E DIFICILĂ SĂRBĂTORIREA MERITELOR, ATÂT SUNT ELE DE INDELEBILE ŞI DE CALORIFUGE

În hotelul *Varna* există un bar cu ring de dans, în care câteva animatoare guvernamentale dansează cu turiştii solitari.

Aici îl găsesc pe dear Béru, ţinând în braţele lui noduroase o bună parte dintr-o persoană zdravănă, cu pieptul precum capota unui Range Rover, cu o coafură ridicolă, foarte înaltă, ca o varză, aşa cum nu se mai realizează decât în regiunea Carpaţilor şi a bazinului danubian. Nu te poţi uita la faţa ei fără a te gândi la cea a răposatului Charles Laughton*, atât că ea are nasul coroiat. Coama îi e roşcată, pielea strălucitoare, de un frumos roz-arsură. Suferă de un strabism acceptabil, care-i subliniază farmecul. Singurul reproş care i s-ar putea face e că poartă pantofi escarpen cu tocuri înalte, deşi măsoară peste un metru nouăzeci. Majestatea Sa, afumat bine, şi-a proptit nasul în decolteul partenerei lui. Respiră briza din larg, excitat ca un măgar.

* Charles Laughton (1899-1962) – mare actor de teatru britanic, monstru sacru, a realizat un singur film tenebros şi oniric „Noaptea vânătorului" (1955). (n.tr)

Dama îi vorbeşte, în timp ce valsează (fiindcă se cântă, ce-ţi închipui, „Frumoasa Dunăre Albastră"), iar eu mă întreb în ce limbă s-ar putea înţelege acest cuplu eroic.

Mă aşez la o masă, comand o sticlă de şampanie rusească şi aştept sfârşitul dansului.

„Taninana, trala, lala, lala..."

În refrenurile sentimentale, mă gândesc la întrevederea cu Simeon Grozob. Deloc antipatic, bătrânul.

Ce fericit părea că şi-a recuperat lampionul! O uşurare inefabilă! Ca un pescuitor de bureţi ieşit la suprafaţă după o scufundare de două minute, începuse şi el să respire. Imitaţia realizată de signor Influenza din Veneţia e impecabilă, fiindcă tipul nu s-a prins. Povestea asta mă captivează.

Pe ring, un incident. Béru începe să se împleticească, după executarea unei duble piruete; partenera lui face eforturi să-l menţină pe verticală, dar iată-l că se răstoarnă, antrenând-o şi pe ea. E o prăbuşire impresionantă, magistrală, să-i vezi pe cei doi coloşi întinşi pe jos. Dintr-o dată, ringul pare a se fi golit. Câţiva dansatori îndatoritori îi ajută să se recupereze. Zdrăngăneala se întrerupe. Grasu esplodează (am scris esplodează, aveţi grijă să nu mă corectaţi la tipografie!).

Zace pe parchet ca o langustă răsturnată, agitându-şi membrele, dând din şale şi din gură.

Merg să-i acord asistenţă. Are picioarele împiedicate într-un fir. Pe jos, o cutie cromată, cu măruntaiele ieşite afară, revarsă o bandă magnetică. Un al doilea fir uneşte această cutie cu o broşă enormă prinsă de capota partenerei lui.

O chestionez pe dama în cauză, care îmi explică într-o franceză acceptabilă:

– Domnul atât mult pipait că desprins magnetofonul din corsaj. A încurcat piciorul în fir, a tras prea tare şi broşa microfon a sfâşiat rochia.

Îmi arată ruptura.

– Rochia nouă, mult frumos.

– N-ai decât să-ţi mai măreşti decolteul, puicuţo, o consolează Béru, care şi-a recăpătat echilibrul; ai un balcon care suportă. Hai, bagă-ţi aparatul în harnaşament şi vino să tragi un gât cu noi.

Zis şi făcut, animatoarea oficială îşi ia centrala, încearcă să repare dezastrul şi vine la masă să-şi pună la loc HiFi-ul.* Şampania e ***dry*** ca un sirop de rodii. Dop din plastic. Contrar şampaniei franţuzeşti, nica botniţă din sârmă nu serveşte să ***conţină*** dopul, ci să-l ***menţină***. După ce-ai scos-o, nu-ţi rămâne decât să apuci dopul între degetul mare şi arătător şi să-l tragi cum ai face cu o carafă de cristal.

– Te rog să mă ierţi, nebunatico, îi spune Grasu, plimbându-şi mâna pe coapsa partenerei lui de vals, n-am vrut să-ţi cauzez avarii la maşinării. Sper că banda sonoră a rămas valabilă?

Însoţitoarea noastră îi dă toate asigurările. Ne lămureşte că-i nevoită să înregistreze toate conversaţiile cu cavalerii ei. La închidere, predă caseta la recepţia hotelului, care o ţine la dispoziţia poliţiei.

Căzătura mâncată nu i-a reprimat Mamutului înflăcărarea.

– Vezi tu, îmi spune tipa, asta este exact genul meu de femeie. Gabaritul, balcoanele, drăgălăşenia, mutrişoara...

Se apleacă spre damă şi depune pe gâtul ei un pupic lipicios, care o face să fremete.

– Ai fi de acord să ne culcăm amândoi, ştrengăriţo? o întreabă el.

---

* Prescurtare de la englezescul high-fidelity = înaltă precizie. (n.tr.)

Îi răspunde că da, pretinzând o subvenţie de cincizeci de dolari. Târgul e încheiat.

Fără să mai piardă vremea, Magistralul o antrenează în camera lui pe antrenatoare, ceea ce-i destul de paradoxal.

Şampania dulce îmi cade greu. Cer o bere ca să-mi dreg ţeava de vidanjare. Între timp, patru persoane intră în bar. Două perechi. Din Vest, de asta îţi dai seama repede şi degrabă după cum sunt îmbrăcaţi. Se instalează într-un separeu pretenţios, iluminat de sfeşnice. Eu, fără să şovăi, le examinez pe cele două femei ca să verific dacă sunt comestibile. Întotdeauna e bine să fii informat. Îmi place ca femeile din preajma mea să fie atrăgătoare, asta le face mai umane. Acţionarea periscopului meu se termină cu o căldare cu apă rece turnată în cap. Am toate motivele. Închipuie-ţi că una dintre cele două nu-i alta decât femeiuşca simpatică întâlnită la Veneţia şi care a venit aşa de îndatoritoare, fără să scoată o vorbuliţă, ceea ce-i preferabil, să facă amor în hotelul meu.

Poartă o rochie neagră, decoltată, cu o etolă de vulpe (sau alt mamifer) albă. Machiajul ei e desăvârşit. Cercei lungi, din lapislazuli, perfect armonizaţi cu privirea ei azurie, îi tremură în urechi.

Râde. E frumoasă. Şi, la vederea dinţilor ei albi, monstrul sângelui pune stăpânire pe mine, înainte chiar de a mă întreba ce caută la Sofia ***şi nici de ce se află aici în acelaşi timp cu mine.*** Erecţia e un fenomen spontan care corespunde unor norme prost stabilite. Dacă ar fi să le dau un sfat fericiţilor beneficiari ai acestei impetuozităţi senzoriale, le-aş spune să nu-şi mai pună nici o întrebare şi să profite de o asemenea mană cerească.

Femeia e însoţită de tipul amator de cărţi antice şi de o pereche mai vârstnică, având înfăţişare frumoasă, atitudine frumoasă şi feţe frumoase.

După puţin timp, tipul, care nu-i soţul ei, o invită pe Misterioasa mea (aşa o numeşte în taină inima-mi iubitoare) să dea din picioare. Se cântă un tangou egiptean. Femeia acceptă şi se lasă luată în braţe de invidid. E un bărbat de vreo cincizeci de ani, arătos, grizonat, zvelt, cu o mustaţă gen Homard Sherif şi maniere de pe vremuri. Iată că o fandează pe individă într-un pas impecabil, argentinian, ole! Şi porneşte s-o danseze de parcă ar ţine-o pe genunchii lui.

Două sau trei circonvoluţiuni şi cuplul ajunge în dreptul mesei mele. Cucoana mă zăreşte; faţa ei se crispează. Se preface sau chiar e descumpănită de întâlnirea noastră? Cert e că-şi revine şi continuă să tangoteze cu vârstnicul, având un braţ petrecut de gâtul lui şi lăsându-se condusă ca într-o demonstraţie a unei şcoli de dans.

Din acea clipă, privirea mea n-a mai reuşit s-o prindă pe a ei. Tangoul sfârşit, tipul îi mulţumeşte şi o conduce în separeul lor; dar, în loc să se aşezeze, tânăra îşi ia poşeta şi se scuză. Direcţia toalete. Să fie o invitaţie?

Descriu un arc de cerc, pentru a nu da de bănuit celor de la masa ei şi mă grăbesc s-o ajung din urmă. Dar s-a şi închis la femei. Mă pieptăn la chiuvetă aşteptând-o. Cum întârzie, mă apuc să-mi fac unghiile. Apoi îmi lustruiesc pantofii cu hârtie. În sfârşit, iat-o. Sublimă.

Alerg. Privirea ei albastră se depune asupra mea fără a se opri, de parcă aş fi fost din sticlă.

– Hazardul e uluitor! rostesc eu prosteşte.

Ea nu reacţionează. A şi început să se depărteze.

– Stau în camera 819! adaug ca un năuc.

Misterioasa a dispărut.

Nehotărât, mă întorc în camera mea, întrebându-mă ce-i cu acest personaj mut, indiferent în aparenţă şi care se lasă iubită cu un soi de furie neagră, pasională.

Încă din culoarul principal, auster, pictat în verde oliv, aud un solo de vioară scârţâită. Se cântă o melodie central-europeană, cu langurozităţi întretăiate de galopade bruşte.

Cu cât mă apropii de numărul meu, cu atât muzica se amplifică, de-ai crede că vine de la mine. Lucrul mă miră cu atât mai mult cu cât nu-mi amintesc să fi zărit vreun aparat de radio în cameră.

Când intru, un val de scârţa-scârţa şi de stupoare mă răsuceşte pe dată.

Judecă şi tu.

Patru persoane îmi ocupă apartamentul. Trei bărbaţi şi o damă. Unul dintre bărbaţi cântă la vioară aşezat pe marginea patului. Dama şi ceilalţi doi se dedau la o percheziţie minuţioasă. Când folosesc termenul minuţios e pentru a reda adevărul cât mai exact. Acest trio vesel mi-a desfăcut complet bagajele şi-mi scotocesc hainele centrimetru cu centimetru, fără să ezite a-mi descoase tivurile sau căptuşelile, decorticând pereţii valizei, pe scurt, făcând totul praf cu o strădanie revelatoare a capacităţii lor în materie.

Cei patru au nişte mutre puţin atrăgătoare, femeia chiar mai dihai decât tovarăşii ei. De altfel, ea pare a dirija comandoul (cuvânt de origine portugheză).

Mai abracadabrant ca toţi mi se pare violonistul, care scârţâie ceardaşuri danubiene în vreme ce restul îşi vede de treabă.

– Sper că nu vă deranjez? întreb eu.

„Musafirii mei nocturni" îmi acordă o privire posomorâtă, golită de expresie.

Femeia îmi arată un fotoliu.

– Ia loc, îmi spune.

– Foarte amabilă.

Îmi depun obiectele preţioase pe pluşul decolorat al unui scaun desfundat.

– Faceţi treabă pe muzică? întreb eu arătând spre violonist.

Tipii continuă să mă percheziţioneze ştiinţific. Îi privesc cu interes, încercând să le determin intenţiile în ceea ce mă priveşte, dar aceşti oameni ştiu să-şi ascundă gândurile în sinuozităţile dovleacului lor.

Muzicantul şi-a terminat bucata şi începe altă melodie, mai vioaie. Îl acompaniez bătând din palme. Îmi adresează un embrion de surâs cu târtiţa lui lustruită.

Cei trei scociorâtori sfârşesc prin a se declara mofluzi, fiindcă îşi opresc investigaţiile. Sunt îmbrăcaţi foarte sobru, în nuanţe cenuşii şi bejulii, pulovere maro, impermeabile prea murdare pentru a fi cu putinţă determinarea culorii iniţiale.

Cei doi bărbaţi poartă pălării dintr-un fetru recuperat de prin pubele, muzicantul e cu capul gol, un frumos început de calviţie în creştet şi păr lung atârnând pe ceafă. Fata e gătită într-un taior prost croit, la mare preţ în ţările din est. Ca unică bijuterie, poartă un neg pe gât.

– Dacă nu-s indiscret că vă întreb, ce anume căutaţi? rostesc eu.

În loc să-mi răspundă, femeia le spune ceva celor doi coscociorâtori. Amândoi se îndreaptă spre mine. Unul dintre ei e dotat cu un strabism divergent, care-i face o privire incomodă.

Scoate un revolver din impermeabil şi-i înşurubează un amortizor în capătul ţevii. Văzând toate astea, presupun că mi-a sunat ceasul şi adresez un gând profund Féliciei mele.

– Dezbracă-te! îmi ordonă tipesa.

– Doriţi să-mi cruţaţi hainele?

– Executarea!

N-am încotro. Mă dezbrac. Nu-mi păstrez decât răpitorul meu slip albastru ca mările sudului, brodat cu alb.

– Scoate-l şi pe ăsta, îmi ordonă femeia.

Îi zîmbesc.

– Dumneata ai vrut-o, draga mea. Am să-ţi descopăr ceva de neuitat, care-ţi va marca viaţa de acum înainte.

Îmi dau slipul jos.

– Ia admiră cu ce m-a înzestrat tata! Şi să ştii, când sunt în prezenţa unei femei autentice, se face de zece ori pe atât.

– Apleacă-te!

– Hei, uşurel, să nu-mi spuneţi că unul dintre vitejii ăştia are de gând să se joace de-a submarinul fantomă!

– Apleacă-te!

Mă aplec.

– Tuşeşte!

– Ah! asta era! V-aţi închipuit că mă servesc de rect în chip de dulap!

Tuşesc.

Cei doi indivizi mi-au înhăţat efectele şi le examinează cum au procedat şi cu restul.

– Nu s-ar zice că deţineţi talentul de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor, îi spun cucoanei.

Şi o furie imensă, arhiintensă mă bântuie, dându-mi un tremurici.

Când o asemenea mânie îţi umflă pânzele nu-i poţi rezista, te poartă unde pofteşte ea. Simt în mine un urlet gigantic cum se pregăteşte, se adună, pe cale să izbucnească. Vreun mijloc de a-l stăpâni? Încerc să mă controlez. „Nu, Tonio, băiete, nu viteazul meu francez frumos, nu eroule de legendă, nu-ţi ieşi din fire, că altminteri, războinica asta de Bulgarie, de 110.000 kilometri^2, îţi va culege ultimul suspin. Şi cu ce drept, ai putea să-mi spui, ar culege Bulgaria asta, cu nouă milioane de locuitori, ultimul suspin al unei fiinţe de

calitatea, de talia, de anvergura mea; instruită, spirituală, crescută cu lapte Guigoz, untură de peşte în toate iernile, rege al amorurilor de toate neamurile? Ia zi? Cu ce drept?

Dar zadarnic! E mai uşor să bagi minţile în cap unei contratorpile englezeşti, decât unui Santantonio furios foc.

Ştii ce face zăbăugul? Cum reacţionează nebunaticul? În ce fel răbufneşte? În ce mod îşi revarsă furia lui năvalnică?

Am să-ţi spun, micuţule, stai aşa. Eu, în pielea goală cum mă aflu, pun mâna pe speteaza unui scaun de aramă, care tocmai trecea pe acolo. Aşa cum auzi: un scaun făcut din aramă, cu spătar lucrat meşteşugit în bare care se intersectează. Îl ridic şi-l trântesc în capul omului cu pistolul, care mă pierduse din vedere, scotocindu-mi hainele cu complicele lui. Se aude un vrrah! Tipul se prăbuşeşte. Izbesc apoi scaunul în dovleacul amicului său care se răstoarnă pe spate. Mă arunc asupra pistolului, îl apuc şi-l ţintesc spre cucoană.

– Mâinile sus, ticăloaso!

Se supune. Ochii ei încruntaţi îmi dovedesc în ce măsură mă dezaprobă.

Iar tipul Scârţa-Scârţa, care continuă să menuhinizeze pe de rost, cască la mine nişte vasistasuri ca hublourile lui Moş Cousteau.

– Ia dă-mi încoace răzătoarea asta de brânză, tipule! îi spun apucându-i instrumentul de coadă.

Mi se împotriveşte puţin, nu prea mult, şi-mi încredinţează fără tragere de inimă cutia lui bocitoare. I-o sfarăm în cap. Omul se clatină, dar nu-şi pierde totuşi cunoştinţa.

Mă aplec asupra celor doi întinşi pe jos. Unul dintre ei e groggy rău de tot, cu faţa tăiată de motivele spătarului din aramă; al doilea îşi vine încet în fire, îl palpez rapid, cu inima în sărbătoare, gâfâind şi mulţumit de mine Nu-i înarmat. Îi iau portofelul şi-i scot actele de identitate. Idem şi primului.

Femeia continuă să stea cu mâinile ridicate.

– Ce căutaţi! o întreb dur.

– Droguri, îmi răspunde ea. Aţi fost denunţat.

– Ei bine, ai putut constata, n-a fost decât o calomnie ordinară. Am glumit destul: ia-ţi măscăricii în braţele tale materne şi spală putina!

Lucru ciudat, nu insistă, ba chiar aş putea zice că pare aproape uşurată de acest deznodământ.

Bizar echipajul care-mi părăseşte camera. Când musafirii mei au plecat, îmi spun că aş fi putut să le pretind să-mi pună măcar încăperea în ordine!

==========

Camera Grasului nu corespunde cu a mea. E situată în capătul culoarului, într-un intrând.

Ciocăn discret, după ce-am ciulit urechea pentru a mă asigura cam pe unde a ajuns cu antrenatoarea lui antrenată. Nici un sunet, nici un zgomot, orice urmă de viaţă e stinsă. Bellissima să-şi fi luat valea? Ce-i drept, pentru cincizeci de dolari nu poţi pretinde toată Kamasutra, cele treizeci şi şase de poze, plus meşteşugurile bulgăreşti. Trebuie să ştii să-ţi mai şi domoleşti freneziile. Chiar şi pe teritoriul socialist, unde dolarul e mai apreciat ca oriunde, nu obţii marea şi sarea cu un verzişor de cincizeci. Probabil că abia o fi avut drept, bietul Béru, la o dezmierdare cât de cât (mai curând un simulacru decât un tratament savant) şi pe urmă o repriză clasică tata-mama, bona şi eu. Cling-gling!

Cum nu sunt invitat să intru, iau iniţiativa. Camera e luminată. Răscolită de sus până jos ca şi a mea. Majestatea Sa Bérurier, gol, e

lungit pe pat, ca un porc rozior în vitrina unui măcelar. Mă apropii de el îngrijorat.

Are ochii întredeschişi. Respiră scurt şi precipitat, ai zice din vârful plămânilor.

Pe noptieră, zăresc o seringă plină de sânge şi un tampon de vată pătat cu o substanţă brună.

Dumnezeule, ce i-or fi administrat?

Merg să umezesc un prosop la baie şi-i tamponez Grasului tâmplele.

– Hei, bătrâne, ce ţi s-a întâmplat? îi susur eu.

Tipul plescăie din limbă. Ploapele lui batraciene palpită uşor.

– Vă zic tot, articulează el, sunt un om de nimic. Ori de câte ori se iveşte ocazia o înşel pe scumpa mea Berthy, care e totuşi o nevastă aşa de energică! Dacă v-aş spune că numai ce am avut de-a face cu o vacă grasă, pentru cincizeci de dolari. I-am arătat nişte chestii pe care nu le ştia, folosind crema de ras pentru facilitarea operaţiilor. Dacă aţi fi auzit-o pe cumătra cum urla când am trecut la acţiune! Precis n-o să mai poată sta pe scaun până nu i-o trece criza! Dar trebuia să cunoască şi ea genul ăsta de senzaţii, nu? Se pretinde curvă de lux şi nu-i deloc instruită, o bătaie de joc! Dacă-i slavă, părinte, păstraţi-o să vă toarne plozi, ce naiba!

„Ce vreţi să ştiţi? Ce facem aici, eu şi Sana? Încercăm şi noi să vedem mai bine cu ochiul de sticlă al lui Simeon Grozob. Să aflăm care-i socoteala. În laboratorul de la Paris nu s-a găsit nimic. Atunci amicul meu a făcut o copie de parcă ar fi fost cel adevărat. Dacă băiatul reacţionează, înseamnă că ochiul ăl bun e ceea ce se crede că e, altminteri ne-am înşelat, nu face nimic. Mama îmi zicea întotdeauna că numai Papa şi proştii nu se înşeală niciodată.

„Ce-i cu ochiul adevărat? Vă daţi seama că nu puteam fi chiar

aşa de tâmpiţi să-l cărăm după noi, ce naiba! Prudenţa e mama siguranţei, cum se zice la noi la poliţie."

Grasu pufneşte.

Edificat şi decepţionat, îl las să-şi rezoarbă drogul care i-a fost injectat ca să-l facă vorbăreţ.

Deci a spus tot, Alexandre-Benoît. Acum comandoul e pus în temă.

Îi ascult inima prietenului meu: ticăie aproape corect. Cum să aflu dacă cei patru şmecheri sunt oamenii lui Grozob sau lucrează în solda altcuiva? În a doua alternativă, a cui anume?

Morocănos, mă întorc să mă culc.

Camera e cufundată în întuneric, ceea ce mă pune pe gânduri, fiindcă sunt sigur că am lăsat lumina aprinsă când am plecat să-l vizitez pe Bérurier.

Acţionez comutatorul.

Hotărât lucru, surprizele abundă în ţara asta.

Pe patul meu, o găsesc pe Misterioasa din Veneţia. Poartă o rochie somptuoasă de interior, din mătase portocalie, larg desfăcută. Îşi ţine mâinile sub ceafă şi picioarele mai ceva ca pulpanele chimonoului, cu o vedere formidabilă asupra golfului Îngerilor. Operaţiunea-bicîuire, am impresia! Sângele mi se răscoleşte pentru marele flux al echinocţiului! Şi amiralul Canari* urcă direct pe dunetă.

Deci a venit, divina ticăloasă! E din nou în patul meu, inefabila nimfomană! Avidă de mine, gata să mă înfulece!

Ce mi-aş putea dori mai frumos?

Dau jos de pe mine puţinul aruncat în spinare pentru a putea merge pe coridor. Hipnotizat, mă apropii de izvorul vrăjit, cum

* Wilhelm Canari amiral german (1887-1945) şeful serviciilor secrete germane, este executat la ordinul lui Hitler. (n.tr.)

cardinalul Daniélou, puţin mai înainte de a sfârşi tragic într-un accident de circulaţie.

Prima dată, între noi doi n-a fost decât rut! Acum, decid să-i interpretez „Voluptatea în serviciul Franţei!" Iată de ce, mai înainte de toate îmi las capul în furca cu care mă întâmpină. E nevoie să discut cu comoara ei, înainte de a pune alte întrebări la etajele superioare.

Misterioasa leşină de plăcere! O, ce suspine divine! O, ce balansare a gondolei amarate între coapsele ei concepute şi realizate de Stradivarius! Suav! Anticamera fericirii complete! Am înnebunit de emoţie! Cumva şi tu? Îmi pierd capul. Camaradul meu Mandrin străpunge salteaua!

Sârbă fabuloasă! Sunt păstorul de pe muntele Venerei, lalala şi iar lalala!

Cioc, cio, cioc!

– Permiteţi? se aude o voce neplăcută.

Doamne, ce idiot am fost. M-am grăbit şi n-am răsucit cheia în broască!

Îmi părăsesc pisicuţa angora şi mă întorc.

Tipul cu mantaua din piele verde, care m-am condus la Simeon Grozob, stă în cadrul uşii, cu pălăria lui păcătoasă în mână. Nici un muşchi nu tresare pe chipul lui şi privirea îi rămâne imperturbabilă.

Dacă s-ar uita la doi cartofi pe o farfurie, ochii lui ar avea aceeaşi expresie.

Îţi închipui că Misterioasa mea se sinchiseşte? Nicidecum. Se dă jos din pat, îşi îmbracă rochia de cameră, al cărei cordon îl înnoadă liniştită, îşi bagă picioruşele în doi papucei de mătase neagră şi se îndreaptă spre uşă.

– Pe curând! strig eu.

Dar ea a şi dispărut.

Bulgarul rosteşte:

– Dezolat că vă deranjez, dar trebuie să mă urmaţi imediat!

În clipa aceea înţeleg mai multe lucruri importante.

Primul: veritabilul ochi fals al lui Simeon Grozob ascunde într-adevăr un secret.

Al doilea: s-ar părea că cei patru muschetari cu percheziţia n-au acţionat la ordinul lui Simeon.

Al treilea: precis vom avea parte foarte curând de întâmplări şi mai cumplite decât precedentele.

FĂRĂ ACEST MEMORABIL CAPITOL ŞAPTE, CARTEA PROBABIL CĂ N-AR FI RAMBURSATĂ DE ASISTENŢA SOCIALĂ

De data asta, nu ne mai îndreptăm spre pădure, cum spun anumiţi idioţi pe care-i cunosc; ci în cartierul pseudorezidenţial.

Verzuliul opreşte în faţa grilajului unei proprietăţi datând de la începutul secolului, cu faţada excesiv ornamentată.

Mă invită să cobor.

Nu mă las rugat.

Doi militari fac de gardă de-o parte şi de alta a intrării. Vârful nasului lor roşu rămâne îndreptat pe linia albastră a Balcanilor în clipa în care trec prin dreptul lor. Aceşti doi domni nu-mi acordă nici măcar o privire în bie, cum li se întâmplă străjerilor din Buckingham Palace, care totuşi sunt englezi, şi deci privaţi de orice curiozitate.

Străbat o curte acoperită cu pietriş, urc un peron tocit, flancat de bazinele unor fântâni îngrozitor de urâte şi sunt întâmpinat de un zdrahon, cu statură de gorilă, tuns sistem gorilă, cu ochi, bot şi frunte de gorilă. E îmbrăcat sobru într-un pantalon de velur reiat

şi un pulover de lână, al cărui guler atârnă ca pieile unei târfe bătrâne din Marsilia.

Individul, sper că nu-i şeful protocolului, după maniere. Dacă l-ai vedea cum îşi târâie gioalele pe parchet, cu o mână în buzunar! Dacă l-ai auzi tuşind gras! Fără a mai pune la socoteală felul cum scuipă pe jos, strivind rezultatul sub talpa încălţării! Te prinzi care-i genul?

Printr-un semn îmi ordonă să-l urmez. Mă conduce în direcţia primului etaj.

Urcăm deci o scară cu balustrada forjată şi dăm într-un culoar unde stă un ins impasibil, cu o mitralieră pe genunchi. Gorila ciocăne într-o uşă. Anunţă că, iată-mă, am sosit, îmi face semn să intru şi se retrage.

Ciudat loc. Imaginează-ţi o încăpere cu dimensiuni destul de mari, mai mult lungă decât lată. Fundul e amenajat ca dormitor. O draperie mare, o dată trasă, poate izola această parte de restul camerei, un gen de birou-salon, garnisit cu cărţi, reviste, aparate de înregistrare. O canapea desfundată, un fotoliu, un televizor imens. Din capul locului, ceea ce mă frapează e că ferestrele au fost zidite şi că în locul fostelor deschideri au fost pictate nişte ferestre aparente, încadrate de perdele, de parcă ar fi fost adevărate. Aceste amenajări insolite conferă încăperii o notă intens deprimantă.

Simeon Grozob stă la o masă mare. Aplecat într-un rotocol de lumină galbenă, scrie febril, în bulgară, ceea ce nu-i la îndemâna oricui!

– Luaţi loc! îmi aruncă fără a-şi sălta capul cărunt de bărbat energic ostenit.

Aleg canapeaua, de unde îl pot admira în totalitate.

Îşi ţine amândouă picioarele pe covor în tim ce scrie, o dovadă a calmului acestui om.

Se scurg câteva minute cu bunăvoinţă, când uşa se deschide şi apare o grăsană în halat, cu părul pus pe bigudiuri, moacă de servitoare poloneză, văduvă şi cu varice, mustaţă fină, bine tunsă şi un burduhan scăpat din corset, care o precede cu cincizeci de centimetri, oriunde ar merge.

Murmură ceva de genul „Oh! pardon!" când dă cu ochii de mine. Grozob îşi înalţă capul şi, pe un ton supărat, îi spune să nu ne bată la cap şi să se ducă în viteză să verifice dacă nu i-au mucegăit conservele.

Persoana se retrage. Simeon termină un paragraf foarte frumos, închide dosarul şi se ridică.

– Vă rog să mă scuzaţi, îmi spune el, dar când îmi întrerup firul gândului mi-e greu să-l înnod mai târziu.

Zâmbeşte, deschide un bufet, ia o sticlă de alcool alb şi două pahare. Le lasă pe toate jos, direct pe parchet şi se aşează într-un fotoliu. Aplecat înainte, umple generos cele două pahare şi-mi întinde unul.

– Nu ştiu dacă vă place aşa ceva, îmi spune, e fabricat în provincia mea natală...

Gust, înghit, încercând să nu mă sufoc, cu gura arsă ca de cea mai puternică lampă de sudură şi declar că în viaţa mea o băutură nu mi-a încântat în asemenea măsură gâtlejul (pe care nu mi-l voi mai simţi dacă golesc tot paharul). Grozob soarbe de parcă ar fi vorba de un sirop de migdale.

– Vedeţi, domnule San-Antonio, sunt foarte nemulţumit, îmi spune.

– Într-adevăr, Excelenţă?

– Cred că ştiţi care-i cauza?

– Nici pomeneală, Excelenţă.

– Ba da, domule San-Antonio.

Surâsul lui se stinge uşor, cum mor surcelele în vatră. Devine grav, respectiv, trist. Formidabil, ce simpatic mi-e omul. Nu mâncăm noi din aceeaşi gamelă, dar personajul mă emoţionează inexplicabil; poate din cauza melancoliei lui? Se simte în el idealistul decepţionat, luptătorul hărţuit, omul care nu mai e stăpân pe sine însuşi, dar care continuă să se ţină tare.

Nu mai are ochelarii. Îl observ şi îmi spun că-i destul de greu să-ţi dai seama care dintre ochii lui e cel bun.

– V-am înţeles perfect tactica, domnule San-Antonio.

– Adică, domnule Secretar.

– Aveţi ochiul meu. N-aţi reuşit să-i descoperiţi secretul. Atunci, cuprinşi de îndoieli, aţi vrut să verificaţi dacă într-adevăr el ascunde ceva important. În acest scop, aţi realizat o replică aproape perfectă. Aţi venit să mi-o propuneţi ca fiind ochiul meu de sticlă iniţial. V-aţi spus că atitudinea mea va fi revelatoare. Dacă luam ochiul fără nici un comentariu, ar fi însemnat că v-aţi înşelat asupra faimosului secret. Dar dacă vă convocam, aşa cum fac în seara asta, pentru a vă spune: „Ochiul de sticlă pe care mi l-aţi dat nu-i al meu" veţi obţine dovada că îl deţineţi în continuare pe cel demn de interes.

Clatină din cap şi-şi mai toarnă un păhărel de dinamită.

– După ce am înţeles toate astea, domnule San-Antonio, am ezitat mult până m-am hotărât să mă manifest.

Îşi toarnă pe gât dintr-un foc acidul sulfuric.

– Dar, după ce am chibzuit, am preferat să joc cu cărţile pe faţă. Hai să examinăm situaţia. Da: ochiul de sticlă, cel autentic, pot afirma, că-i foarte important pentru mine. Şi de asemeni, că nu veţi fi în stare niciodată, mă înţelegeţi bine? Nici-o-da-tă să-l... interpretaţi. Nici dumneavoastră şi nici nimeni altcineva. În acest caz, la ce concluzie ajungem? Deţineţi ceva esenţial pentru mine, dar care nu

poate însemna nimic pentru dumneavoastră. Singurul aspect pozitiv, în ceea ce vă priveşte, e că m-aţi privat de acest obiect şi că v-aţi convins că-i important pentru mine. Şi atunci? Rămânem fiecare dintre noi pe poziţii? Sau încercăm să găsim o cale de înţelegere? ***That is the question****.

Se scurge o vreme. Atmosfera acestei încăperi fără ferestre îmi pare din ce în ce mai irespirabilă. Plutesc nişte mirosuri pe care nu le sesizezi din capul locului, dar care se insinuează pe încetul şi te sufocă. Miesme puţin bestiale de alcov, de închis, de hârtii vechi, de alcool răsturnat.

Omul a vorbit cinstit şi pe placul meu.

– Înţelegeţi, Excelenţă, că n-am calitatea să tranşez o asemenea problemă. Trebuie să mă adresez unor instanţe...

– Superioare?

Are un râs dezamăgit.

– Atât doar, domnule San-Antonio, că nu veţi fi dumneavoastră cel care le va contacta.

Încerc mici înţepături, rău prevestitoare, sub dragele şi admirabilele-mi testicole. Evident, îşi va lua un maximum de precauţii.

– Înţelegeţi perfect că sunt nevoit să vă ţin ostatic, nu-i aşa? Veţi constitui una din monedele mele de schimb.

– Corect, admit eu loial.

Ce altceva ai fi vrut să-i răspund tipului? În locul lui tu n-ai fi procedat la fel?

– Dragă domnule Secretar, încep eu blând, dumneavoastră aţi trimis la hotelul meu un straniu cvartet care ne-a scotocit lucrurile

* Grozob pronunţă aceste ultime cuvinte în limba franceză, fiindcă discuţia noastră s-a purtat în engleză. Pricepi? (n.a.)

până la urzeală şi mi-au medicamentat adjunctul pentru a-l determina să vorbească?

Dacă i-ai vedea mutra lui Simeon! Oho! Ce durere, să am iertare!

– Ce spuneţi? tună acest om de acţiune, de parcă ar fi un buldog căruia ai încerca să-i tragi ciolanul de sub bot.

Scot din buzunar actele luate de la cei doi, pe care i-am păruit sănătos.

– Iată identităţile reale sau false a doi dintre ei.

În vreme ce le examinează, îi narez succint, dar cu simţul evocării pe care mi-l cunoşti, evenimentele de la hotel *Varna.*

Tipul ai crede că a aflat o veste cumplită: că e suferind de un cancer, de pildă, sau că nevastă-sa refuză să divorţeze.

Îmbătrâneşte cu doisprezece ani şi jumătate sub ochii mei, cât ai număra până la uf sau ai zice trei.

Se uită la hârtii şi iar se uită, tamburinând din vârful degetelor. Îşi muşcă buza inferioară, tuşeşte de parcă băutura i-ar produce acelaşi efect ca şi mie.

– Urâtă poveste, dacă înţeleg bine? subliniez eu necruţător.

– Şi spuneţi că adjunctul a vorbit?

– Cine poate rezista anumitor produse chimice, domnule Secretar? Presupun că dumneavoastră, mai bine ca oricine altul, trebuie să le cunoaşteţi efectele.

Stă şi se gândeşte.

– Şi ce-a spus?

– Dumnezeule mare (dacă pot exclama astfel într-o ţară materialistă) a spus tot ce ştia şi ce mi-aţi rezumat atât de succint mai adineaori. Să înţeleg că nu-i cunoaşteţi pe vizitatorii noştri?

În loc să-mi răspundă, se ridică şi se întoarce la masa lui de lucru. Ridică telefonul şi compune febril un număr.

Profit de enervarea lui pentru a-mi vărsa conţinutul paharului într-o glastră cu o plantă verde, mult prea sobră în general.

Grozob începe să vorbească, domol în demaraj, ca apoi debitul lui să crească şi să urce. La un moment dat, îi citeşte interlocutorului numele de pe buletine.

Deloc vesel, Secretarul. După părerea mea, e în joc cariera lui şi, cine ştie? poate chiar pielea. Confuz, probabil că regretă că n-a rămas în faţa paharului cu palincă.

Mă uit pentru a nu ştiu câta oară la această cameră, care-i ţine loc de vizuină. Fiindcă el se ascunde aici, Domnul Socialist, cam la fel ca taica Stalin, care se pitea în izba lui de la ţară, unde s-ar părea că a fost găsit în agonie într-o bună zi.

Simeon Grozob începe să se întrebe ce să facă pentru a se mai menţine. Echilibrul lui politic se clatină urât. În fond, din cauza mea.

Dacă ar şti că eu am fost acela care i-a subtilizat frumosul lui ochi de sticlă, fără îndoială că m-ar trata mai dur.

Gata, asta era: tovarăşul a terminat de vorbit.

Aşează telefonul în furcă, dar nu-i dă definitiv drumul. Pare gânditor, nehotărât. Ai zice, o fiară bătrână încolţită. Simte că se apropie hăitaşii.

Lasă în cele din urmă receptorul pentru a apăsa pe butonul unui interfon. Vorbeşte concis. Îi răspunde un glas de femeie: consoarta, presupun.

După ce a spus ce avea de gând, apasă pe o sonerie! Ca un mănunchi de ciucurei. Apare gorila care m-a introdus (nu, n-am să mai adaug apostolică, aşa ca de obicei, dat fiind locul puţin ad hoc). Secretarul îi dă nişte instrucţiuni, aproape şoptite, pe un ton deosebit de calm. Poate că individul în pulover nu pricepe decât la relanti. În cazurile grave trebuie să-i dai pe ***replay***. Îl ascultă cu urechile lui de

catcher fir în fir, pricepe cu creieraşul lui de primat în pană, încuviinţează din măciulia ca un ciocan a capului şi iese.

Simeon vine şi-şi mai toarnă un pahar mare din porcăria aia a lui. Descoperindu-mi prezenţa, apoi paharul gol, îmi mai propune unul, dar îl refuz vehement. E vorba de viaţa unui filodendron şi eu nu-s vegetalicid.

– Probleme serioase, Excelenţă?

Îşi consultă ceasul.

– Îl aştept pe ministrul de interne.

– Ştia cine erau oamenii a căror identitate v-am furnizat-o?

– El pretinde că nu.

Ho, ho, se încurcă iţele! Acel „el pretinde că nu" lasă de înţeles că omul i se opune. Precis, lucrurile se dezarticulează rapid în jurul Excelenţei sale. Dar el se mobilizează şi-şi regăseşte tot calmul.

– Iar eu, în toată povestea asta? risc întrebarea.

Se uită la mine.

– Om vedea. Sunteţi sigur că ochiul meu a rămas în Franţa?

– Vă dau cuvântul meu.

– Într-un loc sigur?

– Într-un seif aflat în localurile poliţiei, vi s-ar părea un loc sigur, Excelenţă?

Încuviinţează uşurat.

Cineva bate la uşă. E pentru a doua oară doamna Grozob. S-a îmbrăcat într-un taior de şefă.

Rămâne în cadrul uşii. Bătrânul ei se ridică şi merge s-o sărute. Ciudată îmbrăţişare, plină de o tandreţe nespusă. Şi care seamănă a despărţire. Să ştii, am impresia că treburile merg mai prost pentru Simeon decât îmi imaginam. Uite că-şi expediază baba la ţară, la ora asta! Măi comedie, trebuie că se teme, bietul om.

Femeia îi şopteşte ceva cu o voce răguşită, ţinându-l de ceafă. El face „da, da". E trist. Nu plânge nici unul nici altul, dar nu le mai lipseşte mult, aproape că-mi vine rău.

O conduce puţin pe coridor. Prin uşa deschisă o zăresc pe gorilă îmbrăcată într-o canadiană, pe cap cu un fes gros de lână.

Zgomot de uşi, apoi uruit de maşină.

Grozob se întoarce. Mai trage un gât de alcool.

Eu, chiar în clipa aceea, îmi spun că-i de preferat să fii deputat de Cantal, decât Secretarul Partidului Comunist Bulgar. Şi, de asemeni, răsucesc în minte o întrebare legată de viitorul meu apropiat.

Să mă fi jucat prea mult cu focul? Sunt pasionante experienţele, până într-o zi când îţi explodează retorta drept în mutră.

Un timp mort. Descopăr tic-tacul unei pendule mici, căreia până acum nu-i dădusem atenţie.

În cele din urmă, se petrece ceva: o vânzoleală bruscă. Maşini care se opresc, frânând violent în faţa reşedinţei secretarului. Trebuie că sunt cel puţin trei.

Tropăituri. Izbituri.

Grozob surâde ciudat, parcă desprins de realitate.

– Clipa aşteptată până la urmă soseşte, îmi spune el.

Închide în dulap sticla de alcool şi cele două pahare ale noastre.

ÎN CAPITOLUL AL OPTULEA CEEA CE SE ÎNTÂMPLĂ TE VA LĂSA ÎNMĂRMURIT (CEL PUŢIN)

Clipa aşteptată până la urmă soseşte...

De câtă vreme se temea de ea, cel care o întâmpină acum?

De ani de zile?

Trebuie că dormea rău, gândindu-se la ea. Să târâi după tine aceste gânduri ascunse ca pe o maladie incurabilă...

Şi iată că faimoasa clipă soseşte în bocănit de cizme. Deocamdată, amicul meu Simeon pare uşurat de groaza care-i întuneca fruntea. Pândeşte uşa. Ascultă apropiindu-se paşi hotărâţi, paşi apăsaţi de soldăţoi, cărora nimic nu le poate sta în cale.

Cineva bate la uşă, iar el strigă să intre.

Tipul cu mantaua din piele verzulie e cel care deschide. Cu figura descompusă, aproape de culoarea hainei. Îmbrăcămintea şi mutra lui s-au unificat în tonuri de un bronz patinat.

Spune ceva pe bulgăreşte. Grozob încuviinţează şi-i răspunde: „să intre", mă prind după intonaţie. Mereu această inutilitate a cuvintelor. Expresii, intonaţii şi vocabular n-au decât să meargă la plimbare.

Verzuliul se retrage, cum se spune în literatura domestică la preţuri convenabile, pentru a lăsa să treacă un bărbat impresionant. Înalt, voinic, cu o barbă neagră şi creaţă, bine tunsă. Poartă o şubă cu guler din blană neagră. Cizme îmblănite. Îşi ţine amândouă mâinile în buzunare.

Grozob îi adresează cuvinte de bun venit, presupun. Celălalt monosilabizează. Grozob îi arată un scaun.

– Luaţi loc.

Îţi reconstitui din estimări.

– Nu, mulţumesc, tovarăşe, îi răspunde grasul bărbos. Pune-ţi un palton şi urmează-ne.

– Unde anume?

– Ai să vezi, consideră-te destituit din funcţii şi în stare de arest.

– Cine a luat această hotărâre?

– Marele consiliu Chmurtz, răspunde personajul cu şuba groasă, impasibil (sau insensibil, la alegere).

– Când?

– N-are importanţă, fă ce-ţi spun!

– Nu-mi părăsesc postul până când nu-mi dă indicaţii Scodboeleff Klappatios, face Grozob, nu fără o anume noblеţe în ton, comportament şi restul.

– Scuteşte-mă de a te lua cu forţa, oftează bărbosul, scoţând o tabacheră din buzunar.

Sunt nişte ţigări grosolane din hârtie galbenă. Îşi pune una între buzele lui groase şi o aprinde cu o brichetă cu benzină, care pute ca naufragiul unui petrolier în largul coastelor bretone.

În vreme ce Grozob îşi priveşte mapa cu un aer perplex, musafirul nocturn întreabă arătând spre mine:

– Ăsta-i poliţistul francez?

– Da.

– Trebuie să ne urmeze şi el.

Apoi, către mine, pe franţuzeşte în text:

– Pregătiţi-vă să ne însoţiţi.

– Nici pomeneală, îi răspund, sunt funcţionar francez şi...

– Ceea ce nu vă scuteşte să fiţi arestat pentru subminarea siguranţei statului.

– Niciodată n-am...

Îmi mătură obiecţiile, pocnind agasat din degete.

– Să vorbeşti când ai să fii întrebat.

Cu acestea, bărbosul se dă într-o parte şi face un semn. Apar nişte indivizi foarte suspecţi, mutre de umbre, ochi de oţel, fălci de sertare înţepenite. Îmbrăcaţi sinistru. Cinci la număr. Umplu camera de parcă ar fi cincizeci. Ocupă tot spaţiul. Nu se clintesc şi nu vorbesc. Oare respiră?

– Să mergem, ordonă tovarăşul cu barbă.

Învins, Grozob se mobilizează, merge să deschidă un şifonier ca să ia de acolo un palton ecosez în culori de maro-bej.

Îl încheie liniştit, îşi pune o căciulă de blană şi, din atitudinea lui, lasă de înţeles că-i gata. Eu mă simt puţin euforic. Aşa cum evoluează lucrurile, risc să prind mucegai în vreo celulă adâncă, până ce-mi vor creşte ciuperci pe tălpile picioarelor.

Am impresia că joc într-un film şi că interpretez un rol repetat cu conştiinciozitate. Ba chiar, parcă aş percepe frisonul dulce al camerei în acţiune şi aş primi în plină figură căldura violentă a reflectoarelor.

Ieşim cu toţii.

Şi atunci, e cumplit de impresionant, amice. Constaţi că nu-i vorba de o glumă, şi nici de cinema. Mai multe maşini sunt aliniate

în faţa reşedinţei lui Simeon; vehicule voluminoase cu osia ridicată sus, nişte furgonete cu gratii.

Soldaţii tropăie din cizme pe trotuar.

Indivizi în civil ne invită să luăm loc fiecare în altă maşină, Grozob, verzuliul lui şi eu.

Iată-mă pe o bancă lustruită de uzată ce-i. Furgonetul pute a cârpă udă, tutun prost şi picioare nespălate...

Pornim la drum. În cortegiu.

Sunt în tovărăşia unor militari înarmaţi, care nu suflă o vorbă. Toată lumea pare plictisită peste poate. Cei mai optimişti visează la patul lor. Somnul e o ultimă formă de libertate, în cele din urmă.

Convoiul zdroncăne şi hodorogeşte pe străzile pustii. Fulgi de zăpadă se rotesc prin bezna nopţii. Străbatem un drum prost luminat. Trecem prin faţa unei biserici ale cărei turle, ca nişte bulbi, sunt adunate într-un chiorchine voluminos, lucind în lumina selenară. Mă simt departe de toate, pierdut...

De fapt, trăiesc o pagină de istorie. Mâine presa din lumea întreagă va relata ceea ce se petrece acum. Dar în ce termeni? Simeon Grozob, secretarul general al P.C. Bulgar, destituit din funcţii. Sau „demisionat" din funcţii.

Convoiul părăseşte centrul. Din nou străbatem cartierele muncitoreşti, cărora rarele felinare le conferă o înfăţişare înspăimântătoare. Totul e funebru.

Presupun că ne îndreptăm spre o închisoare de la periferie? Cortegiul înaintează cu viteză. Furgonul meu se hurducăie din ce în ce mai tare. Răcanii, în mantalele lor decolorate, se clatină după cum îi zguduie hârtoapele. Armele lor miros a unsoare. Pe chipiu poartă o stea roşie. Oare gândesc? Şi dacă da, la cine, la ce?

Curând, încetinim. Cotim la patruzeci şi cinci de grade, pentru a intra pe un drum mărginit de ziduri înalte.

Şi apoi, după câteva sute de metri, oprim. Încerc să privesc prin geamul apărat de gratii solide. Locul e rebarbativ, chiar impozant, dar nu-mi seamănă a închisoare. Nu-i conceput în aceeaşi manieră.

Un civil mă atinge pe umăr şi mă invită să cobor.

Ajung pe o vastă esplanadă, luminată de patru proiectoare gigantice, unde sunt aliniate camioane industriale, a căror raţiune socială e pictată în litere albe pe părţile laterale.

Efluvii metalurgice mă agresează. Pute a fierotanii, a unsori incinse. Constat că Simeon Grozob a şi coborât. E singur. Mi se face semn să mă duc lângă el. Bărbosul e acolo, cu chiştocul galben lipit în colţul gurii şi mâinile mereu înfundate adânc în buzunarele şubei. Ne încadrează patru civili şi o luăm spre o imensă uşă cu geamlâc, ea însăşi având o deschidere mai mică prin care suntem împinşi să trecem.

Într-adevăr, e vorba de o uzină. Maşini enorme se ridică sub un formidabil hangar, o trupă de mamuţi imobili şi silenţioşi. Eclerajul e sărac, totuşi, la o anumită distanţă, se deschide ca un luminiş, unde se află cinci persoane. Grozob încremeneşte zărindu-le. Şi are motive serioase, unul în mod sigur: printre cele cinci siluete se află soţia lui şi gorila cu cap de ciocan.

Se uită la bărbos, iar bărbosul îi aruncă un zâmbet ironic, aproape diabolic, aşa găsesc eu, şi cu toate astea, urăsc excesele, mă ştii prea bine. De parcă i-ar fi spus Secretarului: „Păi sigur, bătrâne, noi te supravegheam îndeaproape când nevestica ta a vrut s-o şteargă."

Ne alăturăm grupului unde, în afara persoanelor amintite, se mai află doi poliţişti şi un ins îmbrăcat într-o salopetă albastră. Combinezonul lui năclăit de unsori, e strâns la mijloc cu o curea lată de piele. E aproape roşcovan, cu o mustaţă groasă, stalinistă şi ochi mici căzuţi în fundul capului.

Doamna Grozob e albă ca varul. Când îşi vede soţul apărând, se repede spre el. Simeon îi cuprinde umerii într-un gest protector, foarte emoţionant, zău aşa, nu-ţi torn baliverne. Ştiu mulţi care ar şiroi ca în oalele de noapte vizionând o asemenea scenă.

Ia să vedem ce are să se întâmple acum, Prostescule. Mobilizează-ţi toată atenţia, fir-ar al naibii, e grav, şi nu mai mesteca porcăria aia de chewing-gum, care te face să semeni cu o vacă.

Afurisitul de bărbos rosteşte două trei cuvinte, nu mai mult, zbirilor lui. Cei doi sticleţi, care o supravegheau pe madam Grozob şi pe cuţitarul ei în pulover, îi pun cătuşe gorilei. După care, o împing spre o scară metalică, destul de abruptă, fixată paralel faţă de o maşină enormă compusă din cilindri suprapuşi. Aduc puţin cu rulourile de hârtie îngrămădite într-o fabrică, atât doar că aştia sunt de oţel.

Ajunsă la piciorul scării, gorila refuză să urce. Unul dintre cei doi blestemaţi îşi scoate un cuţit din mânecă, îi eliberează lama cu resort printr-o presiune a degetului mare şi începe să-l hăcuiască. Nu-i vorba de o glumă, înţelege-mă: nu, nu, ci de lovituri violente de cuţit, necruţătoare. Uneori lama pătrunde de la cinci la zece centimetri în fesele individului.

Gorila urlă de durere, dar vrând nevrând, urcă treptele în urma primului poliţist, celălalt continuând să-l împungă din spate cu vârful jungherului.

– Ce-au de gând să-i facă, tovarăşe? i se adresează Grozob bărbosului.

Cel puţin asta am impresia că întreabă.

– Ai să vezi, îi răspunde celălalt fără să se impacienteze.

Ciudat individ. Simte că trăieşte o clipă importantă a vieţii. Că asta-i noaptea lui decisivă. Degustă fiecare minut cu o încântare silenţioasă care-i sporeşte voluptatea.

Cei trei au ajuns pe o pasarelă îngustă de deasupra blocului maşinii. Poliţiştii, la unison, o îmbrâncesc pe nefericita gorilă care se prăvăleşte şi cade între două rulouri imense.

Imediat omul în salopetă albastră, rămas jos, pune în mişcare nişte manete. Un bubuit surd se face auzit şi cilindrii încep să se învârtească. Acolo sus, gorila e ca înghiţită. Urletele pe care le scoate nu le-ai putea uita niciodată. Cumplite, înţelegi? Răcnete supraomeneşti. Ce oroare! Iată că picioarele i-au fost prinse de laminor. Maşinăria inexorabilă îl înghite lent. Omul e tras cu o încetineală majusculă în inima maşinii făcută să fasoneze oţelul şi pentru care carnea omenească e un fleac, ce vorbeşti Charles!

E înghiţit până la genunchi. Urletele lui continuă, dar devin mai slabe. Madam Grozob leşină. Rosteşte, în bulgară bineînţeles, dar e totuşi patetic: „Oh! Dumnezeule mare! Opriţi! N-aveţi dreptul! Vă rog!" Toate astea cu o voce pierită, se înţelege. După care îşi acoperă ochii.

Grozob îl apostrofează pe Pivot, of, Doamne, mă trezesc vorbind: îl apostrofează pe bărbos cu un glas biciuitor. Îi spune precum că-i barbar, demn de capitalismul american! Că nu merită să facă parte din P.C., nici să fie bulgar şi altele.

Dar bărbosul se mulţumeşte să contemple spectacolul cu un ochi satisfăcut.

Acolo sus, gorila nu mai scoate decât ultimele gemete. Agonizează. Cuprinsă până la jumătate, mai rău decât zdrobită, redusă la foiţă! Un fileu de peşte dintr-un bloc de desen.

Se cufundă, se cufundă în mugetul vorace al formidabilului agregat cu cilindri, care face „arrrhvruhhhmmm" (aproximativ, dar s-ar putea să fie mai mulţi de „h" aspiraţi).

E laminat până la nivelul hipogastrului...

Grozob se ocupă de soţia lui care s-a prăbuşit zdrobită de oroare, drăguţa.

Se scurge un moment interminabil. Gorila nu mai are nici o reacţie, fiind mai moartă ca vărul primar al lui Vercingétorix* (cel care avea diabet). Dar laminorul continuă să lamineze, şi apoi bezna cea de pe urmă, apoteoza insuportabilului, corpul începe să reapară gros ca o tartă cu lămâie, lăţit, însângerat, dezarticulat. Asemănător unei odioase siluete umane, grosolan decupate dintr-un aluat.

Încerc să-i privesc pe cei de faţă. Nu se remarcă printr-o deosebită expresie de fericire, dar mă rog, rezistă şocului.

Gata, gorila a dispărut.

N-a mai rămas din ea decât o mocirlă grotescă, o carne tocată s-o întinzi pe pâine.

Bărbosul se apropie de Grozob şi, ascultă bine; să nu-ţi scape nici o boabă, nici o firimitură, artistule, treaba-i serioasă, şedinţa se apropie de sfârşit. Îţi dai seama că gorila n-a reprezentat decât aperitivul. Ceea ce va urma e cu mult mai palpitant. În atrocităţi există o mişcare progresivă.

Omul cu şuba vorbeşte cu o voce scăzută. Aproape că şopteşte, dar organul lui grav şi acustica locului permit să se desluşească ce spune.

După mine, ai putea să-mi dai crezare, eu îmi dau! După mine, ziceam, e pe cale să-i propună un târg frumos. Stil: îmi spui secretul tău şi te închidem pur şi simplu împreună cu boşoroaga ta sau refuzi să vorbeşti şi atunci, cumătra va beneficia de o şedinţă de presing. Urmăresc toate astea pe chipul nebun de spaimă al lui Simeon. În privirile lui rătăcite, îndreptate spre consoarta sa. Nu că ar fi o

* Căpetenie a unor triburi galice care s-au revoltat împotriva lui Cezar. A fost executată la Roma în anul 52 înaintea lui Christos. (n.tr.)

frumoasă, draga de ea, dar au rezistat alături treizeci şi cinci de ani conjugali. Probabil copii, cataplasme, dureri înfruntate în comun. A luat-o de fecioară, i-a umflat pântecul. I-a suportat menopauza. Şi altele şi altele, că aşa-i viaţa. Veşnicele obişnuinţe! Ea a fost confidenta, principalul martor al acţiunilor lui. Cu ea şi-a împărţit eşecurile. A trăit speranţele. Ea a tremurat pentru el şi s-a bucurat de reuşitele lui. Au împărţit lupta, apoi onorurile. Înhămaţi la aceeaşi căruţă, ce mai! Mână căluţ!

Şi acum, vechiul lui tovarăş, bărbosul, infamul trădător, Ganelon, Iuda, îi propune un târg atât de cumplit.

Ca să-i demonstreze că nu-i arde de glume, acesta ordonă să fie urcată bătrâna pe pasarelă. E tot leşinată. De data asta, sunt mai mulţi cei care o cară, scara fiind abruptă şi victima inertă.

Şi atunci? Aşteaptă... Atunci, ai să te întrebi, ce face Santonio în tot circul ăsta? Ce-ai vrea să facă frumosul comisar? Simplu martor? Asigură retransmisia şi cu asta basta? Nu-i prea stă în fire aşa ceva, nobilului temperamental. Inimă de bronz, Antonio! Un neîmblânzit!

Încearcă să se adapteze situaţiei. Trebuie s-o domine, cum spunea dragul meu Bérurier, care acum soileşte în hotelul ***Varna***.

Mister comisar e fascinat de un element interesant. Un detaliu deloc neglijabil, despre care trebuie să-ţi relatez.

Mai adineaori, pe când cei doi blestemaţi au forţat gorila să urce, cel care-i hăcuia fesele a scăpat jungherul o dată ajuns sus, din cauza unei mişcări făcute de victima sa. Cuţitul a căzut pe un cilindru de oţel, apoi pe altul şi aşa până jos, unde s-a lovit de o glisieră dinspre dreapta. Din locul unde mă aflu, îl văd cum te văd, nici la zece metri de mine. Ar fi straşnic să-l pot recupera, nu? Dar trebuie să mă mişc cu precauţie ca să nu dau de bănuit.

În momentul de faţă, cum se prezintă lucrurile?

Îl avem pe bărbos, pe cei şase zbiri şi un muncitor.

Patru dintre zbiri se căznesc s-o care pe cumătră în loja prezidenţială. Bărbosul încearcă să-l convingă pe Grozob. Muncitorul ajutat de un poliţist aruncă corpul ultraplat al gorilei într-o ladă de plastic. Ultimul zbir ne supraveghează.

Trebuie că se gândeşte la altceva, vagabondul. Se uită în altă parte.

Bărbosul şi Grozob discută. Grozob îl domină cu natura lui funciară. Nu face parte din rasa oamenilor slabi. Dacă ar fi fost omul să cedeze şantajului, n-ar fi ocupat funcţii aşa de înalte atâţia ani.

Precis îi spune „Du-te şi te plimbă, tovarăşe, orice ai face, n-am să vorbesc", fiindcă bărbosul le strigă celor de sus s-o introducă pe cucoană între cilindri.

Ceea ce ei se grăbesc să execute.

Motor!

Rulourile încep să se învârtească.

Laminarea doamnei Simeon Grozob, premieră!

Pentru a doua oară, monstrul gâfâit se pune în mişcare.

Cred că asta o trezeşte pe bătrână! Nu s-a inventat încă un mijloc mai eficient de a-i scoate pe oameni din leşin ca tratarea bătăturilor de la picioare.

Un ţipăt! Nu-i cel din ***La Strada***, cântat la pian, fii convins!

– Opriţi! urlă Grozob.

Bărbosul repercutează ordinul. Maşina-unealtă stopează. Bătrâna are degetele mari carbonizate, şi iar leşină.

Parcă ne-am afla, zău aşa, în plin Shakespeare. Pentru Stratford on Avon*, urcaţi în vagoane!

---

* Localitate din Anglia în care s-a născut W. Shakespeare în 1564 (n.tr.)

– Ea nu ştie nimic! Nimeni nu ştie nimic în afară de mine. Şi nu veţi afla niciodată, bandă de ticăloşi! urlă Simeon Grozob.

Îşi duce mâna la gură şi înghite ceva. Cât să numeri până la unu virgulă zero cinci şi iată-l că se prăbuşeşte mort.

Confuzie!

Bărbosul e siderat. Prin gestul lui, secretarul general i-a tras pe sfoară, nu glumă.

Zbirul de gardă grăbeşte spre el, la fel şi muncitorul roşcovan.

Astfel încât, ultraconsiderabilul Sana, jucându-şi cu brio cartea, poate să alunece spre cuţit şi să pună mâna pe el.

Dar vai, bărbosul, căruia nu-i scapă nimic, se prinde.

Arată spre mine, bulgarisind în mare viteză.

Dar şi reflexele mele iau cuvântul.

Mi se trage de la tehnica lui Alex Andri. Am fost un elev prea bun. Superdotat în toate, Antonio! noi, ăştia din elită, nu ne puteam stăpâni. Instinctul străfulgeră individul. Al meu stabileşte un raport instantaneu între cuţitul cules de pe jos, torţionarul care mă arată zbirilor lui şi noile mele talente de jongler.

Ce să te mai gândeşti, ce să te mai hotărăşti: vzuum, a plecat!

Şi a ajuns!

Într-un port bun.

Într-un porc bun fiindcă a intrat în burta bărbosului. Până la plăsele. I-a retezat piuitul, ce părere-ţi faci! Nici nu-şi mai duce mâinile spre mânerul cuţitului. Ciudăţenia scenei e că omul continuă să rămână în picioare, cu pumnii înfundaţi în buzunarele şubei. N-am timp să admir panorama.

Unul pentru toţi, eu pentru mine. Sunt momente în viaţă când propria-ţi sănătate trece dinaintea damelor bătrâne şi a paraliticilor din metrou.

Mă lansez într-un sprint de desen animat prin uzină.

Mulţumesc lui Dumnezeu că-i luminată numai zona operaţională. Gonesc în penumbră printre maşinării gigantice, fără să ştiu încotro mă îndrept, dar teribil de grăbit să ajung.

În urma mea se trag rafale de mitralieră. Pârâie în toate direcţiile. N-am timp să mă gândesc ce conduită s-ar cuveni să urmez. Fug în zigzag, înconjurând când o maşină când alta... Hăitaşii nu mai mitraliază, dar galopează pe urmele mele.

Ajung să traversez gigantica hală. Mă aflu în faţa unui zid de cărămidă. Şi atunci, Antoine dragă, ce decizi, măi omule?

Pentru început, îmi scot mocasinii şi-i bag pe fiecare în câte un buzunar al vestonului. Am impresia că timpul şi-a oprit zborul de pasăre răpitoare. De parcă existenţa ar stagna într-un plan fix. Mă uit în jurul meu sub palida lumină a lunii care străbate geamurile prăfuite. În jos e beznă. Deasupra umerilor mei începe să se lumineze. Şi atunci totul îmi apare cu o limpezime impresionantă. Atât doar că trebuie să mă grăbesc.

Escaladez o scară de fier, asemănătoare celei pe care a fost forţată să urce biata gorilă. Iată-mă pe o pasarelă plină de unsoare. Deasupra ei atârnă lanţul unui plan culisant. De capătul lanţului, un cârlig enorm, montat pe o roată de scripete, cântărind pe puţin treizeci de kile. Îl prind, îi imprim un balans şi-l propulsez în direcţia ferestrei. Masa de oţel pulverizează geamlâcul, deschizând în el o breşă de cel puţin un metru pătrat.

Îmi arunc încălţările prin deschidere; apoi, cu o viteză care nu-şi găseşte egal decât în discreţia mea, mă arunc peste rulourile de oţel şi mă întind pe ele. De jos nu e cu putinţă să fiu zărit. Şiretlicul meu va da rezultate? Urmarea ne-o va spune.

VEI VEDEA CUM, PE PARCURSUL ACESTUI CAPITOL RELATIV NOUĂ, FĂRĂ A FI MÂNCAT DE VIERMI, MĂ CUFUND DIN CE ÎN CE MAI MULT ÎN ALB

Deci trupa se apropie de mine.

Zgomotul cioburilor i-a ghidat pe urmăritori. Au ajuns aici, la piciorul laminorului, îndreptând lumina lanternelor asupra cârligului care continuă să se balanseze, apoi asupra găurii din geamlâc. Tipii discută hotărâţi. Un detaşament se îndepărtează în pas de front şi mă prind că intenţionează să arunce un ochi în exterior. Trece un timp. Da: aud zgomot de glasuri afară, la nivelul breşei. Un tip strigă că mi-a găsit pantofii. Ce idee genială am mai avut! Mulţumită acestui vicleşug, domnii sunt convinşi că am ieşit în afara uzinei. Cei care aşteptau lângă maşinăria mea se îndepărtează. Încă multă vreme se mai aud strigăte, tropăituri, chemări. Şi pe urmă, în mine se operează un break; zdrobit de oboseală, de emoţii, de tot restul şi de altele pe deasupra, adorm buştean, culcat între cei doi cilindri de oţel.

==========

Somn de scurtă durată, dar reparator. Cât să-mi relaxez carcasa şi spiritul, să-mi trag sufletul şi să capăt o energie nouă. Trebuie că am dormit o oră, cel mult. Pe un laminor, e ceva, nu?

După ce mi-am recâştigat deplina luciditate, ciulesc urechea. Totul e tăcere în jurul meu.

O tăcere de catacombă. Las să se scurgă câteva minute cu simţurile ascuţite, dar îmi dau seama că în uzină n-a mai rămas nimeni. Liniştit, cobor din culcuşul meu ciudat ca să caut o ieşire.

Prefer să nu plec prin uşa principală. Lucid şi inteligent, în acest caz. După ce am tot cotrobăit, descopăr o încăpere cu geamuri, rezervată vestiarelor, duşurilor şi toaletelor. Exact ce-mi trebuie, nu-i aşa? Ferestre basculente aerisesc locul. Risc să-mi scot capul afară. Zăresc un orizont de uzine, cât vezi cu ochii; cu stâlpi de înaltă pensiune (cum zice Béru) şi, pe ici colo, felinare anemice. Cerul se acoperă, devine greu. Ciudat cât de negru se face mai înainte de a scuipa albul zăpezii.

Un salt dintre cele mai clasice şi iată-mă *out*. Ca Figaro, mă strecor pe lângă ziduri.

Încotro s-o iau? La întâmplare, e preferabil. Să mă las cum m-o duce nasul şi Providenţa.

Merg până la capătul clădirii, traversez târâş o zonă deschisă pentru a mă cufunda în umbra alteia şi aşa mai departe până ajung la extremitatea acestui complex siderurgic. Am dat într-un soi de teren viran, care separă uzina din care vin de un alt grup de construcţii cu acoperişurile în dinţi de fierăstrău. Aplecat în două, o rup la fugă. Dar acum, amice: un eveniment neprevăzut, my bithday! Ghinionul! Am dat-o în bară! Mai rău nu se putea! O groază de reflectoare mă iluminează de parcă aş traversa plaja de la San Tropez în amiezi.

O voce strigă într-un megafon:

– Stooop!

Ticăloşii şi-au da seama că nu puteam ajunge departe şi s-au pus la pândă. Crede-mă, sunt aşa de numeroşi că mi-ar putea asigura o gardă de onoare. Dacă aş fi oţinut palmierul de aur la Festivalul de la Cannes sau de la Pointe-à-Pitre, n-aş fi fost mai scăldat în lumină.

Dând ascultare doar curajului (disperării, duşmanul bătrâneţii) o rup într-o fugă nebună. Îţi trebuie multă îndrăzneală să alergi în asemenea împrejurări, cu o jumătate de duzină de reflectoare care te încadrează şi cu puşcaşi dispuşi în arc de cerc. Pun pariu pe cearşaful tău de pat contra cearşafului meu de plapumă, că dacă ai fi în situaţia mea, ai rămâne împietrit, cu mâinile cât mai sus cu putinţă, cerând iertare Sfintei Fecioare Maria că te-ai născut şi ai avut atâtea femei că nici tu nu le mai ştii numărul.

Se declanşează focul. Mă arunc la pământ. Trăiască întoarcerea la natură! Terenul e desfundat, cu movile, gropi, bălţi adânci de apă. Mă târâi mai ceva ca un aligator urmărit de cercetaşii asociaţiei Hermès. Repede, repede. Gloanţele şuieră, pârâie, despică pietre, perforează deşeuri metalice. Îmi spun foarte succint că: „Atâta vreme cât mitraliază nu se pot arunca în urmărirea mea. Totul e să nu fiu atins."

Printr-un noroc nesperat, ajung la un soi de tranşeu, de care mitraliorii n-au, în mod cert, o noţiune precisă. Mă las să alunec în el şi mă ridic pe picioare pentru a fugi ca lumea. Reuşesc să alerg fără a mă ridica mai mult de şaizeci de centimetri de la pământ, semănând probabil cu acei acrobaţi ciclişti, care izbutesc să se deplaseze pe o bicicletă atât de mică încât ar încăpea în sutienul unui homosexual.

Tranşeul merge drept; fără îndoială a fost săpat pentru ţevi de canalizare.

Când focul încetează, am ajuns la marginea unui drum de pământ

din lungul unei alte uzine. Reflectoarele nu mă mai pot atinge. Hai, mai multă inimă, comisarule. Scuipă-ţi în palmele de la picioare şi arată-ne ce înseamnă să conjugi verbul a fugi la prezentul indicativ forţat.

==========

Imaginează-ţi o imensă fermă, întinsă ca o pecingină, numai acoperişuri (şi camioane de transportat laptele). Clădiri dispuse ca un zar de cinci. Miroase a lăptărie, acrişor, ca miasma de vărsătură.

Sunt extenuat, golit, rupt de oboseală, pe jumătate mort. Nu-mi mai simt picioarele, mi-am pierdut suflul. În pieptul meu, o forjă; tâmplele îmi zumzăie ca un stup; am senzaţia neplăcută că inima s-a săturat să mai expedieze mustul vieţii pe reţeaua mea şi că ar vrea să-şi ducă traiul aiurea.

A început să ningă des. Zărind un tractor, tras la adăpost sub un şopron, mă urc pe treapta lui, deschid uşa şi mă pitesc jos.

Gata, am ajuns la capătul puterilor. Asta-i tot ce pot face pentru sănătatea mea; de acum încolo mă declar forfait. Dacă sunt descoperit în această maşină agricolă, înseamnă că bafta mea proverbială a sfeclit-o. Nu mă mai simt în stare să mai adăug nici o mişcare celor precedente. Fuga mea absurdă, disperată, tragică, sub ploaia de gloanţe... Apoi, urmărit de o hoardă tăcută, ai cărei paşi numeroşi alcătuiesc un soi de rostogolire, ca acea produsă de o turmă de bivoli dezlănţuiţi. Mai târziu, zgomotul s-a pierdut. Dar eu am continuat să galopez prin natură, în căutarea unui pic de umbră, cu orice preţ. Să fugi până-ţi simţi picioarele cum îţi intră în piept. Încât acum, dacă ai putea să-mi prezinţi o oglindă concavă, sunt mai mult ca sigur că aş arăta ca un pitic de Velasquez.

N-o să mi se mai răcorească în vecii vecilor pieptul incandescent. Şi totuşi, Dumnezeu mi-e martor, în tractor nu-i cald deloc. Rămân amorţit cam zce minute, continuând să gâfâi şi să mă străduiesc să-mi reorganizez respiraţia. Tot corpul îmi dârdâie de extenuare. Niciodată n-am mai simţit o asemenea oboseală sau, cel puţin, au trecut vreo cinci, şase romane poliţiste de când nu mi s-a mai întâmplat.

Rămân îngrămădit între pedala tractorului şi piciorul metalic al scaunului. Pute a bălegar şi a cauciuc putrezit. Labele mele, lipsite de încălţări devin de marmură; marmură sepulcrală mai curând decât pentru placat o sală de baie.

Stau ghemuit, beneficiind doar de propria mea căldură pentru a mă dezmorţi şi de propria vitalitate pentru a mă recupera. Trag cu urechea, dar tot ce captez ca sunet e pierdut undeva în spaţiu, de parcă ar fi iluzoriu; în orice caz nu pare să mă privească. Naiba să-i ia, sunt nişte încăpăţânaţi, indivizii ăştia! Nu se lasă afurisiţii când hăituiesc pe cineva! Parcă am fi la o vânătoare de sălbăticiuni. Antonio jucând rolul vulpii. Noroc că n-au câini la dispoziţie.

Cadranul luminos al ceasului meu arată 3 şi 10. Hotărât lucru, distracţia a fost lungă şi dură! Mai aştept un sfert de oră, captând întruna zgomotele indecise venind din spaţiu. Plămânii şi-au regăsit drumul salvator al oxigenului. În schimb, nu-mi mai simt picioarele.

Trebuie să fac cercetări. Să găsesc o ascunzătoare serioasă înaintea zorilor, că altminteri risc să fiu umflat imediat.

Cu precauţii infinite cobor din cabină. Totul în jur e liniştit. Clădirile se întind într-o linie sinuos-geometrică. Mirosul insistent de lapte acru şi numărul camioanelor cisternă mă îndeamnă să cred că-i vorba de o fabrică de lactate. Şchiopătând, o pornesc în recunoaştere. Spontan, întocmesc un plan valabil sau mai puţin valabil, dar dacă tu îmi poţi propune altul mai bun, adresează-mi sugestiile în

dublu exemplar, scrise foarte citeţ, alăturând pentru retur un plic timbrat cu adresa ta.

Adulmec prin frig, sub zăpada învârtejită şi ajung să descopăr ceea ce caut, respectiv birourile întreprinderii. Deşi e scris în bulgară, decid că această anexă, mai puţin sinistră şi numai geamuri, constituie postul de comandă.

O uşă de sticlă prevăzută cu un stor. O deschid. Intru într-o sală mică de primire, cu dale de laborator, limitată de un ghişeu lung din lemn vopsit. Sar peste această tejghea. Dau de nişte birouri din metal cenuşiu, aliniate, foarte funcţionale. Pe ele, maşini de scris şi teancuri de facturi. Mă uit pe una dintre ele. Ceea ce speram să citesc se găseşte aici. Îmi mai lipsesc două elemente destul de complementare: un telefon şi un anuar.

Sunt nevoit să mai fracturez o uşă şi să intru în biroul destinat tovarăşului şef de întreprindere, ca să dau peste tot ce-mi trebuie.

Mă instalez într-un fotoliu pivotant. Of! Ce bine e să-ţi depui fundul pe ceva conceput anume în acest scop. Îmi lungesc picioarele şi mă las o clipă pe spate, cu braţele înnodate sub ceafă.

Hai, treci la treabă, răţoiule. Gândeşte-te că atâtea femei rămase în pană după plecarea ta îţi duc dorul pe teritoriul hexagonului, începând cu Félicie. Răsfoiesc cartea de telefon. Sofia. Hotel. Internaţional, ăsta-i cuvântul. Descopăr uşor hotelul ***Varna***. Nu-mi mai rămâne decât să fac numărul.

Sună îndelung. Portarul de noapte trebuie că a tras pe dreapta, în cazul în care există vreunul în acest stabiliment. Insist, insist. Probabil că sunt foarte rare apelurile telefonice la o oră aşa barbară.

În cele din urmă, răspunde o voce de parcă ai bate ouă pentru omletă.

– ***Do you speak english? întreb eu.***

– Nein!

– Deutsch?

– Ja.

Cu atât mai rău. Concentrându-mi nemţofonia îi cer de urgenţă camera lui Herr Bérurier. Individul trage de timp, dorind să ştie cum şi ce fel, dar eu mă pun pe urlat Polizei aşa de tare încât se grăbeşte să-mi dea satisfacţie, mai înainte de a-i trezi tot hotelul.

Şi aici telefonul zbârnâie o bună bucată de vreme, mai înainte ca latrina Grasului să dea pe dinafară, puţin îmbietor.

– Cine mă bate la cap în toiul nopţii, fir-ar al dracului! Om fi la comunişti, dar şi comuniştii mai soilesc, nu?

– Gura, incapabilule! mă înfurii eu.

În sinea mea, îl binecuvântez pe Dumnezeu că n-a fost încă arestat Mister Coadă-de-Măgar.

În câteva cuvinte îi prezint situaţia. Ai cu ce să scrii pe masă, îi spun, şi hârtia cu antet a hotelului pe care să notezi. Pregăteşte-te, am să-ţi dictez adresa unde mă aflu.

Silabisesc cu strădania impusă de analfabetismul unui individ de soiul lui. După care îi ordon următoarele:

– Trezeşte-te, tipule, ia toate actele, banii şi fotografia nevesti-tii, dacă ai cărat-o după tine. Caută ceva ce ţi-ar putea servi de armă, ştiu că eşti ingenios, şi deci ai să găseşti. Apoi, coboară la recepţie, trezeşte-l pe portarul de noapte, dacă a adormit din nou, şi cere-i să-ţi cheme un taxi. Presupun că la o oră ca asta n-o să-ţi fie prea uşor şi-ţi vor trebui motive serioare. În acest caz, spune că eşti nevoit să mergi la spital unde a fost adus fratele tău într-o stare critică. După ce ai făcut rost de maşină, porunceşte-i şoferului să te ducă la adresa pe care ţi-am dictat-o. Bagă bine la cap, se află cam la douăzeci de kilometri vest de Sofia. E vorba de un complex de lactate, care nu-i

deloc înalt şi are acoperişurile din tablă verde. Dacă tipul refuză, ameninţă-l: ***trebuie***, îţi subliniez, ***trebuie*** să ajungi aici mai înainte de a se lumina de ziuă ca să mă iei. Străduieşte-te cât poţi, îţi ţin pumnii. Oricum, e timpul să-ţi evacuezi măruntaiele: chiar mă întreb cum de n-ai fost încă ridicat.

Cu acestea, închid.

Uf!

Mi-a ieşit sufletul, amice!

Îmi înghit „of-ul" şi-l pun de-o parte pentru ocazii mai bune.

Fiindcă, în mişcarea pe care o fac pentru a mă depărta de telefon, descopăr ţeava unei puşti.

De cealaltă parte a ţevii se află o damă, care n-arată tocmai rău, deşi expresia ei e lipsită de bunăvoinţă.

E în cămaşă de noapte. Dar şi-a tras pe deasupra un palton şi a încălţat nişte ghete.

De îndată bag de seamă că arătătorul ei drept odihneşte pe trăgaciul armei.

Mă fixează sălbatic. Stau şi mă întreb dacă nu i-o veni chef să tragă fără explicaţii, pentru a se refula puţin.

Încerc să-i plasez farmecul meu nocturn, gust bulgar, pentru dame de treizeci şi cinci de ani, înarmate până la sânul drept.

– Dezolat că vă inoportunez, dragă doamnă, dar vă rog să fiţi pe deplin convinsă asupra inocenţei intenţiilor mele.

Mă întrerupe printr-o interjecţie, pe care n-aş şti să ţi-o traduc fără un dicţionar francez-bulgar, dar cred că ar putea să însemne: gura!

Mi-o închid.

Face o mişcare ascendentă cu arma.

Mă ridic.

Şi acum.

Ea începe să-mi vorbească.

Îi răspund în franceza mea ciripitoare, cu mlădieri bivalente, că nu înţeleg nimic, deşi am înţeles perfect că-mi cere să ies afară cu mâinile ridicate sus.

Realizez imediat că biroul nu-i luminat decât de lampa căreia eu însumi, în persoană, în carne şi oase, i-am acţionat comutatorul cu mânuţa mea cea dreaptă, dacă vrei să le ştii pe toate. Firul acestei lămpi coboară de pe birou ca să-şi caute o priză.

– Was spuneţi? o întreb pe războinică.

Şi cu piciorul, providenţial descălţat, apuc firul prin şosetă, îl încolăcesc în jurul gleznei şi aştept.

– Go! Go! mă zoreşte dama.

Îi fac semn printr-o mişcare a capului că am priceput şi mă pun în mişcare.

O izbitură scurtă. Crac! Smulg firul din priză. Întuneric. Rapid pe burtă. Hop! Mă strecor pe sub birou pentru a ieşi în spatele frumoasei bunicuţe.

Bineînţeles, şi-a dat seama că încerc s-o înşel şi trage în mine de două ori, poc, poc, iar eu nu i-aş lua prea scump s-o trag pe ea a treia oară. Cei doi plumbi spulberă materialul de pe birou. Cum e vorba de un puşcoi cu ţeavă dublă îmi spun că va fi nevoită să încarce din nou. Mai înainte de a apuca s-o facă, mă ridic şi o cuprind pe la spate! Nu mă las până n-o înlănţuiesc. Ah! ce luptă aprigă şi înverşunată se încinge! O bătălie destul de veselă! Să ştii că tipesa a practicat judo, şi-i gata gata să mă pună jos! Mi-ar face rău la sâni! Îmi sporesc priza, îi pasez o cheie santantonio la gioale, o îndoi, o supun. Am întins-o pe sol. Sunt solo în seara asta... ce cântec. Mă arunc peste ea, micuţule, de aşa manieră că nasul meu de arhanghel vicios nimereşte în locul cu pricina. Fiindcă pe parcursul luptei, cămaşa ei *of night* s-a ridicat, obligatoriu. Într-o carte a mea, cum ar

fi putut fi altfel, nu? Femeia se cambrează, plină de demnitate (la sud de Lipp).* Ca să scape, îşi agită, dacă se poate spune (şi-ţi dai seama că se poate, dovada) drăgălaşa comoară, căreia eu, în pofida împrejurărilor atât de particulare, cum ai vrea să-i rezist? De altfel nici nu vrei, scârbos cum te ştiu, şi înclinat să tragi cu ochiul şi să te masturbezi cu amândouă mâinile. Trec la treabă pe unde scurte magistrale. Sub semnul Văduvei Clito. Ştergeţi-vă mustaţa! Aşa ceva te poate scoate triumfal din minţi. Niciodată pe teritoriu bulgar nu s-a mai pomenit una ca asta! Dama strigă nu, nu, în limba maternă, eu cu a mea îmi accelerez credo-ul acrobatic. Şi, încet, încet, Ninette îşi zice că, he, he, nu-i chiar aşa de rău! Ba chiar că-i extraordinar de bine. Şi, ca să merg până în profunzimile gândurilor ei: că-i suav! Gout suave the gueen! S-a terminat cu opoziţia. Ce senzaţii inedite descoperă războinica mea. Extaz la toate nivelurile!

Sunteţi prea amabil, domnule! Mi se oferă progresiv, picioarele ajungând să semene cu un compas pe cale să traseze un cerc maxim. Taverna Ali Babasse! Cupă sublimă cu nectar vrăjit! De ce m-oi fi prostind: nu merge! În loc de cap am o cloacă, nu-i aşa? Am să fiu făcut libidinos de toţi ipocriţii! Îmi vor spune că mă complac bălăcindu-mă în lubricitate. Şi cu toate astea, nu pot trece sub tăcere plăcerea acestei îmbrăţişări improvizate. Judo-amor-party!

O înfulec pe tipesa asta brusc debarcată în destinul meu cu puşca în mână! E delicioasă! Abia am avut timp să-i zăresc chipul şi m-am şi aşezat la masă.

Numai eu aş fi în stare! Şi tu? Ce vorbeşti? Degustare în toată legea. Prima ei mişcare de a se apăra fiind calmată, a doua mişcare

* Vorbă de duh accesibilă doar persoanelor instruite, celelalte să nu mai piardă vremea, le-ar altera ritmul admirabil al povestirii. San-A.

de surpriză depăşită, tipa ajunge în spaţiile vaste ale voluptăţii pure. A uitat de P.C.B., de Marx, Lenin, Paul şi alţii. Nimic nu poate trece înaintea senzualităţii. Furia cărnii ***for ever, über ales***. Mulţumesc, Doamnă, pentru pământul arabil! Dânsa începe să gungurească, întinsă pe jos cum e. ***Bengali song***! Cântecul insulelor. Mi se oferă atât de docilă şi de lubrefiată că trebuie să adopt tehnica crowl ca să pot respira cu discernământ. Una la dreapta, una la stânga şi Dumnezeu pentru toţi! Mersi, papa. O şedinţă paradisiacă, superbă, extatică, completă.

O conduc întâia pe tovarăşa. Când e pe punctul de a pleca, hop, hooo! Uşurel, reduc viteza, pentru ca porumbiţa bulgară să nu-şi ia zborul prea repede. „Cântec bulgar" ne anunţa tata când era vreo sărbătoare în familie şi o lua la măsea. Nu ţi-am povestit niciodată că obişnuia să fredoneze „Cântec bulgar!", ceva în genul Hanana, hanana, hrrr, pfuuut! Îl termina băgându-şi un deget în nas şi apoi sugând un altul pe furiş. Lăsa să se creadă că era vorba de acelaşi deget. Nunţi, comuniuni, botezuri, catolici, apostolici romani, toţi acasă „Cântec bulgar", atunci puteai fi foarte sigur că şi-a făcut plinul, cu ochii tulburi de ameţeală, şi că şi-a atins cota de alertă. „Cântec bulgar" era semnalul, gradul de alcool, iminenţa unei beţii integrale, profunde, care ţinea o zi întreagă şi pe care doar o noapte de somn o putea vindeca.

Şi iată că aud cântecul bulgar al tatii fredonat de o fată în al nouălea cer. Îl îngân şi eu în extaz. Şi apoi, ca să revin de unde am plecat. Când tipa se mai domoleşte, eu sunt cel care accelerează din nou, ca să se bată bine maioneza. E nostimă viaţa în asemenea împrejurări. O crezi eternă şi frumoasă, nici meschină, nici periculoasă, exact pe placul inimii. Un gen de fericire, într-un singur sens!

Când mai repede, când mai încet, dragă Pierrot, nobila mea cucerire ar trebui să atingă apoteoza. Cântec bulgar, da, da, poţi fi convins. Un răget dezlănţuit, că la început ai crede că-i un exerciţiu de alarmă, pusă pe melodie. Ce frumos ar fi acest strigăt seara în munţi, când apune soarele, purtat din ecou în ecou, cât auzi cu urechile, către graniţele Europei Centrale. Undeva departe în direcţia rusuleţilor, şi dincolo de ei. Auzindu-l, mă străbat frisoanele până sub limbă. N-am nevoie să mă servesc de un deget subsidiar pentru a duce agrementul la bun sfârşit, într-un moment de o asemenea calitate, datorat doar Domnului, care n-a coborât degeaba să ne răscumpere păcatele, iar moartea lui n-a nimerit în urechile unui surd!

Bulgăroaica mea e aici. Tăcută, sfârşită în urma spectacolului de zile mari pe care l-a trăit. Respiră sacadat cu pieptul umflat. Eu, prevăzut cu o rachetă atomică, ezit să continuu numărul pe partea ventrală. Dar de un instrument atât de monumental trebuie să te debarasezi într-un fel sau altul. N-ai vrea să ieşi la plimbare cu o asemenea halebardă, nu? Ca să te duci unde, ia zi, amice?

S-o iau din nou la prelucrat pe tipă ar fi cu neputinţă. În starea în care se află, n-ar mai fi capabilă să-şi sufle nici o muscă de pe vârful nasului. Dar zău aşa, îmi spun că o îmbrăţişare autoritară ar fi lipsită de eleganţă. Am făcut-o pe drăguţa zână (gust bulgar) să atingă extazul în această manieră delicată şi acum să mă arunc pe ea ca să mă dezmembrez ar fi luat drept un egoism masculin. Misterele sexuale ale vieţii. Ele fac deplorabilă reputaţia bărbaţilor.

Gentilom, Antonio. Faire play. Mă răsucesc în sensul acelor de ceasornic şi depun un pupic pe fiecare dintre pleoapele ei.

Să fie sensibilă oare la acest gen de simpatie? Fapt e că-şi saltă storurile. Nu pot vedea ce ascund ochii ei, dată fiind penumbra.

– Ce zici, fetiţo, îi murmur, eşti de acord, sper, că Franţa e frumoasă, nu?

CAPITOL IREVOCABIL AL ZECELEA, PLIN DE SUSPANS ŞI DE PLĂCERI

Orele care urmează sunt indecise. Vei pricepe de ce, cu bietul tău burete uscat, care-ţi ţine loc de creier. O femeie, căreia i-ai practicat vocaliza pariziană, are drept la toată consideraţia; pe de altă parte, în ciuda respectivei şedinţe, nu sunt deloc sigur de bunele intenţii ale fericitei beneficiare. Prudenţa mă îndeamnă s-o leg; dar galanteria îmi interzice. Or, Santantonio a probat întotdeauna că noţiunea de poliţist şi gentleman nu-s fatal ireconciliabile. Iată de ce optez pentru o cale de mijloc, adică îi las drăgălaşei libertatea mişcărilor, dar n-o pierd din ochi.

Stăm în birou aşezaţi faţă în faţă. Ştie câteva cuvinte nemţeşti, ştiu şi eu câteva, necazul e că nu-s aceleaşi. Încerc s-o liniştesc prin săracele mele mijloace teutone. Înşir o poveste trasă de păr cum că am avut o pană şi, văzând căşăria mi-am permis să vin aici ca să dau un telefon. Aştept un prieten. Încântat că am făcut cunoştinţă, cu această ocazie. O găsesc frumoasă, delicioasă, ceea ce-i aproape adevărat. E drăgălaşă, senzuală, am putut să-mi dau seama, dar din păcate, constat la ea o asprime a expresiei.

Mititica nu-i prea vorbăreaţă. Tot ceea ce consimte să mă informeze e că mă aflu într-o fabrică de iaurt, unde ea şi soţul ei sunt paznici; dar omul ei este la spital, pentru a se trata de o boală pe care nu reuşesc s-o identific, lucru fără importanţă, dat fiind faptul că i-am pus coarne tipului. Am făcut şi eu ce-am putut ca să-i aduc noroc, împreună cu urările mele.

Mă cuprinde o toropeală împotriva căreia lupt cu greu. Femeia se ridică deodată de pe scaun şi mă anunţă că merge să pregătească o cafea. Îi răspund că însăşi ideea scoate de pe acum aburi şi o escortez la locuinţa ei. Aceasta din urmă nu-i deloc grozavă: două camere. O bucătărie, cameră de zi în acelaşi timp şi un dormitor. Gazda mea îşi face de lucru în jurul unui ibric emailat, care-mi trezeşte amintirea bunicii de la ţară. Femeia are o siluetă interesantă şi un chip pe care mi-ar place să-l încredinţez casei Carita, pentru a-i conferi strălucirea meritată.

Curând se răspândeşte o aromă îmbietoare în umila locuinţă. Păpuşa scoate două ceşti, un zahăr gălbui şi linguriţe de cositor.

Trag cu ochiul la ceas. Mai e puţin şi se face cinci! I-a cam trebuit mult timp Grasului. Încep să mă tem să nu fi păţit ceva. Nu suntem într-o ţară unde să poţi obţine uşor un taxi la o asemenea oră. Cererea lui să nu-i fi dat portarului de gândit, şi să fi informat autorităţile... Te poţi aştepta la orice.

Recapitulez evenimentele acestei nopţi tragice. Sfârşitul lui Simeon Grozob, cel mult mai atroce al gărzii lui de corp. Şi bărbosul, pe care l-am înjunghiat de la distanţă. Să fi dat ortul popi?

Cafeaua nu-i first quality, totuşi mă mai depanează puţin. Ce mă fac dacă Maiestatea sa nu vine? Unde să mă ascund? Aici?

Ce vorbeşti? Peste câteva ore, îşi vor face apariţia lucrătorii de la iaurtărie şi o încurc. Fiindcă, o simt intens, nu pot avea încredere

în femeia asta şi să-i cer azil. Nu-i genul. În alte cărţi ale mele se pot citi prostioare de felul: fermecătoarea păpuşă, care-l ascunde pe frumosul fugar, punându-şi viaţa în pericol numai pentru că el i-a făcut dragoste întâia.

Suflu în fiertură, cum se face întotdeauna la cinema în asemenea cazuri speciale. Un bărbat, o femeie, noaptea, împreună, tăcuţi. Se privesc pe furiş. Monosilabizează. Suspine. El suflă în cafea. În plus tic-tacul unui orologiu, dar aici e o pendulă electrică, având o lumină roşie în chip de ac, care se plimbă singură în jurul cadranului, părând să desfidă eternitatea...

– Cum te cheamă, o întreb blând.

Mă gândesc că, dacă Grasu nu apare, s-o iau iar la prelucrat pe demoazelă încă o dată, practicând marele joc, cu toate cărţile. Îmbrăţişare regală, parcurs integral. S-o înnebunesc de-a binelea, încât, rămânându-mi recunoscătoare, să consimtă a-mi da ajutor. Nu?

– Ivana, îmi răspunde.

Ce haios mi se pare. Prima mea Ivana. Pentru a sărbători faptul, îmi întind mâna spre sânii ei, care sunt de talie mijlocie, dar au o formă şi o consistenţă perfecte.

Ivana face o mişcare sălbatică de recul. Hopa! nu pune mâna. Mai adineaori a fost luată prin surprindere, dar acum e în gardă, şi-mi respinge avansurile. Poate că potenţialul ei se reduce la un orgasm în timp de douăzeci şi patru de ore? E bine de ştiut...

Nu mai am timp să trec peste acest refuz nepoliticos, fiindcă se face auzit un zgomot de motor.

Sar în pragul uşii. A sosit o maşină închisă la culoare, iar Bérurier coboară de pe locul pasagerului. Mă zăreşte în triunghiul de lumină şi-mi strigă:

– Uite-mă în cele din urmă, tipule. Nu-i floare la ureche să obţii o maşină, îţi dai seama. Eşti în siguranţă aici?

– Destul, însă...

– Jockeuy, am sosit!

Dar în loc să se conformeze acestei promisiuni, începe să parlamenteze cu şoferul.

– Nu pleca imediat iepuraşule. Kome in with mine să stăm de vorbă. N-ai de ce să te grăbeşti. Nu-i o oră de influenţă.

Atunci, o creatură bizară coboară de la volan. Un butoi îmbrăcat în piele. Mic şi rotund. Şoferul trebuie că are circumferinţa taliei superioară înălţimii mele.

Mantaua scorojită e strânsă pe mijloc cu o centură foarte lată care-i subliniază asemănarea cu o butie. Capul e înfipt direct în piept, fără nici cea mai vagă urmă de gât, ca să poată servi de intermediar, iar pe cap are o şapcă uriaşă cu cozoroc marxist-din-est. Amicul meu îl cuprinde de umeri şi se apropie de locuinţa paznicului.

Abia când cei doi ajung în lumină, realizez care-i situaţia: şoferul lui Alexandre-Benoît, împotriva oricăror aparenţe, aparţine sexului feminin, ceea ce nu contribuie întru nimic la gloria lui, să recunoaştem. Şi cu toate astea, e chiar o femelă cea care pătrunde în bucătăria Ivanei. Capul ca o bilă, pometi violacei, gură cu buze groase, nas turtit, ochi minusculi, franjuraţi de gene decolorate. Un monstru!

– Bonjur, madam! face Grasu către Ivana. Hmm, dar a ce-mi miroase: a cafea! Se nimereşte la ţanc.

Latura extraordinară a lui Bérurier constă în faptul că nu se miră niciodată de nimic. Acceptă, practic fără să cârtească, indiferent ce realitate. Astfel, prezenţa mea în acest loc nu-i ridică nici o problemă şi o salută pe gazda mea de parcă ar fi vânzătoarea dintr-un magazin în care tocmai a intrat.

– Şefule, îmi zice arătându-mi polobocul, ţi-o prezint pe ultima mea cucerire: madam Slavadsova, şofer profesionist. Dragoste la

prima vedere, eu şi cu ea, unul pentru una, şi una pentru altul. Poţi să ai încredere în marea mea experienţă, e o femeie incendiară care te-ar înnebuni. Sfinte, a răspuns imediat prezent la avansurile mele, o adevărată binecuvântare. Aş fi făcut dragoste în maşina ei, dar una că ne-ar fi îngheţat părţile moi, taxiul fiind neîncălzit, şi pe urmă drumurile sunt pline de militari. Am fost opriţi de cel puţin patru-cinci ori. Durdulia are o guriţă ca un vânzător de peşte. Şi în bulgară, îţi precizez! De fiecare dată a turnat nişte baliverne cum că ar avea autorizaţie oficială de la poliţie şi răcanii nu ne-au mai bătut la cap. Din care cauză amândoi suntem încinşi datorită avansurilor pe care i le-am făcut în timpul drumului. Aşa că, dacă doamna, aici de faţă, ne-ar împrumuta patul pentru un sfert de oră, ar face o faptă bună şi Domnul ar răsplăti-o.

Întotdeauna m-a lăsat mască Mamutul.

– Chiar ai de gând, mă bâlbâi eu, să faci amor cu coşmarul ăsta, Grasule?

Se supără.

– Unde vezi tu coşmar, ia zi, artistule? Evident ţie îţi plac frivolele siropoase. Stilul tău, Dumnezeu tank you, se deosebeşte de concepţia mea despre amor, amice.

Cu acestea, autoritar ca un poliţist ce se află, deschide hotărât uşa dormitorului.

– Ah! ăsta-i atelierul de care am nevoie! exclamă el bucuros. Pe aici, căprioara mea! Komme fundul tău gras, puicuţo.

O natură şi băiatul ăsta, crede-mă.

Necultivată.

Monstruozitatea în manta de piele se rostogoleşte docilă până la pat.

– Ce-i demoralizant la tine, gazela mea, e scârbosul ăsta de

pantalon, cu care te-ai simţit obligată să te înţoleşti, declară Maiestatea sa. Muierile în nădragi mă scot din sărite. Nu erau destul porcăriile alea de colanţi cu care trebuie să ne luptăm noi bărbaţii! Hai, dezbrăcarea, cucoană! Arată-ţi contrabasul ca să interpretez la el „Dunărea albastră" cu arcuşul meu magic. Îmi răscoleşti simţurile, dragă! Uită-te puţin, dacă te mint. Aşteaptă numai să-i dau drumul fiarei din cuşcă. E gata pentru defilare şi ajunge din ce în ce mai greu de manevrat. Întotdeauna mi-a fost frică să nu se spargă într-o mişcare bruscă, se poate întâmpla! Hai, afară! Am să ţi-o estrapolez imediat! Blestemata, are de gând să vină ori ba! Nu te speria, frumoaso. Ăsta-i monumentul! Ce părere-ţi faci, Ninette! Ce? Ţi-e frică? N-ai de ce, frumoaso. Mângâie nu muşcă. Te intimidează? Nu-ţi fă probleme, a mai vizitat ea case de oaspeţi cu dimensiuni mai mici. Ştii: îi cânţi un solo la flautul fermecat ca s-o domesticeşti şi pe urmă totul merge ca pe apă. Când te uiţi la ea pare din nichel cromat, dar e de uz intern, crede-mă. Şi în cazuri extreme, se poate folosi o nucă de unt, după care catifeaua e garantată fără cusături. Ţi-ai dat jos tabla aia de nădrag? Bravo! Fiindcă tot suntem amândoi în transă, am să sar peste preliminarii, de acord? Trec direct la fapte. Întinde-te ca lumea, tipeso. Suceşte-ţi fundul către Moscova. Doamne, ce panoramă! Nu ţi-a defrişat nimeni delta, puicuţo! Ar fi trebuit să mă dotez cu o maşină de tuns gazonul! Mai sigur ar fi să dăm foc la mirişte. Stai, mai înainte să te coafăm puţin...

În vreme ce Béru face comentarii de o incontestabilă factură filozofică, atenţia mea e solicitată de comportamentul Ivanei. De la o vreme, adică de când a venit Grasu şi nimfa lui, pare îngrijorată, frumoasa gardiancă. E limpede că trage cu urechea. Ba mai mult, o văd aruncând priviri dese peste perdeluţa de la fereastră, aşa ca într-o

doară. Am impresia că aşteaptă pe cineva. Impresia mi se transformă în certitudine. Mă cuprinde o spaimă cumplită. O fi reuşit să dea alarma? Dar cum? N-am scăpat-o din ochi.

Totuşi, atitudinea ei e revelatoare. Pe măsură ce timpul trece, nervozitatea îi creşte.

Zăresc un aparat telefonic mural, arhaic. Nu s-a folosit de el, aş putea să jur.

Deodată tresar, descoperind deasupra telefonului o placă emailată sub care sunt scrise două cuvinte. Sub aceste cuvinte se află un buton roşu mare. Butonul serveşte de avertizor, şi constat că acum e aprins.

Mamma mia! Să fie vorba de un semnal de alarmă? A putut să-l conecteze pe furiş, trecând pe lângă el. Straşnic! Da, da, da! Pun pariu pe primul meu dinte de lapte că „pisicuţa" m-a vândut contra podului de aur de pe Râul Kwai, că blestemata a pus în funcţiune un dispozitiv de alarmă. Şi acum, aşteaptă lume. Pe cine? Poliţişti? Paznici locali?

Sar până la camera unde se perpetrează un abominabil coit.

– Hei, Grasule! Om la apă, opreşte maşinile! Repede, repede, arde!

Îşi lasă partenera bodogănind.

– Ce mama naibii! Nu poţi să te bucuri de o femeie în linişte! Uită-te la sărăcuţa de ea cum geme. Maniere-s astea?

– Intră în nădragi şi s-o luăm repede la sănătoasa, dintr-o clipă în alta sosesc copoii!

Ca pentru a-mi confirma spusele, Ivana, profitând că am lăsat-o singură, dă buzna afară şi o rupe la fugă ca o disperată. Şi într-adevăr, departe, pe drumul desfundat, încep să danseze nişte faruri.

– Fuga! fuuuga! Uite-i!

Bérurier îşi apucă pantalonii în grabă şi-i aruncă pe umăr. Pantofii îi încalţă în viteza a patra.

– Scuze, păpuşă, terminăm treburile altădată! îi aruncă politicos frumoasei lui.

Alergăm de nebuni la maşina monstruoasei. Mă instalez la volan. Contact!

Contact, sufletul! Gorgona a luat cheile când a coborât din maşină.

Şi cealaltă se apropie. Nu-i decât la trei sute de metri!

De comun acord, Béru şi cu mine, o rupem la fugă în direcţia clădirilor. El cu fundul gol, sub clarul de lună! Splendid!

Frumos ca un Fellini, care şi-ar fi pierdut minţile.

Un al treilea tropot! Grasa aleargă pe urmele cavalerului ei, ca şi el, în popoul gol.

Îi arăt maşina.

Îi strig în: germană, engleză, italiană, spaniolă, în dialect dofinez, esperanto, finlandeză, „cheile!" CHEILE! Dar ea îşi bate părţile moi explicându-mi că au rămas în buzunarul pantalonilor, idioata!

Blestem! Continuu să alerg după Béru, cu polobocul pe urmele mele.

Automobilul a sosit. Opreşte în dreptul Ivanei care-i ieşise în întâmpinare.

– Psst! mă avertizează mister Béru.

A reuşit să deschidă o uşă cu o izbitură de umăr. Intră într-o hală vastă pe lungime.

Fac şi eu acelaşi lucru.

După mine, tipa.

Dubout*, în zilele lui bune!

---

* Dubout – desenator şi ilustrator, între altele a câtorva cărţi ale lui San-Antonio. (n.tr.)

=========

Un miros acru de lapte prins îmi plimbă nasul.

Mulţumită geamurilor din lungul acoperişului, zăresc nişte cazane gigantice de aramă, în care ar încăpea o căsuţă de periferie cu toţi cei cincisprezece locatari ai ei, plus un Renault 5.

Câte cazane? Patru? Cinci? Mai multe?

De fiecare se sprijină câte o scăriţă. Suntem sub semnul scării în noaptea asta, hotărât lucru.

– Hai vino, băiete! urlă Bérurier, urcând treptele celui de-al doilea cazan. Doamne, dar ce văd! Grasa s-a luat după noi; o să ne dea de gol, vaca asta! Trage-i nişte picioare în burtă să ne lase în pace!

În ciuda sfatului judicios, nu-l pun în aplicare, mai întâi din galanterie, dar mai ales fiindcă n-am timp.

Hop! În cazan.

Fleoşc, fleoşc! E pe jumătate plin cu iaurt (gust bulgar). Mi-a ajuns până la bărbie. E rece, alunecos, insinuant, insidios, gâdilicios, sedativ.

Te împresoară de peste tot. Se strecoară, te pătrunde suav.

Un puternic pleosc. Grăsana, care s-a luat după noi! Ce-o fi apucat-o pe taximetristă să ne împărtăşească soarta, deşi nimeni n-o forţa? De ce-o fi venit să facă o baie de iaurt, femeia fără gât? Din pasiune spontană pentru Béru? Mă face să mă gândesc la berbecul care se ataşase cu îndărătnicie de erou în „Tangou chinez" şi pe care nu-l mai părăsea oriunde s-ar fi dus. Există fiinţe primitive care simt nevoia să se ofere total celor ce le domină, fanatizate de aceştia, devenind umbra lor docilă.

Bun, iată-ne pe toţi trei într-unul dintre cazanele gigantice în care

se fabrică deliciosul iaurt bulgăresc; pe cale să atingă centenarul, aşa cum se pretinde.

Acum nu ne mai rămâne decât să aşteptăm. Să-l rugăm pe îngerul păzitor să nu dea bir cu fugiţii, până la noi ordine.

– Dacă vine, trebuie să ne dăm la fund în iaurt, şopteşte Béru. Spune-i şi ei. O gură bună de aer când îi auzim că urcă scara şi ne lăsăm în vaselină. Explică-i tipule, în ce limbă poţi.

Mă pun pe treabă, folosind în acest scop diferite dialecte europene, pe care le vorbesc sau le rup. Cucoana Poloboc pare să fi înţeles, fiindcă murmură „ja ja mein Herr" ceea ce mă îndeamnă să sper.

Totul se petrece de parcă ar fi fost stabilit de Mamut. Auzim galopându-se pe afară. Zgomote, ordine guturale (fiind vorba de poliţişti sau militari).

Nişte indivizi ajung până la urmă să intre în sala unde brusc se aprind toate luminile, luându-ne ştii cum? Prin surprindere.

Clipim des. Ne uităm unii la alţii. Mutrele noastre abia ieşind din albul onctuos reprezintă un spectacol unic in the world! Dacă i-ai vedea pe Béru şi pe cucerirea lui, cu moacele mânjite, plutind pe suprafaţa iaurtului gras! Un vis! Nu un coşmar, ceva dimpotrivă, chiar vesel, puţin oniric, dar oricum haios.

De ce ne-a fost frică n-am scăpat. Scara metalică vibrează. Urcă cineva. Alţii escaladează celelalte scări în acelaşi timp. Cizme pe barele de fier, în acest naos, parcă ar tuna Zeus. Vacarm de soldăţoi. Achtung! Gestapoul! Iar noi, drăgălaşi amfibieni, o gură zdravănă de aer şi flup, la mine, Cousteau. Plonjăm! Sper să nu facem prea multe bule de aer la suprafaţă.

Probabil că nu, fiindcă individul, care a urcat, coboară imediat. A aruncat o privire. N-a văzut nimic. Buy-buy! Îmi hazardez chipul de don Juan la suprafaţă. Nobody! Respir uşor.

Alergăturile continuă. Şi pe urmă se aud tot mai departe. Lumina se stinge. Gălăgia se îndepărtează.

– Şi-au luat valea? întrebă Béru în şoaptă.

– Aşa s-ar părea, dar să nu ne grăbim cu ieşitul de aici.

Grasu bombăne supărat.

– Nu ştiu ce-am făcut, ce-am dres, imaginează-ţi că mi-am pierdut proteza. Trebuie s-o găsesc, fir-ar al naibii! Nu pot fără porcăria asta; noroc că am un prieten care mi le fabrică în serie: un fost ceasornicar, mare meşter...

– Deocamdată, va trebui să te lipseşti de ea, îi obiectez.

Totuşi îl aud clipocind. Dar tentativele lui rămân infructuoase. Resemnat, se întoarce spre seducătoarea lui.

– Ai cam înghiţit ceva, regina mea, nu? Deşi iaurtul este elementul tău natural, ca să zic aşa, nu? Clănţăni din dinţi? Eşti băftoasă. E un lux pe care eu nu mi-l pot permite cu proteza care a luat-o razna. Dar ţi-a îngheţat popoul sloi, săraca de tine. Parcă ai fi o eschimoasă care aşteaptă dezgheţul pe banchiză. Vino să te încălzesc, frumoasa mea! Deocamdată să nu-ţi mai faci griji în legătură cu intrarea gladiatorului meu în arenă. Iaurtul e mai fain ca vaselina, nu-i aşa, dragă? Marfă aveam din abundenţă. Să profităm de situaţie, fiindcă avem destulă vreme. Dacă ai vrea să te salţi puţin, porumbiţo! Prima oară când fac dragoste într-un nor! Parcă am fi în Paradis! Ce spui? Îţi place? Ai şi de ce, coană mare! Ai mai trăit aşa ceva, deşi eşti nativă de pe aici unde s-a inventat iaurtul? Nu-i aşa? Ăsta-i, iaurt cu gust franţuzesc. Nu te mai zbate atât, mă deranjezi. Lasă-mă să procedez cum mă taie pe mine capul. Apleacă-te mai mult, luate-ar naiba! Stai să te apăs pe ceafă, aşa ai să poţi să te cambrezi. Bravo! Super! Întâia! Când am să ajung la Paris, o să trebuiască să încerc şi cu Berthy. Află că la noi, dat fiind preţul

unui borcănaş de iaurt, ar trebui să cheltuiesc fonduri serioase ca să umplu o cadă. Ai să-mi spui că s-ar putea pe urmă mânca, dar iaurtul nu-i pe lungimea mea de undă şi pe urmă, o dată deschis, se strică. Ar trebui să-l vând pe la vecini, în strâchini mari. Şi să stabilesc un preţ. Am să mă gândesc la problema asta. Hei, de ce nu mai mişti deloc, floricico! Ţi-ai făcut plinul fără să sufli o vorbă? Stai aşa că vin şi eu! O! O! lala... E biutiful! Îmi iau zborul! Bun. Sfârşitul secvenţei. A meritat, nu?

Aud gâfâiala generoasă a Grasului care încet încet îşi revine din emoţiile sexuale.

Trece un timp, după care mă strigă în obscuritatea clipocită.

– Ascultă... Sana...

– Ce vrei?

– Sunt neliniştit.

– Şi eu la fel, ţap bătrân şi decrepit.

– Nu, eu sunt neliniştit din cauza femeii, tipule.

– De ce?

– A murit. S-a înecat în iaurt. Cred că am aplecat-o prea tare.

Oftează.

– Reţine că, de fapt, e un sfârşit frumos, dacă stai să-l compari cu cel a Jeannei d'Arc, de exemplu, care a mierlit-o fără să ştie măcar ce-i dragostea.

Aceasta a fost oraţia funebră de care a avut parte gentila Slavadsova.

OH! ACEST CAPITOL AL UNSPREZECELEA, DOAMNĂ BAROANĂ! AI SĂ-ŢI LINGI TOATE DEGETELE, PLUS DEGETUL MARE!

O ploaie diluviană – respectiv aproape antideluviană – spală această provincie bulgară, când riscăm să ieşim din iaurtul salvator.

Cataracte, trombe! Plouă cu găleata, toarnă de rupe pământul! Vrei să-ţi spun? Să tentez o metaforă îndrăzneaţă? Un adevărat potop!

Cerul e jos, negru tot. Un întuneric care prevesteşte timp urât, îţi dai seama.

Nici n-am parcurs bine cincizeci de centimetri şi suntem spălaţi, muiaţi, buretoşi. Observă că acest duş din ceruri e ideal în situaţia noastră.

Totul e liniştit. Taxiul bietei şoferiţe a fost ridicat. Nici ţipenie. Cine s-ar hazarda sub o ploaie ca asta, deasă şi furioasă?

Zăresc lumină în casa păcătoasei de Ivana. Înfruntând potopul, ajung până la fereastra ei. Prin perdeluţele sărăcăcioase o văd aşezată la masă curăţind barabule. Mişcător spectacol, în pofida apei care mă biciuie şi care-mi ia cărarea de pe mijloc drept rigolă.

Cu paşi mărunţi mă apropii de uşă, apuc clanţa şi o apăs uşor.

Datorită zgomotului ploii, nu poate percepe zgomotul slab pe care-l fac eu. Dar vai, individa a tras zăvorul pe dinăuntru.

Nu-i fac decât un semn Grasului. Să disloce uşi nu-i marele lui talent şi deosebita lui plăcere? Un zâmbet încântat îi întredeschide gura ştirbă.

Se trage înapoi, privirea îi încremeneşte, fruntea de taur pare să i se lăţească, umărul drept se saltă. Ca un şuierat de locomotivă îi scapă pe nări. E o clipă deosebită să-l vezi pe Alexandre Benoît concentrându-se. Momentul critic, în care îşi mobilizează forţele, îţi usucă gâtlejul.

Genunchiul de sprijin îi freamănă. Privirea i se tulbură ca în orgasm. E gata să se năpustească, se năpusteşte! Când trece prin dreptul meu ştiu că a atins punctul de la care nu mai există revocare. Are loc impactul, o pârâitură cumplită: vrranggg! uşa se dislocă dementţial. Nu cedează dinspre zăvor, ci de pretutindeni în acelaşi timp, pentru a se prăbuşi în faţa buldozerului uman; Maiestatea sa, purtată de elan, calcă peste scânduri şi ajunge în capătul opus al încăperii.

Răstoarnă masa cu cartofii care zboară de sub nasul Ivanei cu umila ei povară de tuberculi. Mamutul îşi opreşte traiectoria peste soba modestă şi neagră, pe care o dărâmă, împreună cu burlanele ce-i asigură tirajul. Plita fiind aprinsă, rezultă un fum acru şi negru. Cărbuni incandescenţi se răspândesc pe jos, rostogolindu-se aproape peste tot.

În ceea ce mă priveşte, dau fuga la telefon şi mă interpun între butonul de alarmă şi paznică.

Involuntara noastră gazdă e palidă ca: o moartă, o andivă, un rahat de lăptar, un borcănaş de iaurt veritabil (gust bulgar). Întoarcerea noastră zgomotoasă o năuceşte. S-ar fi aşteptat la orice, dar la aşa

ceva, ba. Îndrăzneala asta demoniacă, zău aşa, îi pare de neconceput. Şi totuşi noi am conceput-o.

Grasu şi-a regăsit echilibrul robust. Merge la chiuvetă să umple o căldare cu apă şi stinge începutul de incendiu provocat de cărbunii aprinşi.

Arunc o privire spre deşteptătorul polonez pus pe bufet. Şase fără zece.

– La ce oră începe munca în fabrică? o întreb într-o germană chinuită.

– La şapte! îmi răspunde Ivana.

Şi-a schimbat atitudinea şi altitudinea. A coborât din înălţimi. Iat-o ceva mai umană. Frica o apropie de noi, pentru că tremură toată. Trebuie să recunoaştem că-i impresionantă o asemenea apariţie, uşă scoasă din ţâţâni, interiorul distrus, noi ciufuliţi, şiroind de apă, încă unsuroşi, dând năvală sălbatic ca japonezii în pădurea indochineză (pe vremuri aşa se numea).

Cumpliţi şi barbari, aşa îi părem. Mongoli în transă. Mai ales că-l cunoşti pe Béru. El nu iartă. O dată stinse semnele incendiului, mai umple o căldare cu apă şi o aruncă drept în faţa Ivanei. Pleosc! Femeia se sufocă, îşi apasă pieptul, se învineţeşte.

Atunci, zdrahonul se întoarce spre mine.

– Ce intenţii ai cu ea, stăpâne? Îi faci un copil sau o pui să ne pregătească o supă?

Îi fac semn să-şi ţină clonţul, fiindcă radioul, care cânta în surdină, începe un comunicat precipitat! O voce tremurândă, patetică, cu inflexiuni şi ţipete, cu hohote de plâns şi văicăreli în toată legea...

În pofida căldării de apă prost asimilate, Ivana nu se poate împiedica să nu reacţioneze.

– Ce spune? întreb eu arătând spre aparatul vechi, cehoslovac.

– Secretarul nostru General a murit în noaptea asta.

– Din ce cauză?

– Criză cardiacă.

Ce vorbeşti!

– Alte noutăţi?

– Boris Janculavec, ministrul de interne a fost grav rănit într-un accident de maşină pe când se grăbea să ajungă la căpătâiul secretarului.

„Iată cum se scrie istoria" îmi spun în sinea mea, pentru că vorbesc şi limba asta.

– Altceva?

– Corpul lui Simeon Grozob va fi expus în casa poporului trei zile. Funeraliile vor avea loc vineri în satul lui natal, potrivit ultimelor lui dorinţe.

Spicherul şi-a închis clanţa şi radioul difuzează o muzică aşa de tristă că ar neurasteniza o droaie de pisoi.

Gândesc repede şi degrabă. Cu acel colţ al creieraşului, unde celulele sunt mai puţin prăfuite.

Ţara în doliu. Dar mai ales Boris Jankulavec, ministrul căruia i-am venit de hac, în afara circuitului. Asta-i bine.

El era în capul complotului, care viza destituirea lui Simeon, bărbosul. În acest moment, P.C.B. trebuie că-i în fierbere. Manevre şi sfori trase în toate direcţiile. În Politbiuro, în CC, peste tot cutremur.

– De noi n-a fost vorba? o întreb pe Ivana.

Nein, nein, niet, no, non. Nu s-a pomenit despre noi nimic. Grozob, moarte naturală, infarct ***is good for you!*** Şi ticălosul celălalt, ministrul bărbos „accident de maşină" în graba lui nebună de a se afla alături de Secretarul General. Deci suntem căutaţi „în mod normal" fără declanşarea unui mare dispozitiv.

Béru a dibuit nişte pâine neagră şi untură. Îşi pregăteşte o tartină delicată, gen salon de ceai, o sărează, o piperează, îi adaugă paprica şi începe s-o devoreze.

– Avem nevoie de haine, îi spun după o clipă de tăcere.

Ivana clatină din cap, încercând s-o facă pe şeful câtă vreme bărbatul ei e la spital.

– Pentru dumneavoastră ar fi hainele soţului meu, în dormitor.

O privire spre Béru:

– Dar pentru el, n-am nimic.

– Ce zice? molfăie Grasu care se luptă din greu cu halca de pâine fără panoplia lui de mestecător.

– Că pentru tine n-are ţoale; îi lipseşte un raion pentru băieţei.

– Nici o problemă, o rezolv eu, ca întotdeauna, răspunde Jumbo, continuând să îmbuce cu ultimele posibilităţi; nu lipsa hainelor mă împiedică să dorm la cinema.

O înşfac pe Ivana de o aripă şi o trag în dormitor. Îşi închipuie că-i pentru o partidă de bass-ball, dar deocamdată preocupările mele nu sunt de ordin carnal. Păcat, pentru că în starea ei de spirit actuală, precis n-ar mai face nazuri.

– Dă-mi hainele! îi ordon eu aspru.

Deschide un dulap în care atârnă două costume bărbăteşti şi câteva rochii. Unul e din stofă neagră, celălalt dintr-un velur care bate-n gri.

Mi-l arată pe cel negru:

– Costumul lui de ginerică.

– L-aş lua pe celălalt.

Inventariez sertarele, un pulover pe gât este exact ce-mi trebuie, ca şi un slip vechi, cârpit şi şosete de lână groasă care mai put încă a usuc. Nişte ghete prea mari pentru mine îmi vor completa

harnaşamentul şi, pentru emisfera nordică, o şapcă fainâ, cum se poartă pe aici. Mă dezbrac rapid, mă şterg şi mă îmbrac la loc.

Puţin îmi lipseşte să nu semăn cu un bulgar fir în fir. Îmi recuperez conţinutul buzunarelor, deşi nu se află în cea mai bună stare. Scot o bancnotă de o sută de dolari din portofelul saturat de iaurt şi o las pe noptieră.

– Uite aici, ca să te despăgubesc.

Ivanei îi sticlesc ochii de interes, dar apoi privirea i se stinge repede.

– N-are rost.

– Ia-i totuşi, nu cer de mâncare.

Bérurier îşi bagă capul nobil de văcar prin uşa întredeschisă.

– Ăsta-i salonul de probă, nu?

– Nu prea văd ce-ai putea tu îmbrăca, Grasule.

– Nu-mi bat eu capul cu ce pun pe cur, bombăne el. Doamne, ce nenorocit mă simt fără jocul meu de domino; stau şi mă întreb cum aş mai putea avea o conversaţie utilă cu un biftec, până fac rost de alţi colţi. Doar n-o să mă întorc acum la Paris pentru aşa ceva, nu?

Îl lăsăm pradă necazurilor lui şi ne întoarcem în bucătărie. Mereu cavaler, dat naibii, cu un amestec de Bel-Ami, îi ridic soba femeii şi-i potrivesc burlanele. După care, îmi trec mâinile murdare de funingine pe vitrină, foarte uşor, ca să-mi patinez puţin trăsăturile, şi să le fac astfel mai puţin identificabile.

Radioul începe iar să sporovăiască. Desluşesc numele lui Simeon Grozob, pomenit în fiecare propoziţie. Exact în clipa asta îmi vin în trombă o mulţime de idei, una mai genială decât alta.

– Pe unde s-a născut Simeon Grozob?

– Într-un sătuc, Kaştekopec, aproape de Ruse.

Tăcere. Radioul începe să cânte cum nu se poate mai sinistru. Trebuie că bordeiele o ţin într-un bocet. Béru face o zarvă cumplită în dormitor, răstoarnă tot, bombăne, trage vânturi, râgâie, blestemă cu un brio de om orchestră.

Întârzie să se arate. Presupun că ne pregăteşte un spectacol nemaivăzut, inedit. Şi într-adevăr, nu-s dezamăgit. Ca dovadă, în ciuda situaţiei delicate în care se află, Ivana izbucneşte în râs când dă cu ochii de el. E cazul să-ţi spun că Grasu s-a schimbat considerabil. Iată-l travestit în mama-mare. Mamă-mare din Europa Centrală, natural: o fustă înflorată în culori de albastru, împodobită cu broderii roşii, corsaj alb, ilic de catifea, basma legată sub bărbie.

– Erau ale bunicii soţului meu, ne lămureşte Ivana.

După mine, cred că semăna cu un grenadier din Flandra, soacra.

– Numai pantofi n-am găsit, oftează Bérurier, o să fiu nevoit să încalţ cizmele.

Mă uit afară. Ploaia s-a mai liniştit.

– Aşteaptă-mă aici cu frumoasa, mă întorc imediat, n-are rost să-ţi uzi straiul, prinţesă!

Şi o rup la fugă în direcţia parcului de camioane.

==========

L-am ales pe cel mai nou, o cisternă mare albastră, decorată cu o dungă albă, lată. Toarce corect şi găsesc că-i manevrabilă.

Ajuns în faţa locuinţei paznicului, o strig pe bunicuţa Béru. Apare ţinând-o de braţ pe gazda noastră.

– Ce, îi strig, ai de gând s-o iei cu noi?

Mama-mare, Alexandrina Benoîte, se miră cât cuprinde.

– Să avem iertare, dom'le Arhiduce, ai vrea poate s-o laşi aici pe nenorocita asta ca să dea imediat alarma şi să ne fugărească motocicliştii regelui Bulgariei? Ca să nu mai punem la socoteală că, în caz de nevoie, ne poate servi de interpret, nu?

Argumente valabile.

În faţa cărora mă predau necondiţionat.

– O.K., urcaţi!

Damele mi se alătură. Ivana se cuibăreşte între noi doi. Ploaia, ca prin farmec, începe să toarne mai dihai ca oricând şi mai tare ca adineaori.

Mie îmi convine timpul ăsta mizerabil. Cu cât o să plouă mai abitir, cu atât vom fi mai feriţi de riscuri. Pe toate latitudinile, respectiv longitudinile, forţele represive reprimă mai puţin dacă toarnă cu găleata.

La drum. Direcţia est.

– Unde mergem? întreabă Eminenţa Sa (neagră) după câţiva (aproximativ) kilometri.

– Să vizităm locurile de baştină ale răposatului Simeon Grozob.

– Şi de ce, mă rog?

– Pentru că acolo va fi înmormântat.

– Şi ce-i cu asta?

– Ţările din lumea întreagă vor fi reprezentate. Va fi prin urmare şi o importantă delegaţie franceză.

– Şi pe urmă?

– Dacă nu suntem prinşi până acolo, o să facem într-un fel să-i contactăm pe membrii guvernului nostru, care vor asista la ceremonia funebră şi le vom cere să ne aranjeze treburile. Îţi dai seama că frontierele sunt în stare de alertă; doar nişte intervenţii la cel mai înalt nivel ne mai pot salva.

– Crezi că rezistăm până vineri, tipule? Îţi închipui că n-au să observe că le-a dispărut camionul şi am răpit-o pe escroaca asta? Peste câteva ore au să ne ruleze ***La Strada*** cu preţ redus pentru familiile numeroase!

– Nu păstrăm acest vehicul mai mult de o oră.

– Şi ai să-l schimbi pe două pachete de Ariel?

– Am să-l schimb pe ce ne va propune Providenţa.

Bunica Béru se îngrămădeşte pe banchetă.

– Ai dreptate, băiete, dacă intră miracolul în joc, s-ar putea să ne ajute.

Şi adoarme. Curând, sforăiturile lui acoperă zgomotul motorului.

==========

Bun.

Eu, ştii prea bine, n-am obiceiul să te bat la cap cu fleacuri.

Tocmai de aceea, am să te aduc în ziua de vineri, după un succint rezumat al peregrinărilor noastre.

Doar ca să te ţin la curent, fiindcă n-ai încă aerul tău obişnuit de idiot.

Păstrăm cisterna până la Svoge. După ce-am abandonat-o într-o carieră dezafectată din apropierea unei fabrici pestilenţiale de ciment, luăm o ambarcaţiune cu motor în doi timpi (şi trei mişcări) acostată la un ponton de pe râul Iskar. Ajunşi la câţiva kilometri de Mezdra, trebuie să tragem la mal, din lipsă de carburant. Ploaia e din ce în ce mai deasă iar Iskarul începe să iasă din matcă. Parcurgem doi kilometri şi ne adăpostim într-o cocioabă căzută într-o rână, de la marginea unui câmp şi aici, ne punem hainele la uscat. În timpul ăsta, fac amor cu Ivana, care se dovedeşte extrem de cooperantă, iar Grasu merge

să culeagă melci, îmbrăcat doar în simplul lui sistem epidermic. Ne aduce trei sute nouăzeci şi pretinde că i-a asezonat. Scuipăm prima îmbucătură cuprinşi de greaţă, dar Béru îi savurează, deşi nu i-a sărat din lipsă de timp şi de sare, nici nu i-a fiert din lipsa focului.

La sfârşitul zilei, când se lasă noaptea, o pornim la drum. Plouă întruna. Din fericire trec pe lângă noi doi militari pe o motocicletă cu ataş. O pun pe Ivana să-i strige, şi-i explic că, în caz de trădare, deşi i-am administrat nişte figuri de amor nebun, nu voi şovăi să-i înfig un cuţit în coaste.

Dar atitudinea ei s-a schimbat, în ceea ce mă priveşte, de când m-am întors la ea. A avut timp să asimileze evenimentul şi să cadă pradă şarmului meu, a avut timp să-şi spună că ea a dat dovadă de civism denunţându-mă şi, dacă idioţii ăia n-au fost în stare să mă aresteze, n-o să fie ea mai catolică decât Papa, nu? Trăim doar o dată! Şi mitocanul de bărbatu-su care zace în spital, în loc să-şi facă datoria de soţ, după exemplul meu, lua-l-ar naiba! E şi ea din carne şi oase. Are toate motivele să se bucure puţin de viaţă!

Şi, la ordinele mele, Ivana iese în drum, strigând (gust bulgar).

Cei doi răcani se opresc imediat din plină viteză. Ne apropiem şi noi. Béru se ocupă de tipul din ataş, lovindu-l în portret, cu un „upercut", cum nu s-a mai văzut nici pe ***Madison Square Garden***. În timp ce eu îi vin de hac pilotului cu o lovitură de cap, pooc!

Repede, repede, îi legăm şi-i ducem în cocioabă. Şi acum, dă-i bice, birjar! Înţelegeţi, mă urmăreşti, eşti de acord? După ce le-am subtilizat uriaşele mantăi verzului, impermeabile, naturliche. Să-ţi continuu itinerarul: ajunşi la Borovan, o iau oblic spre Kneza. E întuneric beznă, ploaia nu mai conteneşte; suntem uzi până la piele, trebuie să ne uscăm de urgenţă. Toţi trei – numai buni de o congestie, genuflexie a pieptului, bronşită în orice caz, respectiv pneumonie pentru cei mai dotaţi.

Trebuie să ne şi hrănim.

Numai de sete nu suferim: e destul să căscăm gura şi putem bea atâţia hectolitri câţi ne doreşte inima. Dar avem nevoie de mâncare, a devenit ceva presant.

Încetinesc pentru a privi orizontul înecat, culturile ieşind din hibernare, revigorate de baia supraabundentă.

Până la urmă ajung să decelez o lumină în mijlocul acestui acvariu, cea a unei gospodării, mai curând a unei izbe umile, la care batem: mai întâi în uşă şi apoi în bărbia ţăranului pe care-l legăm fedeleş, foarte cordial, cu o sârmă doar puţin ruginită şi ghimpată, mai înainte ca nevastă-sa să ne prepare o supă bună, urmată de iaurt, totul stropit cu un alcool înviorător. În aşa măsură, că Béru face dragoste cu ţăranca, după care o leagă să n-avem probleme peste noapte.

Un somn impecabil. La cântatul cocoşului, cafeaua matinală nu opreşte nişte vânturi ţară. Dar vai, toarnă întruna. Noroc că bravul nostru plugar posedă o căruţă cu coviltir şi un bidiviu gata de drum. Bérurier care se trage de la ţară ştie cum să se folosească şi de una şi de celălalt.

Ne continuăm astfel călătoria prin drumuri desfundate în direcţia oraşului Pleven (unde necazurile noastre nu ajung la sfârşit; de altfel cine vede Plevenul îşi aude plânsetul). Un cal abia se mişcă în epoca noastră petrolieră. Şi când te gândeşti că Napoleon a străbătut toată Europa călare! Hoinărim aşa şi în ziua a doua. Ivana, escortată de bunica ei Bérurière, cumpără provizii dintr-un sat. E-n regulă, n-am să te bat la cap cu o dare de seamă de cercetaş. Peste tot în drumul nostru, ţara e în mare doliu: drapelele în bernă, fotografii imense ale lui Simeon Grozob prin vitrine, cu panglică neagră şi flori.

Oamenii au ochii roşii, îşi fac secera şi ciocanul când trec prin

dreptul icoanelor eroului naţional defunct. În Casele Poporului se cântă cu mare pompă ***Internaţionala.*** Secretarii de celulă citesc evanghelia de la Karl Marx citire sau biblia lui Lenin. Nimeni nu ne dă atenţie. La capătul celei de a doua zile de drum, ne oprim într-un sat şi tragem la un han ţinut de o bătrână robustă în port naţional, asistată de un haidamac, bătut în cap, frumos ca o eczemă scărpinată. Pot măsura conversia totală a Ivanei după comportamentul ei, fiindcă e limpede că ar fi găsit ea un prilej să ne toarne la poliţie dacă ar fi ţinut cu orice preţ. În loc de aşa ceva, devine din ce în ce mai îndrăgostită, găsind, bănuiesc, escapada pe gustul ei (bulgar). Bineînţeles, în cămăruţa noastră monahală, facem dragoste în stil mare. De data asta se oferă în totalitate, contribuind cu cota ei parte de gesticulări, strigăte, şoapte, pasiune, frenezie, rugăminţi şi exigenţe. Bérurier, căruia hangiţa i-a respins iniţiativele, explicându-i că ea nu-i lesbiană şi că în Bulgaria nu se practică asemenea metode în zilele de doliu naţional, de ciumă bubonică şi de invazie sovietică, Bérurier, ziceam, se consolează golind şaisprezece sticle de Tokay unguresc, care, e bine de ştiut, au un volum redus.

Abia peste o zi ajungem la Ruse, după ce am schimbat atelajul nostru pe două biciclete ruginite ale fiului retardat al hangiţei. Ivana urcă în chip de amazoană pe cadrul bicicletei mele, ceea ce-mi permite să-i aplic pupicuri nebunatice pe gât, în vreme ce pedalez. Ce-ar putea fi mai stimulant? N-aş recomanda totuşi această practică alergătorilor la Turul Franţei, când le iese limba ca o trenă de mireasă pe Galibier* şi alţi munţi de acelaşi gen.

Ruse e mai mult decât un oraş în stare de asediu. Când ajungem noi, cam pe la ***afternoon***: poliţie şi trupe, de nu se mai termină. Se

* Şosea din Alpii Înalţi (2645 m) care uneşte localităţile Biançon cu Maurianne. (n.tr.)

ridică arcuri ale plângerii. Muzica militară face repetiţii, corurile cântă în cor. Dar mai ales, se operează o extraordinară aglomerare de lume, oameni umili veniţi din patru sau cinci colţuri ale Bulgariei pentru un ultim omagiu adus marelui bărbat. Au coborât munţi, au urcat văi, au străbătut câmpii, au trecut râuri umflate de ploi, au venit în maşini, pe motociclete, pe jos, călare, înot, etc.

Un furnicar agitat, gălăgios. Şi toate astea, sub o ploaie care continuă să toarne cu găleata, ca o vită care urinează. Ho, ho, ce ambianţă. Maşini oficiale încadrate de motocicliști trec în trombă şi în trompă. Oraşul, în mod obişnuit industrial cu şantierele lui navale şi rafinăriile de petrol, are un aspect ciudat. Drapelele ude, în bernă, atârnă de catargele durerii naţionale. La periferie s-au ridicat corturi pentru uzul unor falşi refugiaţi, de teapa noastră. Bucătării rulante servesc oamenilor un borş, iar negustorii ambulanţi vând toate porcăriile. Parcă ar fi o imensă chermesă tristă; ca serbarea ziarului Humanité, fără participarea lui Michel Sardou şi fără discursul lui Jacque Chirac, îţi poţi imagina? Oamenii se înghesuie, se împing, se îmbrâncesc. Se vorbeşte puţin, mulţi au început să plângă înainte de începerea ceremoniei. Poţi vedea familii întregi: bunicii, tata, mama, unchiul infirm, opt copii care mănâncă ceapă. E teribil de patetic.

Femeile s-au îmbrăcat în negru, pe măsura posibilităţilor. Bărbaţii poartă la revere insigne cu capul lui Simeon, copiii ţin drapele în benzi orizontale, alb, verde şi roşu, cu un soi de prostioară albă rotundă sus, spre stânga (natural). Mamele îi învaţă cum să le agite. Vezi o sumedenie de veterani din cele două războaie ale ultimei conflagraţii mondiale (Bulgaria luptând alături de Germania la începutul ostilităţilor şi pe urmă împotriva ei, când s-a prins că Adolf a pus-o de mămăligă), arborând decoraţii socialiste. Totul e foarte bine, foarte frumos, reuşit.

Noi ăştilalţi am izbutit să dibuim un colţişor într-un cort mare, cu ceva paie pentru a putea dormi.

Încep să mă simt nervos. Mâine va trebui să mă apropii cu orice preţ de delegaţia franceză. Dar cum, în mulţimea asta? Cum, fiind plin de bariere pe tot parcursul procesiunii funebre? Cum, faţă de enormul dispozitiv poliţienesc care va fi desfăşurat la faţa locului?

Întrebări necruţătoare pe care numai un San-Antonio superdotat poate spera să le rezolve, nu-i aşa? Mă căznesc să-i explic Ivanei că trebuie să părăsim tabăra devreme, în zori de zi, oricum, înaintea lumii adunate aici.

Adormim îmbrăţişaţi şi unul într-altul.

ÎNCĂ UN CAPITOL STRAŞNIC, CU CARE SE VOR FACE DOUĂSPREZECE! AL DOISPREZECELEA ŞI RESTUL! MAI ALES RESTUL

Veste bună, cum se zice pe marile bulevarde. ***To day*** nu mai plouă. Ai crede că cerul socialist îi acordă un gest de bunăvoinţă lui Simeon Grozob. Un vânt aspru usucă drapelele care flutură alegro.

De bine de rău, grupul nostru a ajuns în primul rând, în dreptul unui viraj care, în mod obligatoriu, va provoca încetinirea cortegiului. Ne aflăm la intersecţia străzilor Gropopoff cu Celalute, exact în dreptul unui arc vegetal, purtând pe boltă faimoasa lozincă: „crzzvâd splfft rroc danlcu", devenită cea a Bulgariei sub feudalitatea otomană şi reluată de Petahuşnoc I, Liberatorul, înainte de a fi însuşită de o Bulgarie modernă, una şi industrial-agricolă. Arcul de care-ţi vorbesc, bunul meu amic, e construit dintr-o armătură metalică, îmbrăcată în crengi şi flori. E lat de un metru şi ceva şi susţinut de cabluri. Aceste detalii, care par să nu te intereseze deocamdată, sunt necesare ca să înţelegi ce se va întâmpla mai pe urmă.

Stăm deci înghesuiţi lângă respectivul arc, încercându-i

inconştient cu umărul soliditatea, când îmi vine o idee, pe care ţi-aş putea-o ceda în schimbul unei sume modice, negociind prieteneşte.

Îmi spun, fără a deschide ghilimele, următoarele: Vremea făcându-se frumoasă, maşinile din cortegiu vor merge descoperite (întotdeauna te descoperi la o înmormântare). Dacă reuşesc să mă strecor în interiorul acestui arc, să-l escaladez, tot de pe partea interioară (când e vorba de tine, trebuie întotdeauna insistat asupra esenţialului), mi-ar fi uşor să arunc legitimaţia mea de poliţist însoţită de câteva cuvinte în automobilul rezervat delegaţiei franceze. Aş înfăşura totul în frunze, ca acest semiproiectil să nu atragă atenţia; oricine ar putea să creadă că s-a desprins o crenguţă.

Îl informez pe Grăsan de intenţiile mele.

Îşi clatină dovleacul, pufăie pentru a demonstra în ce măsură studiază planul, zgâlţâie baza arcului, ca să-i verifice rezistenţa şi declară:

– Valabil, amice; cu condiţia ca, o dată instalat, să nu mai scoţi vreo mână sau vreun picior. Profită că-i încă noapte şi strecoară-te înăuntru. Eu am să-ţi ţin paravan cu fustele.

– Stai să ticluiesc în prealabil biletul meu dulce. M-am şi gândit cum să-l aduc din condei.

Mă apuc să scriu următoarele: ***„Titularul prezentei legitimaţii reclamă asistenţă autorităţilor franceze pentru a putea părăsi fără dificultăţi Bulgaria, unde este căutat de poliţie. Deţine informaţii de cea mai mare importanţă. Aşteptaţi-l după ceremonie lângă prezentul arc al consternării.“***

Îmi recitesc proza. Sobră şi bine gândită, ori mă laud?

Mulţumită unui căpeţel de sfoară, cu care m-am prevăzut, leg împreună legitimaţia şi biletul.

– Hai, madam, deghizează-te în balon, iar eu am să mă strecor pe sub fustanelele tale.

Începe să se ivească zorile.

– Ai grijă să nu pleci de aici înainte să mă dau jos! îi spun Grăsanului.

– Drept cine mă iei? bodogăne el.

Cel mai greu e să îndepărtez obstacolele care mă despart de piciorul arcului. Pumnul bérurian îmi e de mare ajutor. Mă culc pe şosea şi rapid mă introduc în interiorul carcasei metalice. O dată înăuntru, rămân în picioare, pândind printre ramuri dacă manevra mea a fost interceptată, în care caz, m-aş preface ocupat să rezolv o nevoie presantă. Dar nimeni nu mi-a remarcat stratagema.

Încep să urc pe barele metalice cu un picior la dreapta, altul la stânga şi la fel cu degetele; ridicându-mă progresiv şi încercând să nu fac edificiul provizoriu să vibreze prea tare. Din fericire, bolta lui înfrunzită e legănată de vântul puternic.

Numărul acrobatic, al cărui unic spectator sunt, devine într-adevăr periculos, când ajung în curbura arcului consternării, dar două lonjeroane, ca de supliciu, îmi permit să mă aşez într-o poziţie de aşteptare, puţin confortabilă, desigur, dar suportabilă, şi asta-i tot ce vreau.

Acum, va trebui să rabd câteva ore. Ce nenorocită profesiune şi asta a noastră, zău aşa!

Dau puţin ramurile la o parte ca să pot vedea strada pe care urmează să treacă procesiunea. Lumea se înghesuie din ce în ce mai mult. Soldaţii îşi ocupă locurile în lungul barierelor alcătuind un gard continuu. Se dispun spate în spate, pentru a supraveghea spectatorii şi parcursul funeraliilor.

Din postul meu de observaţii, îl pot urmări şi pe Gras. S-a apucat s-o pipăie pe Ivana, porcul. Cu o mână pe coapse, alta pe balcoane,

îi şopteşte măscări, dar ea nu le pricepe decât sensul profund. Am impresia că am trezit-o la viaţă pe femeia asta. Acum face amor fără fasoane. Va ieşi din ea o muieruşcă de milioane mai înainte de a scăpa noi din Bulgaria asta, dacă vom reuşi vreodată.

O văd palpând uşor armătura inferioară a lui Béru, prin fuste. O interesează volumul ieşit din comun. Mă întreb ce-ar mai spune de sexul prietenului nostru, profesorul Felix, cel mai reuşit din lume, de la apariţia lui homosapiens încoace. A propos, Felix a descoperit o nouă metodă pentru a-şi recruta şeptelul de care are nevoie în vederea satisfacerii poftelor lui. S-a fotografiat în picioare, pentru a se pune în valoare. Fotografiile acestea, puse în plicuri, le distribuie damelor singure, pe placul lui, de pe terasele marilor cafenele. Până dezlipesc ele plicul, Felix a şi dispărut. Lângă fotografie se află câteva cuvinte: ***„Doamnă, avem plăcerea de a vă informa că aţi câştigat o repriză de amor gratuită cu masculul din imagine, a cărui dotare de excepţie n-o puteţi tăgădui. Telefonaţi la orele meselor la numărul indicat mai jos, pentru a stabili o dată. Cu felicitările noastre."***

Acest sistem a făcut din viaţa lui Felix o vale a deliciilor. E obligat să recurgă la abonaţii absenţi, fiindcă telefonul lui zbârnâie fără încetare. Are programările complete pe şase luni înainte. Acum mai pretinde şi o sută de franci de şedinţă pentru ***participarea la cheltuieli,*** pretinde el. I-ar conveni să părăsească imediat învăţământul. Pensionare anticipată. Fetiţele au început să-l plictisească.

Lumea degenerează. Are nevoie de un nou mesia pentru a pune lucrurile la punct. În aşteptarea lui, Felix face dragoste pe rupte.

Iar eu, stau ca un prost căţărat aici sus, antrenat într-o aventură nebună, zadarnică, amintindu-mi de domnul profesor, ca să mă deconectez mental. Mă uit la mulţimea care creşte. Oamenii de pe aici îşi trăiesc viaţa obişnuindu-se cu toate constrângerile... Ţin să

asiste la funeraliile unui om care li s-a impus, şi pe care l-au suportat cu credinţă. O, misterioasă natură umană, care e în stare să-şi adore lanţurile. „Toate aceste zile vor trece, vor trece în puhoi..." striga Victor. Cum a trecut şi el. Deşi nu de tot.

Îngrămădit la piciorul arcului, Bérurier, Incomparabilul, Omniprezentul, Dătătorul de încredere, se lasă mângâiat de cucerirea „noastră", cel mai bun mijloc de a da un sens minutelor inutile.

Eu, apucat de cârcei, nu mă pot mişca nicicum. Să-mi schimb poziţia ar fi o performanţă.

Ei comedie, nu se mai mişcă o dată, să-l înhumeze pe bietul Simeon?

S-a luminat bine de ziuă. Raze de soare ricoşează printre nori. Strada e neagră şi albastră de lume.

În sfârşit, undeva departe, se aude muzica militară. Marşul funebru. Curând îşi face apariţia un triunghi de motociclişti. Sunt douăzeci şi cinci, dispuşi în săgeată şi rulând cu o viteză cât să le asigure echilibrul.

În urma lor, fanfara înaintează cu pas lent. Vin apoi demnitari civili şi militari, purtând perniţe cu decoraţii. În fine, sicriul sub drapelul bulgar, transportat de o maşinărie pe şenile (procesionare). În urmă, membrii guvernului, ai biroului politic, ai Partidului de pe ici de pe colea.

Şi apoi, o coadă monstruoasă de stegari, foarte frumos efect, ***indeed***! Culorile lor bucură retinele cele mai posomorâte.

După portdrapeli, încep maşinile delegaţiilor străine, pentru că lor nu le poţi impune să facă maraton după sicriul lui Simeon. Sunt instalate în automobile mari, negre, superb decapotabile. Din postul meu, recunosc majoritatea delegaţilor. Ruşi, bineînţeles, polonezi,

români, toţi fraţii socialişti, foarte bine. Şi ceva chinezi, africani, un secretar al vărului subsecretarului afacerilor externe americane. În cele din urmă, Franţa! Scumpa, frumoasa Franţă! Inima mea bate cu putere acolo sus, printre frunzele (de cimişir, brrr) ale arcului consternării. Primul ministru în persoană, cu fizicul recules ca să nu se risipească. Escortat de ministrul nostru de nu mai ştiu ce, şi care nu serveşte la mare lucru, dar e mai puţin plătit ca ceilalţi. Atenţie, Tonio, pregăteşte-te cum trebuie. Asigură-ţi poziţia. Şi mai ales, mai ales, să ocheşti corect. Gata, sunt pregătit. Maşina delegaţiei franceze e condusă de un şofer în albastru.

Ochesc, ochesc. Încă patru metri! Încă doi... Achtung! Fii pe faţă! Hai, du-te, dragule! Îmi arunc bileţelul şi legitimaţia. Obiectul pică rectiliniu chiar pe genunchii ministrului, în timp record. Şi atunci, ştii ce? Nu, vrei să-ţi spun? Abia dacă îndrăznesc...

Idiotul tresare, dă cu ochii de ghemotocul de frunze, îl apucă şi-l aruncă afară din maşină, pe şosea; maimuţa diformă, hipertâmpitul, nevertebratul retardat, diaree în debandadă! Rahatul, purulentul, imbecilul, decrepitul!

Cortegiul continuă să se târască. Marş funebru, ce părere ai! În inima mea zdrobită. Da! Îmi zăresc legitimaţia de poliţist pe drum, cu tricolorul în diagonală, fainâ, ieşită dintre frunze. Nu mai pot vedea altceva. Bérurier, care şi-a dat seama ce s-a întâmplat, păşeşte peste barieră, cu fustele sumecate, s-o ridice, dar soldaţii care formează gardul îl resping înapoi. Iar apoi, calamitatea se precizează; un tânăr ofiţer profită de o breşă în defilare şi-mi ridică biletul şi legitimaţia. Nenorocire! Se apropie de un ofiţer care-i este superior în grad şi vârstă. Îi predă obiectul. Arată spre bolta arcului unde stau ascuns, explică ceva. Ofiţerul i se adresează unui soldat care-l escortează, dotat cu un radio portativ. Imediat apar nişte indivizi în pas candenţat, şi se plasează în două grupe la picioarele arcului.

Imposibil să mai scape, Antonio! E limpede că aceşti dragi tovarăşi soldaţi aşteaptă sfârşitul defilării ca să intre în acţiune.

Asta va fi adevărata mea fiesta. Iată-mă prins în cursă. Şi pe deasupra sunt complet anchilozat, cu palmele şiroind de sudoare. Ce să fac? Nimic!

Surprinzător, dar mi s-a mai întâmplat, nu intru în panică. Pericolele sunt mari, însă sângele meu rece e şi mai şi. Îmi păstrez controlul nervilor, dacă cel al situaţiei mi-a scăpat.

Jos, delegaţiile continuă să se desfăşoare. Finlanda, Albania, Hondurasul, Razdurondul septentrional, Monaco, Andora, Barbada, Insulele de sub Burtă, Ciprul şi Coreea de Nord...

Apoi, vine artileria. Maşini pe şenile trag tunuri după ele şi, imediat în urma lor, apar tancuri strălucitoare cu capacul de deasupra ridicat, ca nişte imense călimări destupate. Trec pe dedesubt, aşa de aproape că băiatul care iese prin deschidere e la mai puţin de doi metri de mine.

Totul se operează aproape fără ştirea mea. Nu-i chip să studiezi instinctul, când eşti Santantonio. Cum se apropie o maşină blindată, mă las să cad pe capota ei. Acţionez aşa de rapid că toată lumea rămâne cu gura căscată de uimire, inclusiv tanchistul deghizat în bust. Îi articulez un cap formidabil în mandibulă şi el cade grămadă în habitaclu. Prompt ca un fulger, mă înghesui în tanc şi închid capacul.

Să ştii că nu-i o fericire în privinţa confortului interior. Dacă ai vrea să instalezi un ping-pong, ar trebui să sacrifici mobilierul, pe cuvânt!

Individul, care conduce jucărioara asta, e strofocat. Nu îndrăzneşte să oprească tancul de frică să nu rupă armonia cortegiului. Pe camaradul lui l-a umplut borşul din dinţii pulverizaţi.

Mă îndes cât pot mai bine în capsulă.

Prin lucarnă, şi peste umărul *driver*-ului, zăresc mulţimea, soldaţii la paradă, tancurile de dinainte... Mă umflă râsul. Aş vrea să văd ce moacă o fi făcut Bérurier, dar e prea târziu. Situaţia mea e absurdă, îmi dau seama perfect. Partea caraghioasă e că nimeni nu încearcă nimic deocamdată împotriva mea, datorită extremei solemnităţi a ceremoniei.

Un aparat de fonie interioară începe să zbârnâie. O voce gâfâită spune ceva. Recepţia nu-i deloc faimoasă. Probabil că-i dau ordine şoferului? Băiatul e complet depăşit sub casca lui. I-am dezarmat camaradul şi procedez la fel şi cu el. După care smulg sistemul fonic, să nu-i mai dea cine ştie ce idei care să mă inoportuneze.

Defilarea continuă. În interiorul uriaşei călimări, nu aud decât bubuitul motorului, muzica funebră ajungând până la mine doar în frânturi nesigure.

Mergem mai departe în lungul străzii, dăm ocol pieţii Lenin, în mijlocul căreia se ridică statuia de bronz a lui Boris Groschibre, unul dintre eroii patriei bulgare.

Încă puţin şi ajungem în parcul Balde Kathzar în care va fi înhumat bietul meu Simeon, pe mijlocul peluzei unde venea să se joace pe când îşi făcea studiile la colegiul regal din Ruse. Groapa i-a şi fost săpată şi pregătită imensa lespede din marmură albă, cu vinişoare albastre, care o va acoperi.

Şi atunci, ce zăresc eu nu departe de groapa flancată de câteva personalităţi boşorogite? Ciupeşte-mă, ciupeşte-mă! Imaginează-ţi, închipuie-ţi, doamna Grozob, în persoană, într-un fotoliu de infirm, săraca, având un pled peste picioarele pe care începuseră să i le concaseze. Au adus-o pentru mulţime pe biata văduvă, să nu se neliniştească poporul din pricina absenţei ei. Şi să înceapă să se întrebe de ce, cum, şi ce fel. Ca totul să pară normal, logic.

Îmbrăcată în mare doliu, cu un fişiu de dantelă pe cap şi o batistă albă ca să-şi şteargă ochii roşii, uite că-i aici, zdrobită. Şi pe urmă? Ce se va alege de nefericita femeie? În ce temniţă, azil, va aştepta clipa reîntâlnirii cu Simeon? Ai putea să-mi spui?

Dar preocupările mele capătă o întorsătură mai egoistă. Ca să practici altruismul trebuie să fii disponibil. Pentru a te consacra milei creştine, compasiunii, trebuie să ai timp berechet, să te simţi în largul tău. Or eu, în capcana asta de şobolani, ce zici? înghesuit de soldatul leşinat.

Fac un rapid inventar al apartamentului. Nu-i deloc mare, ştii asta. Scaunul şoferului, cel al tunarului ceva mai ridicat faţă de primul; un loc pentru o a treia persoană, care pasează muniţie şi care, din fericire pentru mine, nu se află aici, fiindcă nu mergem doar la război, ci la o înmormântare naţională.

Tancul se aliniază pe esplanadă, în spatele altora. Presupun că mai sunt şi în urma noastră şi pe laterale. Trupa e densă. Zăresc pe cealaltă parte a gropii o estradă decorată cu drapele (gust bulgar). Sicriul e depus pe marmură. Un personaj oficial, cu ochelari, urcă la tribună ca să povestească adunării cum că Simeon Grozob era aşa şi pe dincolo, că a făcut unele şi altele şi că nu-l vor uita până la căderea serii, imposibil, o figură prea mare, un erou prea formidabil, un personaj de o capacitate incredibilă. Apărător al drepturilor omului, femeii, homosexualilor şi să trecem peste. Figură istorică. Dimensiune internaţională. Mână de fier în mănuşă de box! Suflet de oţel! Personificarea Patriei! Că întotdeauna a fost aşa cum trebuia, a acţionat conform, rectiliniu, neabătut, drept, cu bărbia ridicată şi privirea pierdută (în proporţie de 50%) pe linia de înaltă tensiune a unui mâine mai bun, care va purcede infailibil din anticamera lui alaltăieri glorios, generator de progres social, maternitate, catalog Manufrace, cu vedere spre Marea Neagră, şi aşa mai departe.

Oficialului i-a trebuit o oră ca să scrobească şi să calce prestigioasa carieră a lui Grozob. Când e vorba să dea din gură, nimeni nu-i întrece pe panglicari în decor de apoteoză. Imn naţional, tribune, flamuri, rahat pe varză! Paroxism!

Un întreg dispozitiv e pe cale să se constituie în febra generală pentru a neutraliza tancul „meu", o dată chermesa neagră terminată. Şi ce-aş putea încerca să fac eu, poliţist umil, care habar n-are de blindate? Să trag cu tunul în oraş? Ce părere-ţi faci, doar n-am să declar război drăguţei de Bulgarii, mâncătoare de iaurt. Mie îmi place Bulgaria. Mă dau în vânt după poporul ei. Îi vreau numai binele. Pielea mea nu face chiar atâtea parale. Tot mâncându-mi ficaţii, descopăr că în podea există o trapă. Ieşire în caz de pericol. Patru buloane. Le deşurubez. Le forţez lovind cu crosa revolverului, dar se mişcă.

Placa de metal, cântărind cel puţin nu ştiu cât, poate chiar mai mult. Transpir de-mi iese sufletul până o ridic. În interiorul tancului pătrunde aer proaspăt şi de asemeni zgomote. Discursul cu tremolo al individului căţărat la tribună. Mă ocup atunci de şofer.

– Aufrecht! îi ordon aspru cu pistolul îndreptat spre el.

Se ridică, ori că înţelege nemţeşte, ori că există o transmisie a gândurilor, chiar când respectivele gânduri sunt articulate într-o limbă diferită de a subiectului.

Ameninţându-l întruna, încep să mă dezbrac, ceea ce nu e o treabă uşoară, mai ales când eşti înghesuit de un tip. O mimică vehementă îl incită să-mi urmeze exemplul.

Îmi trebuie pe puţin un sfert de oră să-mi scot ţoalele şi să le îmbrac pe ale lui. Încă cinci minute ca să-i leg pe cei doi militari, folosind hainele mele dezbrăcate. Plus încă trei ca să le astup gura. Oficialul scoate panglici întruna. Voce vibrantă, dar care rămâne

rece. Dă-i înainte, amice. Gargariseşte-te, spune tot, povesteşte cum se cuvine. Expune de la A la Z viaţa edifiantă a lui Simeon Grozob. Merită osteneala.

E un exerciţiu periculos cel întreprins de mine, dar oare ce fac eu de la începutul acestei istorii ciudate?

Mă preling din tanc. Iată-mă între şenile, bine adăpostit. Mă orientez. Maşinăria pe care am părăsit-o se află în inima unei turme de blindate, aşa cum presupuneam. Vizibilitatea prin lucarna conducătorului nefiind grozavă, nu mă tem că aş putea fi zărit de cei din jur, dacă mă voi târî pe sub tancuri, pricepi?

Şi atunci, mă târăsc. Ce-am mai mers pe burtă în afurisitul ăsta de roman poliţist! Crede-mă, nu merită la un preţ aşa derizoriu! Şi stai, că încă n-am terminat! Ai să vezi mai departe, pe malul Dunării cenuşii (fiindcă Dunărea nu-i deloc albastră, pot să jur. Plumburie, chiar maronie; nicidecum albastră!). Dar n-are rost să anticipez, ca să nu-ţi stric plăcerea noutăţii.

Deci, mă strecor târâş pe sub blindate (gust bulgar) până la ultimul rând al acestora. Dacă mă ridic sub nasul şi barba populaţiei, prea puţin îmi pasă, cum zicea regina Elisabeta II în noaptea nunţii. Dar de data asta norocul îmi surâde cu gura până la urechi. Ţi-am spus că înmormântarea lui Simeon Grozob avea loc într-un parc. Cine spune parc, spune bazin de apă. Tancurile sunt aliniate exact în lungul unui imens lac dreptunghiular, dincolo de care nu-i nimeni, fiindcă lumea ar fi fost despărţită de ceremonie prin această vastă întindere de apă. Şi, pe de altă parte, poporul nu-i admis în interiorul parcului. Aici nu se află decât demnitarii regimului (de banane). Aterizez, aşadar, aproape de marginea bazinului. Nuferi încă neînfloriţi îşi etalează frunzele verzi pe apa verde. Nişte statui scuipătoare, stil naiade, răsar din undă pentru a zvârli jeturi irizate.

Mă ridic şi mă scutur. Îmi potrivesc bine casca. Mă uit de jur împrejur. Nimeni nu-mi dă atenţie. Asistenţa e în faţa tancurilor. Toţi îl ascultă reculeşi ori ba pe oficialul plângând pe uscat dispariţia prematură a tovarăşului Simeon Grozob, care a binemeritat de la patrie, valorosul. O, dragă Bulgarie iaurtică şi indelebilă, care ai cunoscut secole de opresiune de la otomani până când eroica Uniune Sovietică, a venit în fine să te elibereze de toate, ştii ceva? las-o baltă!

Îmi compun un pas băţos pentru a da ocol bazinului. Dar beţia scumpei libertăţi nu durează. Constat foarte repede că parcul e înconjurat de trupe care-l apără împotriva cultului popular. Dacă vreun răcan mă vede şi mă ia la întrebări, sunt un om pierdut. Dar nu pentru toată lumea, vreau să sper!

Atunci, o iau oblic spre interiorul parcului.

Ce să fac? Să mă pitesc într-un tufiş? Hmm, e riscant. Ascultând doar glasul tainic al subconştientului meu, mă îndrept spre o construcţie vastă cu geamuri, care mi se pare că-i o seră.

Într-adevăr. Bine făcută. Pute a fân în descompunere. Se văd straturi în care vegetează esenţe rare. Alei prost întreţinute, un soi de piaţetă pavată şi câteva bănci ruginite. Statui scorojite, o magazie închisă cu un oblon metalic, cum sunt prevăzute garajele în ţările sudice. Oblonul e pe jumătate coborât. În magazie, o harababură de nedescris: unelte de grădinărit, bare de fier, scânduri demontate, furtunuri de udat, de toate şi încă ceva pe deasupra, pricepi? Saci de pământ amestecat cu bălegar, îngrăşăminte. Cutii cu vopsea verde... Plante cu bulb pe rafturi suprapuse.

Acestea din urmă îmi dau o idee cum să mă ascund. Ele se etajează în fundul magaziei şi se ridică până la trei metri. O scară mică e sprijinită de rafturi pentru a permite accesul în părţile de sus.

Atunci eu, soldatul Santonio (gust bulgar) ce fac? Da, îngeraşule: mă caţăr pe cel mai de sus ca să văd cât mai departe. Raftul e gol. Ridic scara şi o culc în lungul zidului.

Nu-mi rămâne decât să mă lungesc cu spatele la ea, liniştit că de jos n-aş putea fi văzut.

În prezent, trebuie să aştept, relaxându-mă. Să aştept şi să sper.

Într-o zi, m-am hotărât, am să-mi cumpăr o rulotă şi am să mă apuc să vând hot-dogs la ieşirea din stadioane.

==========

N-am de gând să te fac să crezi că dorm în situaţii de aşteptare critică. Totuşi, ceea ce mă anesteziază, acolo sus, cocoţat pe raftul meu, seamănă aşa de mult cu un somn, că probabil asta şi este. O toropeală sedativă. Rămân într-o stare aproape conştientă, dar în mine e ca o legănare dulce, reparatoare. O modalitate descoperită de organismul meu atât de încercat pentru a-şi recupera eforturile repetate pe care i le impun.

Şi atunci, în virtutea celor spuse, folosesc mai multe ore ca să mă odihnesc, în vreme ce Simeon Grozob e înhumat cu mare pompă, afară. Taratata, flamuri în vânt. Când e vorba de o înmormântare laică trebuie să te strădui serios pentru a găsi echivalentele fastului religios. Orice ai zice, şi orice ai face, în această privinţă biserica e de neînlocuit.

Toate estradele drapate în culorile naţionale, toate stindardele, defilările militare, nu vor putea înlocui niciodată o slujbă în catedrala Notre Dame.

Ascult confuz, în căuşul înghemuirii mele. Refugiat în mine ca un vierme în coconul lui. Inexpugnabil, aşa mi se pare.

Şi apoi, larma îşi modifică intensitatea. Pământul e zguduit de uruitul vehiculelor grele. Ecouri solicitate de tropăitul paşilor.

Mă trezesc exact în momentul când se deschid uşile serei. Îmi spun că se pregătesc să scotocească serios, fiindcă au observat fuga mea. Dar nu. Se aud nişte voci aproape şoptite. Una dintre ele e gravă.

Strecor un capăt de privire printr-o crăpătură a raftului, şi zăresc un grup cel puţin bizar: doamna Simeon Grozob în scaunul ei pe rotile, pe jumătate leşinată. Un tip cu o gentuţă şi care pare să fie – cel puţin aşa sper – un medic, pregăteşte ce trebuie ca să-i facă o injecţie. Ceilalţi doi civili, cu mutre de poliţişti, se agită fără rost.

Doctorul le spune ceva şi unul dintre ei pleacă. Îi face injecţia bietei femei şi o bate uşurel pe obraz. Apoi, ridică pledul care-i acoperă rănile, desface un pansament ca vai de lume, ca să-i examineze plăgile. Nu le pot vedea, dar trebuie că-s cumplite, judecând după grimasa poliţistului. Medicul tamponează rănile şi reface pansamentul.

Doamnei Simeon Grozob în cade capul într-o parte şi adoarme, anesteziată de drogul calmant injectat. Obligatoriu, doctorul o aranjează mai bine. Apoi, îşi strânge materialul.

Se scurg câteva minute. Imediat văd o ambulanţă manevrând în faţa uşii de sticlă a serei. Doi infirmieri în halate albe aduc o brancardă. O ridică pe madam Grozob din fotoliu, o culcă pe targă şi o cară în ambulanţă. Al doilea poliţist se alătură primului. Urcă amândoi împreună cu bolnava şi unul dintre infirmieri în spatele ambulanţei. Celălalt trece la volan. Doctorul le face semn cu mâna şi pleacă. Ambulanţa parcurge vreo zece metri şi trebuie să oprească din cauza unei cohorte de tunuri mici tractate, care se întorc în cazărmi, după ce-au participat la defilare.

Iar eu, ştii ce?

Sar din raft, fără a mă mai folosi de scară. Alerg la ambulanţă şi deschid portiera de pe dreapta faţă.

Un soldat (fiindcă sunt travestit în cătană) nu ridică probleme.

Infirmierul şofer se mulţumeşte să-mi arunce o privire şi să-mi pună o întrebare la care nu răspund, instalându-mă deliberat pe scaunul alăturat cu un aer arogant, aş vrea să mă fi văzut.

Tipul nu insistă. Trebuie că se gândeşte că-i vorba de un consemn. Mă crede din escortă. Comportarea mea e liniştită şi sigură, expresia răuvoitoare, ce să-ţi zic! Când caravana tunurilor a trecut, demarează. Merge pe o alee secundară a parcului în căutarea unei ieşiri. Valul participanţilor până la urmă s-a scurs. Trecătorii se mai smiorcăie puţin, întorcându-se fiecare la treburile lui.

Militarii, care păzesc porţile, ne lasă să ieşim fără să crâcnească. Maşina parcurge vreo trei sute de metri, poate trei sute zece, n-aş fi în stare să-ţi precizez.

Şi apoi, destinul...

Mereu el, deghizat în hazard; adesea şi în providenţă.

Pe cine zăresc eu proptiţi cu faţa la grilajul parcului? Nu-ţi vând informaţia pe mii de lei, ţi-o ofer. Ca primă la această carte teribilă. Ai putea, dacă nu-ţi convine, să-o schimbi pe o cutie de Ariel*. Cu faţa spre parc, aşteptând să se scurgă valul de lume, îi zăresc pe Bérurier şi pe Ivana. Grasu, mereu în straie de bunică, bineînţeles, cu o mutră teribil de îngrijorată. Bănui că, după isprava mea cu tancul, probabil că s-a luat de departe după acesta din urmă. Paza nu l-a lăsat să intre, şi acum e aici, căţeluş fidel în alertă, panicat, cu ochiul

* Notă pentru posteritate: Ariel era marca unui detergent în vânzare şi în vogă prin anii 80-90. (n.a.)

ca un periscop, frumos precum o ţărancă bulgăroaică în port naţional (ia seama).

Ating braţul şoferului.

– Stop!

– Ke stude khon? obiectează el.

Scot unul dintre cele două pistoale împrumutate de la scumpii tanchişti şi i-l proptesc în coaste.

– Stop! repet eu; şi de data asta mi se supune.

Ne-am oprit la câţiva metri de cei doi. Arunc o privire în spate. Ca în toate vehiculele de acest gen, geamurile sunt mate, deci, cei doi zbiri nu-şi pot da seama de situaţie. Îşi închipuie că oprirea e datorată de întreruperea circulaţiei.

Cobor geamul de pe partea mea.

– Hei! Grasule!

Nu-i nevoie să-i strig de două ori. Umflatul sare în sus.

– Drace, bine că te văd, şi eu care îmi sfredeleam capul întrebându-mă...

– Restul îmi scrii! i-o retez eu. Ţine aici un pistol. În spatele ambulanţei sunt trei inşi, dintre care doi poliţişti. Ai grijă ce faci, eu nu pot să te ajut, fiind obligat să-l ţin din scurt pe domnul.

– Ne descurcăm noi şi fără tine, declară cucoana cea grasă (gust bulgar), fonfăind din cauza tristei absenţe a protezei.

Trece în spatele vehiculului şi deschide brusc uşile. Am încercat să privesc scena, dar ceea ce se petrece e mult prea rapid ca să-mi fie cu putinţă să-ţi prezint un raport scrupulos.

Desigur, Grasu beneficiază de efectul surpriză, desigur, faptul că-i deghizat în femeie îl ajută să-i înşele pe acei domni. Întotdeauna o luptă rapidă risipeşte neînţelegerile. Cred că, descompunând ce-am văzut şi, încercând să reconstitui fragmentele în ordinea cronologică

cred, repet, că Maiestatea sa a dat buzna ca un taur în arenă. Pe urmă, a lovit cu o promptitudine şi cu o forţă care l-au lăsat de multicel fără concurent în materie de pocnituri şi răniri, în măsură să provoace moartea fără intenţia expresă a abonatului. Să recunoaştem, fără a încerca să-i diminuăm meritele, că adversarii lui stau cu spatele faţă de intruziunea agresorului. Primul care-i vine la îndemână are drept la o lovitură de crosă în cutia cu idei, al doilea la o lovitură de cap în falcă, fiindcă tocmai se întorsese, iar al treilea la un croşeu de stânga în tâmplă. Numeri cât poţi de repede până la patru şi atât durează această acţiune emerită.

– Închide uşa, Ninette! Îi spune Grasu Ivanei, mereu la fel de docilă.

După care urlă către noi:

– Gata staţionarea la bufet, şofer, pentru mine mai opreşti, te rog, la Porte de la Chapelle.

ŞI UN CAPITOL TREISPREZECE CA ĂSTA; AI MAI CITIT OARE UN CAPITOL TREISPREZECE CA ĂSTA?

După cum văd, nu prea şomăm. E o carte în care toate se desfăşoară foarte repede. Nu mă complac în lâncezeală.

Să-ţi povestesc mai departe...

În momentul în care şoferul ambulanţei opreşte pe un drum îngust, care se afundă într-o pădure deasă, îi ordon să coboare, tot sub ameninţarea armei, rugându-l în germană, dar cu gesturi bulgăreşti, să păşească peste schimbătorul de viteze, ca să debarce prin portiera mea. Cred că te-ai prins vag, procedez astfel pentru a-l scuti de intenţii rele.

Se supune, iar eu mă duc să deschid în spate. Un miros de eter mă agresează.

– Buufff, repede nițel aer curat, eram gata să leşin, declară Majestatea Sa.

Ivana doarme pe jos între picioarele celorlalţi bulgari, care sunt terminaţi.

– Cum stăm? întreb eu.

– I-am adormit pe aceşti domni, mă lămureşte Grăsu, printr-o mică astenie locală cu un suc de pumni. Pe urmă, i-am pus să bea o sticlă de eter care se afla în dulăpiorul ăsta de fier, cu o cruce roşie pictată pe el.

„Uite aici a rămas şi pentru şofer, mă asigură el. Ia bea şi tu, băiete!"

Dar celălalt refuză. Atunci, îl ţintuieşte cu un pumn în bărbie şi-l determină să dea cuminte pe gât băutura volatilă, atât de volatilă, încât omul adoarme buştean.

– Trage-i pe eroii ăştia într-un hăţiş, tipule! îi ordon Mamutului. Şi leagă-i puţin ca să câştigăm timp.

– Şi tu, artistule? Ce treabă ai, bombăne cumătra bulgăroaică.

– Eu mă ocup de rănită. E vorba de doamna Simeon Grozob, închipuie-ţi.

Ivana nu-i în apele ei. Vaporii de eter i-or fi făcut rău, probabil. E palidă, cu buzele răsfrânte şi fustele sumecate gata să leşine.

O sfătuiesc să-şi aerisească bureţii. Apoi, ajutat de Béru, scot brancarda din ambulanţă ca s-o depun la aer curat. Madam Grozob e tot în stare de inconştienţă. O pălmuiesc uşor pe obraji, cum se procedează cu o persoană medicamentată pentru a o ajuta să-şi vină în fire, dar ea întârzie să reacţioneze.

Altă aşteptare.

Ca să treacă mai uşor, îl ajut pe Bérurier să golească ambulanţa.

==========

Noaptea coboară prin burniţă. N-o poţi numi ploaie. E ca şi cum ai trece prin apropierea unei peluze udate de o stropitoare automată, care îţi umezeşte faţa cu stropi mărunţi vaporoşi.

– Mă auziţi, doamnă Grozob?

În germană. Dar nu pricepe. În engleză, nici atât. Numai în bulgară, cum scrie un nonacademician pe care-l cunosc.

Trebuie să fim înţelegători: e o persoană de extrădare umilă, cum zice Béru. Fusese partizan împreună cu Simeon, făcuse mâncare şi îngrijise de răniţi, fiică de iaurgiu, dacă-i umblu pe la curriculum vitae. Oameni simpli (coliba-i săracă, dar bine încuiată). Limbi stranii? Nici pomeneală! Străine? N-avem timp. *No memory*. Cei sărmani îşi petrec viaţa vorbind rău în propriul dialect, ce să-şi mai bată capul cu alte limbi, de aiurea!

Bun, avem nevoie de intervenţia Ivanei.

Îi explic cât pot mai bine acesteia, care pare să-şi fi revenit, că intenţionez să-i pun doamnei câteva întrebări. Să procedeze blând: cu voce dulce, şi respiraţie Colgate*.

Mă înţelege.

De acum încolo, începe interogatoriul meu.

Mi-ar conveni mai mult să mă pot adresa direct! Faţă de Ivana, care ne-a jucat aşa o festă, la începutul relaţiilor noastre, manifest o confuză neîncredere. Logic, nu?

Dar când n-ai de ales, n-ai de ales, ar spune portăreasa mea, dacă aş avea una.

Iată de ce atac fără ocolişuri:

– Suntem prietenii dumneavoastră. Există vreun loc în regiunea Ruse unde v-am putea conduce ca să fiţi în siguranţă?

Bolboroseşte ceva.

– Was? întreb eu.

---

*) Am spus Colgate aşa, nu fiindcă aş avea vreun avantaj; puteam folosi şi altceva.

– Are o mătuşă foarte bătrână, care a crescut-o şi locuieşte în Chibrak, pe malul Dunării.

– Spune-i că o vom duce acolo. Acum întreab-o dacă e la curent cu secretul ochiului de sticlă al soţului ei.

Ivana se execută, iar eu scrutez expresia doamnei Grozob. Ea scutură din cap în semn de nu, îngânând ceva pe un ton leşinat.

– Ei?

– Spune că nu înţelege nimic din toată povestea asta cu ochiul. A fost interogată ore întregi despre el, ameninţată, dar s-a dovedit incapabilă să dea vreo informaţie.

Nici o secundă nu pun la îndoială sinceritatea văduvei. Pe faţa ei, în voce, în ochi are ceva disperat, propriu celor interogaţi asupra unui subiect pe care nu-l cunosc. Sunt convins că dacă ştia ceva ar fi vorbit şi tocmai din cauza asta Simeon Grozob n-a pus-o la curent pe nevastă-sa cu afacerea lui diabolică.

Îmi muşc o pielicioară moartă de pe deget. Ei comedie, uite că m-am sângerat, ca de fiecare dată când sunt în culmea nervozităţii.

Béru s-a aşezat între cele două uşi din spate ale ambulanţei. Priveşte, ascultă, trage vânturi discrete din când în când, ca să mobileze tăcerea şi să schimbe atmosfera.

– Ia zi, băiete, oftează el după un pârţ aproape melodios, ceva îmi dă de gândit. Ochiul ăsta, numai el singur, nu prea rimează cu nimic, nu?

– Aşa s-ar părea, într-adevăr.

– Deci, trebuie că mai e ceva ca el să poată fi folosit.

Remarca parcurge în spiritul meu o distanţă uluitoare, cu viteza luminii, nu a unui jandarm pe bicicletă.

Grasului i-a ieşit o păsărică din gură. Evidenţa însăşi. Ochiul

nu-i decât cheia acestui *altceva*, despre care vorbeşte gânditorul lui Rodin*.

Îmi amintesc de locuinţa de la Sofia. De acea cameră-birou-blochaus în care se ascundea Secretarul General. Oare acolo se afla partea „B" a secretului său, dacă el există totuşi?

Trebuie să-mi pun mintea la contribuţie ca să înţeleg cum a procedat. I-am dat ochiul pe seară, într-un luminiş din apropierea Sofiei. Câteva ore mai târziu m-a luat de la hotel, pentru că observase că nu era vorba de ochiul lui bun şi că-l trăsesem pe sfoară. Deci, se impune atenţiei faptul că în acest interval el a confruntat ochiul de sticlă cu elementul complementar „X", eşti de acord?

– Ivana, iubito, vrei s-o întrebi pe doamna Grozob ce-a făcut soţul ei alaltăieri seară, să zicem de pe la ora opt în sus? Să încerce să-şi aducă bine aminte, e foarte important.

Traducerea e făcută.

Bérurier, care s-a prins, îmi face cu ochiul (e momentul) încurajator. Oftează că i-e foame şi ne asigură că ar fi în stare să mănânce orice.

– Ce-a răspuns? o întreb pe frumoasa bulgăroaică (cu gust francez).

= Spune că, ajuns acasă, soţul ei a decomandat un dineu la care trebuia să participe împreună cu delegaţia Partidului Agrarian, şi a plecat cu un elicopter.

– I-a zis încotro se ducea?

Sună cam lătrat. Văduva e într-o stare nu tocmai inconştientă,

* Auguste Rodin (1840-1917) – sculptor francez, a cărui artă e inspirată şi expresivă: Sărutul, Gânditorul, Balzac etc. (n.tr.)

dar oricum nu şi-a revenit complet. Simţi că mintea ei e încleiată. Gândeşte cu efort şi răspunde cu un efort şi mai mare.

– I-a spus că avea să facă un drum scurt dus-întors până la Ruse, şi va lipsi cel mult două ore...

Ruse! Dumnezeule mare, dar chiar aici suntem, la Ruse, locurile de baştină ale lui Simeon.

– Au pe aici vreo locuinţă? mă informez eu.

Răspuns:

– Nu în oraşul propriu-zis, ci în apropiere, la Kachtekopec. Grozob avea acolo casa în care s-a născut, o gospodărie mică, unde i se întâmpla uneori să se retragă.

Ne uităm unul la altul, Grasu şi cu mine, cum se uită doi negustori de maşini care au cumpărat de la un smintit un Rolls nou la preţul unui Citroën de ocazie.

==========

Mătuşa Machprö e o bătrână frumoasă, puţin oarbă, dar din cauza ochelarilor negri nu se remarcă imediat.

Nonagenară în plină putere, cu capul pe umeri, cum ar fi spus Marie-Antoinette plină de invidie.

Locuieşte la ţară departe de aglomeraţie.

Casa ei e modestă, dar curăţică. Trei camere, un şopron în paragină, Câteva găini se simt prin şură ca la ele acasă. Un motan roşcat moţăie lângă o sobă veche din fontă, care scoate fum şi trosneşte din când în când pe aceeaşi frecvenţă ca Béru.

Ne străduim ca sosirea noastră să fie cât mai discretă cu putinţă. Doamna Grozob abia poate vorbi cu bătrâna ei mătuşă, care o

încălzeşte cu sărutări şi lava lacrimilor, cum a scris aşa de frumos, cred, Jules Mauriac în „Nodul tatălui meu".

Iau imediat măsuri în consecinţă. Îi cer văduvei paltonul, pantofii, precum şi lănţişorul de argint pe care-l poartă la gât, având ca pandantiv secera şi ciocanul din lemn sculptat. Intenţia mea ţi-o voi comunica mai târziu, nu foarte, mai înainte de a uita acest amănunt. Apoi, îi atrag atenţia serios că trebuie să stea ascunsă la mătuşa ei în aşteptarea unor zile mai bune. Să se închidă în podul bătrânei, şi să nu scoată nasul afară decât la căderea nopţii.

Cu acestea o părăsim, după ce o rog să ne arate drumul spre Kachtekopec.

Îmi spun că ambulanţa asta ne-a servit destul, fiindcă probabil că s-a dat alarma de mai multe ore şi ne aflăm la discreţia oricărui baraj sau chiar a unei patrule modeste.

Frică sau nefrică, ***that is the question***, a zis Shakespeare, şi ce dreptate avea!

Cum simt că au început să crească pericolele, hotărăsc să ne debarasăm de ea. Pentru asta, aştept o ocazie oportună care nu întârzie să apară.

Am impresia că ţi-am spus pe undeva, în decursul acestei capodopere, că satul natal al lui Grozob e situat la gurile Jantrei, acolo unde acest râu se varsă în frumosul Johan Straus, dar ce prostii spun eu: am vrut să zic în frumoasa Dunăre Albastră.

Cu puţin înaintea satului, un pod de lemn traversează râul, care e aşa de umflat că parcă ar fi Amazonul în dreptul estuarului. Încă mai e practicabil, podul.

Ajungând în dreptul lui, îi rog pe însoţitorii mei să coboare, după care îndrept maşina pe pod, cu volanul orientat spre parapet şi motorul în funcţiune. Cu ajutorul unei cârje găsite sub suportul brancardei, bag în viteza întâi, din afara maşinii. Ambulanţa se pune în mişcare, încet loveşte balustrada (prea şubredă, potrivit lui Béru) pe care o rupe frumos şi cade în râul învolburat. O văd învârtindu-se cu fundul în sus, ca apoi să se lase dusă de curent.

Paltonul, pantofii şi pandantivul doamnei Grozob au rămas în interior. Astfel, cu puţină baftă, autorităţile vor trage concluzia că văduva, drogată, a pierit luată, ştii de ce? Da: de apă!

Maşina albă dispare în bezna neliniştitoare şi o ia spre România, Iugoslavia, Cehoslovacia, Austria, şi cine ştie? Germania.

Le fac semn amicilor mei să mă urmeze. Grasu haleşte cartofi fierţi de mătuşa văduvei Grozob. Şi-a umplut corsajul cu ei. Noaptea e senină. Aerul umed miroase a vegetaţie acvatică. Mă orientez uşor, fiindcă, potrivit explicaţiilor furnizate de văduvă, căsuţa răposatului Simeon se află la marginea unui soi de peninsulă, cu puţin înainte de vărsarea Jantrei în Dunăre.

Cincisprezece sute de metri de marş peste câmpurile mustind de apă şi ajungem în dreptul acestei pseudolimbi de pământ, provizoriu transformată de inundaţii în golf. Dar vai, vai, vai, ce surpriză (în englezeşte: surprise)!

Reflectoare mărginesc ambele maluri ale Jantrei şi sunt orientate spre o căsuţă pe jumătate cuprinsă de ape. Soldaţii stau adunaţi în vehicolele din jurul reflectoarelor. Ce să însemne aceste măsuri? Blestemaţii care intenţionau să-l dea jos pe Secretarul General să fi avut aceeaşi idee ca şi noi sau Guvernul a hotărât o asemenea demonstraţie în onoarea memoriei eroului defunct?

Ce fac aceste trupe cantonate pe maluri? Aşteaptă retragerea apelor pentru a năvăli în casă s-o scotocească? Gândesc că aşa stau lucrurile.

Şi gândind, îmi spun:

– Dragă Tantonio, tu trebuie neapărat, repet: ne-a-pă-rat să le-o iei înainte şi să faci o vizită magherniţei până nu apucă să se dezmeticească scumpii de bulgari. Cert, casa nobilă a marelui Grozob se află parţial în apă, şi valurile o iau cu asalt din toate părţile, făcând apropierea de ea periculoasă. Dar ce înseamnă pentru tine pericolele, hai? M-ai înţeles? M-ai înţeles. Nu-i pentru prima oară când îţi vei risca spendida-ţi piele, atât de râvnită de dame.

– La ce te-i fi gândind? mă întreabă Umflatu. Lăsându-şi mâna dreaptă pe umărul meu stâng, ca un sac de făină.

Cum nu-i răspund nimic, iar el a priceput tot, îmi declară:

– Stai cuminte, băiete, ai să te îneci în ceaiul ăsta furios. Dacă militarii aşteaptă pe maluri în loc să ia o barcă, înseamnă că ştiu ei că nu-i chip să ajungă până acolo.

Cobor pe fluvii liniştite... recit eu în vreme ce Béru mă bate la cap.

Glasul raţiunii cum spunea vulturul cuvintelor. Dar să le ia naiba pe toate!

Atât de aproape de ceea ce ar putea fi ţinta şi să abdic?

Să mă las demoralizat de o simplă inundaţie bulgărească?

– Mi-ar trebui o funie lungă, visez eu.

Maiestatea sa mă şicanează.

– De trei sute de metri, nu-i aşa, dragă baroane? Şi de ce culoare ai dori să fie?

– Sau de un costum pentru plonjări.

– Aveţi o marcă preferată? mă persiflează coana Béru.

– Sau măcar de un bidon închis ermetic? mă încăpăţânez eu să enumăr.

De data asta, Grasu nu-mi mai dă nici un răspuns şi clatină din cap.

Apoi se îndepărtează cu paşi de vârcolac sub luna voalată, ca o roată veche de velociped.

Ivana se lipeşte de mine.

Iată o femeie convertită, care mi-a îndeplinit scrupulos instrucţiunile. Pentru a o recompensa îi decern un pupic apăsat a la San-Salvador, cu un acompaniament de mângâieri în regiunea danubiană. Drace, chiar dacă mi s-ar oferi alte femei, tot pe ea aş alege-o.

Abia dacă am terminat degustarea amigdalelor că şi răsună glasul de canal colector al Grasului.

– Acest obiect i-ar conveni Alteţei Regale?

Ţine ridicată în sus o canistră de benzină.

– Am luat-o din spatele unui jeep, explică el, şi-ţi aduc la cunoştinţă că toţi răcanii sforăie de stai şi te întrebi dacă sunt pifani sau aviatori.

Goleşte bidonul şi-i înşurubează capacul la loc.

– Dacă ţi-am înţeles bine intenţiile, şefule, vrei să te foloseşti de el ca de un colac de salvare?

– Textual.

– Atunci, dezbrăcarea, pruncule, şi uite aici cureaua care ţinea canistra, să ţi-o legi de piept. Ce-aş putea să mai fac ca să te ajut?

– Să mă aştepţi în avalul râului, mai jos de casă, în golfuleţul ăla cu sălcii plângătoare, pe care-l zăreşti înainte de vărsare. Acolo am să încerc să ies la mal.

– Crezi că ai putea lupta împotriva curentului, Sana?

– Am să fac imposibilul.

Nu ne spunem mai mult. Noi, Grasu şi cu mine, în momentele critice, avem tendinţa să evităm discursurile. Facem o groază de prostii, dar nu vorbim. Sau mai exact, ne punem lacăt la gură, ceea ce-i cu mult mai bine...

– Să nu uiţi să-mi iei hainele cu tine! îi recomand.

Ivana, când mi-a înţeles intenţiile, se aruncă de gâtul meu, implorându-mă: „Nein, oh! nein", în măsură să frângă inima unui as de treflă. O mângâi pe obraz, şoptindu-i cuvinte liniştitoare.

– Nu-ţi bate capul cu ea, îmi spune Mamutul, am eu grijă s-o consolez niţel, şi dacă-i cazul, pot să mă şi culc cu ea.

Asigurat în această privinţă, pătrund în apa rece ca gheaţa, ceea ce mă face să dau din mâini disperat, deci să înot cu o vigoare în comparaţie cu care bielele unei locomotive alergând cu o sută cincizeci la oră ar părea un tel de bătut maioneza.

Punând în joc, ştii ce? Da: totul! Am îndrăzneala să ating mijlocul râului dezlănţuit. Curentul, am băgat de seamă, merge drept spre căsuţă, apoi o ia brusc la stânga, ajungând la o sută de metri de ea, respins fiind de nişte stânci. Totul e să nu mă zdrobesc de pietre, pe de o parte şi să nu mă las furat de valuri pe două părţi.

Trebuie să fii curajos ca să încerci aşa ceva, să ştii! Nu-i vorba că aş vrea să-mi ofer frunza de palmier, deşi tare mi-ar prinde bine în prezent, dar n-aş vedea multă lume, la Academia Franceză, cu excepţia lui Jean Dutourd* – care înoată ca un triton cu ochelarii pe frunte – în stare să-şi ofere o performanţă de asemenea dimensiuni.

* Jean Dutourd (1920) – scriitor francez care glorifică eroismul împotriva mediocrităţii. (n.tr.)

Simt cum mă fură curentul. Mă zbat, mă lupt, mă iau la întrecere cu el spre nu ştiu ce abisuri. Mă sufoc. Ah! Ce senzaţie oribilă! Înghit apă, mă simt ameţit, dominat, supt, brutalizat, cărat. Fără canistră m-aş fi scufundat pe loc în apa dezlănţuită. Dar providenţialul bidon îmi asigură plutirea. Mă afund, pentru a mă ridica imediat la suprafaţă. Şi când îmi iese capul deasupra, am timp să văd râul furios care se năpusteşte în cavalcade şi sarabande uriaşe.

Reflectoarele îmi permit să constat amploarea dezastrului. Mă apropii de grămada de stânci. În acel loc, apa clocoteşte ca Niagara. Spuma sare în jerbe cu viteză mare, iar râul urlă ca un dog german (tâmpiţii ăia) când te apropii de strachina lui.

Mă lupt sălbatic împotriva forţei irezistibile care-i gata-gata, gata-gata.

Îngerul meu păzitor izbuteşte performanţa de a mă centrifuga de stânci. Ajung într-un loc unde apele se mai liniştesc, după monstruoasa vâltoare. Acum, să înot până la căsuţă nu-i decât un joc de copii.

Floare la ureche. Totul e să nu apar în lumina intensă a proiectoarelor, în cazul în care vreun pândar s-ar uita încoace, mergând să urineze. Din fericire, una dintre laturile casei a rămas în umbră. Şi iar din fericire, are o fereastră.

Ca s-o deschid nu merită osteneala să fac un documentar. Intru în bojdeuca năpădită de apă până la jumătatea coapsei.

========

Mai mult decât modestă, casa natală a lui Simeon Grozob. Patru camere din una în alta, mobilate ca vai de lume. Nici tu pivniţă, nici

tu pod. Poate că pe vremuri o fi existat vreun hambar, dar s-o fi prăbuşit în decursul anilor, l-o fi luat apa.

A propos de mobilă: pluteşte toată pe apa neagră. Lumina reflectoarelor inundă interiorul în fascicole intense. Casa asta dezolantă, atât de sărmană şi prăpădită, are ceva halucinant.

Clănţăn de frig. Dar prima parte a expediţiei reuşind, trebuie să merg mai departe. Sus inima, mâinile şi restul! Hai, Antonio! Sus! Sus! Ai ajuns aproape de ţintă. Norocul îţi surâde ca un nerod, profită, băiete, profită!

Procedez la o rapidă trecere în revistă a proprietăţii, dacă pot folosi un termen aşa de funest într-o ţară socialistă. Ar fi mers repede dacă nu era inundaţia.

Mă uit la odăile umile. Secretarul General le-a păstrat aşa cum au fost pe vremea copilăriei lui. O încăpere comună şi alte trei de dimensiuni mici... Ar fi putut să le restaureze, să le doteze cu nişte instalaţii sanitare, cu ceva confort. Dar nu, ori din spirit conservator (pentru un comunist, hmm) ori pentru a-şi întreţine legenda a lăsat totul în aceeaşi stare, care-i una foarte proastă.

Bun, Santantonio se pune pe gândit.

Se identifică liderului defunct.

Eu sunt Simeon Grozob. Trebuie să ascund ceva aici. Ceva de o importanţă covârşitoare. Unde l-aş piti? Lacună gravă: nu ştiu ce volum are „acel ceva". Trecem peste asta! Să presupunem că e de dimensiuni reduse. Ca o ipoteză, decid că poate să fie cât o cutie de pantofi. De ce cât o cutie de pantofi? Uite aşa! Şi mai lasă-mă în pace, ei comedie! Am fundul în apă rece ca gheaţa, nu-i momentul să mă plictiseşti cu eternele tale întrebări inutile.

Deci, mă gândesc la o cutie de încălţări. Unde aş ascunde-o?

N-aş îngropa-o, fiindcă ştiu că regiunea e bântuită uneori de inundaţiile, nu-mi mai aduc aminte cum îi zice râului...

Mobilele? Câteva dulapuri în perete, cu uşile bălăbănind. O ladă veche care navighează în bucătărie. Paturile sumare?

Şi totuşi, acum câteva nopţi, mai înainte ca râul să se reverse din cauza ploilor diluviene, Grozob a venit aici. Să verifice dacă ochiul de sticlă era cel bun.

O ascunzătoare?

Inspectez tavanul dezarticulat. Arată promiţător. E aşa de jos că mi-e uşor să-i controlez grinzile una câte una.

Un dulap trucat, cu fund dublu? Le iau la cercetat pe toate. Nici o găselniţă.

Pereţii sunt goi, fără posibilitatea vreunei tainiţe. Îmi port anatomia în odaia principală. Şi deodată, ştiu. Presimt. Înţeleg. Căminul! Nu-i el inima unei colibe? Ceva de genul sufletului ei?

Cel de aici e mare, cu un horn care abia se mai ţine. Mă aşez pe vatră. Evident, nu văd nimic, în afara unui dreptunghi de cer luminat, în partea de sus a coşului. Pipăi minuţios pereţii căptuşiţi cu funingine. Începând de pe margini, bâjbâi cât de sus pot să întind mâna. Şi o iau de la capăt fără a scuti nici un centimetru.

Trebăluiesc în felul ăsta, destul de mult timp, care pentru mine, gol şi ostenit, e un timp îngrozitor.

Dar răsplata nu întârzie să se arate! Dup ce am terminat de investigat hornul, trec la peretele de care se sprijină căminul. În unghiul din stânga găsesc ceva ciudat: o piatră ieşită în afară, care se clatină ca un dinte găunos sau ca mâna unui licean. Nu mi-e greu s-o apuc şi s-o smulg din alveola ei. Deschid astfel o gaură care are aproximativ dimensiunile unei cutii de pantofi.

DACĂ ĂSTA NU E CAPITOLUL PAISPREZECE, TRECI IMEDIAT LA CAPITOLUL CINCISPREZECE

Am socotit bine când i-am spus Grasului să mă aştepte în dreptul pâlcului de sălcii. Bojdeuca constituie ca o insulă care schimbă direcţia curentului şi mi-e mai uşor să mă lupt cu valurile plecând de aici. Béru a pregătit un material de recuperare, respectiv doi metri de scânduri pe care mi le aruncă judicios şi de care mă pot agăţa. Îmi trage pluta improvizată cu ajutorul unei sârme dintr-un gard.

Sufocat, mă prăbuşesc în stufăriş ca un pelican-tată frânt după un drum lung. Dar în loc să mă autorecuperez, mă las îngrijit de cei doi coechipieri. Apoi îmi îmbrac ţinuta militară cu o uşurare pe care doar întunericul crângului o poate disimula.

– Ai găsit ce sperai, tipule? mă întreabă Béru.

Îi arăt cutia de fier, pe care am fixat-o solid de canistră.

– Cred că asta trebuie să fie.

– Permiteţi să mă uit?

– Mai târziu. Acum suntem nevoiţi s-o întindem, mai înainte de a se lumina de ziuă. Avem de străbătut toată Bulgaria, dragule.

– Ca să ne ducem unde?

– În Grecia! E singura ţară limitrofă, împreună cu Turcia, care ne poate fi favorabilă. Şi va trebui să găsim o breşă în frontieră, dar până acolo mai e!

Mastodontul e tulburat, ba chiar indignat.

– Vrei să spui că Grecia e aproape de Bulgaria, fără glume? Îţi baţi joc de mine!

– Ce înţelegi tu prin ţară limitrofă cu Grecia? îl întreb din pură curiozitate.

Grasu saltă din umeri:

– Ei bine: cum e Spania şi Algeria! Zău aşa, uneori îţi face plăcere să-i iei pe oameni peste picior! Ar trebui să locuieşti în Maline, răule! Hai la drum! Vino puicuţo, adaugă el, prinzând-o pe Ivana de mijloc, nu-l mai asculta. Dacă ai înţelege ce spune, te-ai transforma în capră şi ar fi mare păcat cu un cur ca al tău!

=♠=======

E trei dimineaţa când, zdrobiţi de osteneală, ne hotărâm să facem o haltă la marginea drumului. Mă orientez după Steaua Polară pentru a alege direcţia bună. Aşa procedau odinioară: navigatori temerari, pelerini neobosiţi, oameni de arme puşi pe cuceriri şi alţi tâmpiţi din aceeaşi oală.

Ziceam, deci, că ne acordăm un moment de respiro pe un taluz în pantă dulce. Tot n-am examinat conţinutul cutiei (în engleză the box) care e închisă cu cheia, iar eu, în decursul acestor evenimente neaşteptate, mi-am pierdut sezamul, dar linişteşte-te: mai am acasă o groază, în sertarul slipului de ceremonii. Vom forţa caseta mai

târziu, nu-i nici o grabă. Acum e vorba de pielea noastră care trebuie pusă într-un loc sigur.

Şi pe urmă, cum stăm noi aşa întinşi pe iarba udă, să ne tragem sufletul şi să ne masăm picioarele, la fel de bogate în băşici ca lustrele de la Operă în becuri, din adâncul orizontului apare un camion.

Un vehicul cu remorcă, enorm, masiv, burduhănos şi Diesel.

N-avem nevoie să ne consultăm, Grasu şi cu mine. Dăm năvală! Dacă ne-ai vedea pe amândoi, el, eu, noi, traversând drumul şi gesticulând ca două marionete articulate (comparaţia nu-mi aparţine, am citit-o într-o carte frumoasă de Robbe-Grillet, cred că mi se pare).

Ce zăreşte camionagiul? Un militar şi o cumătră grasă, plus o femeiuşcă tânără şi frumoasă, numai sâni şi fese proaspete. Fiind inspirat de încredere, frânează.

Şi atunci, citesc pe uşa cabinei minunatul text care urmează: ***Alberto Alberti Pescheria via Roma GENOVA.***

Un broscar!

Şi încă ce! Ai zice Victorio Grassmann, dar mai tânăr. Ascultă o casetă care transformă noaptea bulgărească în noapte napolitană.

Parlamentăm, ne explicăm cât de cât. A livrat în Bulgaria sardine italieneşti provenind din Portugalia. Şi se întoarce în ţară via Grecia: Salonic, apoi cu vaporul în Corfu. O croazieră de îndrăgostiţi el şi camionul lui. Da, vrea să ne ia până la frontiera greacă, dar la Mariostinovo va fi obligat să ne facă vânt, fiindcă vameşii bulgari îi scotocesc camionul la ieşire în aşa hal că n-ar putea scoate nici măcar o cireaşă de contrabandă.

Îi mulţumim, îl felicităm, îi propunem că va putea face dragoste cu Ivana în timpul drumului, fiindcă ea e gata mereu când e vorba de aşa ceva.

Până la Kazanlâk, călătoria se desfăşoară fără incendii şi nici incidente. Stau lungit alături de Ivana pe cuşeta plasată în spatele scaunelor şi închisă cu perdeluţe. Delicat alcov mobil, dragă marchiză, în atmosfera sufocantă a căruia, trebuie să mărturisesc, comit de două ori consecutiv actul carnal cu drăgălaşa bulgăroaică.

Bérurier le soileşte legănat de melodiile napolitane, pe care amicul nostru, Alberto, le pune la nesfârşit. Le acompaniază cu un bariton-bas, cavalerul şoselelor. ***Ritorno a Sorente***! Ce vorbeşti! Taie-mă în două! Şi ce dacă nu-i nimeni la întâia, eu am să călătoresc pe trenul de aterizare.

Dar s-o scurtăm...

Se luminează de ziuă.

Pe urmă se luminează de-a binelea. Un soare timid, frédéric dard, se ridică deasupra scumpei Bulgarii. Şoferul s-a lăsat de cântat ca să stropească unul din cireşii cu care e plantată marginea drumului. Şi în acel moment, imaginează-ţi că apare o maşină care încetineşte pe măsură ce se apropie de noi, şi ce scrie, dragă, pe acest vehicul? Da, îngeraşule: POLIŢIA, cu litere de-o şchioapă, nesuferite. Bebert se opreşte din urinat şi îşi scutură instrumentul ca să-l determine să-şi spună ultimul cuvânt. Venirea neaşteptată a poliţiştilor bulgari nu-l încântă deloc. Cei doi sticleţi aflaţi în maşină opresc exact în faţa camionului şi coboară. Primul îi cere actele de transport amicului italian, în timp ce al doilea le vrea pe cele ale lui Bérurier.

Eu, ascuns în spate, urmăresc scena prin perdeluţele întredeschise. Ceea ce-mi permite să asist la o treabă bine făcută, numai muc şi sfârc.

O lovitură de picior în falca poliţistului căruia i-am zis „al doilea". O lovitură de cheie în moalele capului celui căruia i-am zis „primul", necunoscându-le identitatea, şi cei doi diavoli zac întinşi pe macadam.

Italianul e mai mult decât consternat, e înnebunit.

Începe să strige „Ma que! ma que". Şi apoi: „Madonna!" Se crucește şi se răscrucește, cu lacrimi în ochi, în glas, în gesturi, în slip.

Eu îmi spun ***in extenso***, fără mutre când e vorba de latina originară: va trebui să fac faţă situaţiei.

Şi fac faţă.

– Ai să zici că te-am amenințat, Alberto! Uite, avem pistoale, priveşte-le cu atenţie, ca să le poţi descrie.

Le priveşte.

Şi, după ce le-a văzut bine: culoarea, calibrul, marca, îl fac K.O. cu un opercut senzaţional la moacă.

După care îl legăm ca şi pe cei doi sticleţi. Pe poliţişti îi plasăm în camionul o idee frigorific, pe Alberto în cuşeta unde de două ori, o repet, am onorat-o (de Balzac, evident) pe madam Ivana.

Aprind luminile de poziţie ale camionului.

– Schimbăm mijlocul de transport, iubiţilor!

Alergăm la maşina poliţiei. Le ajut pe cele două dame să urce în spate, eu mă aşez la volan, punând în funcţiune farul giroscopic, sirena şi dau bice într-o viteză stupefiantă (de porumbel călător).

Ceea ce urmează, aş numi, dacă vrei (şi dacă nu vrei, mă doare-n cot) o cavalcadă eroică, ultimul impuls.

Automobilul poliţiei e un Djugatşvili de opt cilindri, cu carburator dublu. Ating uşor o sută cincizeci la oră, şi practic, cu această viteză izbutesc să traversez Bulgaria de la Bazanlâc la Svilengrad. Ca într-un raliu, fiule!

Ţăranii îşi pun fundul la adăpost când ne aud venind. Întâlnim cai, până acum liniştiţi, care încep să se agite abia după trecerea noastră nebună. Dacă ridic puţin piciorul, când străbat satele.

În fermecătoarea localitate Ankulasec răstorn chiar un cărucior plin de cartofi, ca şi pe viteazul moş care-şi adunase toate forţele ca să-l tragă.

O tornadă. Lupt contra cronometru.

În cât timp va fi descoperit camionagiul legat? Şi poliţiştii? Fiecare minut contează. În ciuda şoselelor înguste şi a aglomeraţiei de prin târguri, parcurg cele două sute de kilometri în mai puţin de două ceasuri.

Şi uite aşa, ajungem până în oraşul de frontieră, Svilengrad, fără probleme de nici un fel. Desigur, am depăşit şi ne-am încrucişat în drumul nostru cu militari şi poliţişti, dar până şi ei au rămas cu gura căscată din cauza vitezei şi sirenei dezlănţuite. Eram ca într-o misiune de „extremă urgenţă" care impunea respect şi ne deschidea drum liber.

Ajunşi la periferia Svilengradului, mă grăbesc să ascund maşina pe un şantier de demolări, care va deveni foarte curând un şantier de construcţii. E pustiu, poate din cauza pauzei de prânz, iar eu îmi şterg fruntea cu o labă de aligator femelă în plină menopauză plastică.

Acum, lucrul cel mai greu rămâne trecerea frontierei.

Unde? Când? Cum?

Mergem sub soarele în fine regăsit. Am privirea încleiată ca batista unuia cu guturai. Grasu rumegă ceva dubios. Ivana ne urmează docilă ca o viţică dusă la taur.

Mă întreb ce-o să ne facem cu ea. Şi care va fi soarta ei? A lăsat totul şi s-a băgat în afacerea asta până-n gât. Dacă rămâne în Bulgaria va petrece ani şi ani la umbră, nu?

Dar, mai înainte de a mă preocupa de viitorul ei, se cuvine să-l meşterim pe al nostru în aşa fel încât să comporte o urmare, n-am dreptate?

Mergând, ajungem în piaţa gării. Cea din Svilengrad e importantă. Trebuie amintit că serveşte de placă turnantă, aici schimbându-se macazul pentru trenurile care merg unele în Grecia, altele în Turcia.

– Ce-ar fi să intrăm şi să adulmecăm puţin? propune Béru.

Hmmm, nu-i deloc prudent, îi spun, gările sunt pline de sticleţi.

Dar Mister-ul e încăpăţânat.

– Ascultă, îmi spune el, eu şi tipa nu atragem atenţia, fiindcă suntem nişte dame: mama cu fata ei mai mare. Bineînţeles, în compania ta ne remarcăm mai mult, aşa că, aşteaptă-ne în closetul de colo. Eu şi Ivana mergem să vedem dacă nu-i vreun mijloc să-l mijlocim. Când termin, am să fac ca trenul: am să fluier de trei ori!

Autoritar, o ia de-o aripă pe valoroasa noastră însoţitoare, în timp ce eu mă strecor în budă cu faimoasa cutie verde sub braţ.

Închis în closetul rău mirositor, pe zidurile căruia constipaţii au scris cu creionul „Ruski go home", şi cei stricaţi la burtă cu rahat „Trăiască libertatea!" (în bulgara modernă) mă apuc să deschid cutia. Dar e reticentă, afurisita! Încuietoare sofisticată. Triplu afumată, cu ignifugare valvară. Ciudată treabă. Cu cât mă uit mai mult la încuietoare, cu atât o găsesc mai deosebit de deosebită; încet, mă cuprinde bănuiala alăturată: dar dacă Simeon Grozob şi-a plasat partea „B" a secretului său într-o cutie capcană, care ar exploda şi i-ar distruge conţinutul, în cazul în care altcineva ar încerca s-o deschidă? Adulmec ceva pus la cale de acest tip. Era mult prea bănuitor, diavolul de om, şi mult prea ingenios pentru a-şi lăsa secretul în urma lui, în cazul unei nenorociri. Prin urmare, încrezându-mă în flerul meu subconştient, renunţ să mai forţez misterioasa cutie.

==========

Şi Béru fluieră de trei ori!

Ies din ascunzătoarea mea împuţită, purtând pe tălpi ceva excremente bulgăreşti. Grasa Bérurière semafora în direcţia mea din capătul unor linii de triaj. Dau fuga spre ei. Îmi spune jubilând: „Dă-i bice, tipule, (conform formulei apaşilor de odinioară), totu-i gata de manevre".

– Adică? îl întreb.

Îmi arată o locomotivă sub presiune.

– Caleaşca Domnului Prinţ trage la scară.

– ??????, îmi exprim eu nedumerirea.

Îmi explică:

– Cei doi mecanici făceau manevre. Ivana i-a terpelat şi le-a vorbit pe limba lor, arătându-şi nurii. Băieţii i-au explicat că în linie dreaptă se merge în Grecia. E destul să schimbi un macaz. Eu, care mă pricep, cum mă pricepi, le-am făcut vânt celor doi locomani: pum şi bum: bărbie-bărbie! Stau grămadă în cărbuni. Şi după aia, am vorbit pe aceeaşi limbă cu acarul, încât acum drumul spre Grecia e liber. Osteneşte-te şi urcă, dragă... Tu treci la comenzi, eu la cărbune. Iar la frontieră, le dăm cu tifla vameşilor în chip de paşapoarte, fără a încetini, oeuf corse! Ceea ce n-o să te împiedice să tragi un fluier ca să libereze trecerea, fiindcă n-am venit aici să-i tăiem în rondele!

EPILOG ÎN CASCADE ULUITOARE. TOT CE POATE FI MAI REUŞIT ÎN MATERIE.

O cuprind pe Félicie în braţele mele de o tandreţe nebună. O strâng tare, tare, depunând sărutări pe părul ei mătăsos de pe tâmple.

Râde încântată.

– Stai cuminte, băiatul mamii, a venit lume care întreabă de tine!

– Ce înţelegi tu prin lume?

– Un domn şi o doamnă, persoane care arată foarte bine. Se află în salon.

Mă îndrept într-acolo intrigat şi surpriza mea n-are calificative comestibile, fiindcă-i descopăr în fotolii pe vizitatoarea mea nocturnă, cea de la Veneţia şi apoi de la Sofia, precum şi pe soţul ei.

Acesta din urmă se ridică la intrarea mea. Îmi întinde o mână frumoasă, proaspăt ieşită dintre cele ale unei manicuriste.

– Laurent Dévoux, se prezintă el, import-export. Încântat să vă cunosc, domnule comisar. V-am obţinut numele şi adresa de la hotelul *Varna* din Sofia. Imaginaţi-vă că soţia mea nu mai poate rezista după acea şedinţă de dragoste atât de supărător întreruptă în camera

dumeavoastră cu câteva nopţi în urmă. Mathilde e nimfomană, cum poate aţi remarcat. Când îi place un bărbat, nu-i poate rezista, ceea ce n-o împiedică să fie o soţie exemplară.

„Îmbrăţişarea de la Veneţia i-a plăcut mult, foarte mult, mi-a povestit tot. Dar cea de la Sofia era şi mai promiţătoare; pentru echilibrul ei şi pentru liniştea menajului meu vă conjur s-o duceţi până la capăt. Se simte frustrată, sărăcuţa, şi-i foarte rău în starea ei. Dacă vă veţi putea ocupa de ea imediat, ne-aţi face un mare serviciu..."

Mă uit la ei. Bărbatul e foarte insistent. De o gentileţe completă. Ca dovadă, scoate din buzunar un pacheţel lunguieţ, fin ambalat. Rafinament.

– Ne-am gândit să vă exprimăm recunoştinţa noastră, rugându-vă să acceptaţi acest ceas Piaget, ultimul model, de aur, bineînţeles, fiind Piaget. Extraplat, etanş, cu schimbător instantaneu de fus orar, singurul care posedă memoria timpului exact.

Rămân cu braţele atârnând, cu privirea atârnând, ca şi cu celelalte accesorii, spunându-mi că viaţa e formidabil de halucinantă. Şi foarte frumoasă. Uneori, chiar şocantă. Adesea idioată. Dar aşa de frumoasă, belissimă! Fir-ar al naibii!

Ca să mă depaneze din încurcătură, telefonul începe să zbârnâie. Bâlbâi un „scuzaţi-mă" şi mă duc să ridic.

Bătrânul.

The Big Boss, bucuros la culme, exuberant.

– Dragul meu San-Antonio? susură el. Tu eşti iepuraşule? Băiatul meu? Discipolul meu prea dotat? Închipuie-ţi că asta era! S-a făcut! gata. Mathias a dezlegat misterul. E dat naibii, roşcovanul. Doamne, dar ce mai pute, însă de priceput e priceput! Ah! porcul! Să nu uiţi să-i cumperi deodorantul de care ţi-am pomenit, să vezi ce eficient e. Târfuliţa care-l folosea: neîntrecută în practica amorului

bucal, cu acompaniamentul degetului mijlociu în... Dar stai, să revenim la dragul de Mathias... Ce decoraţie ai zis că şi-ar dori? Medalia Păroaselor din Orient? Prazul? Om vedea. Nu-mi place să distribui panglici. Deşi el merită o recompensă... Închipuie-ţi că a putut deschide destul de repede, crede-mă, blestemata aia de cutie. Ai presupus corect, conţinea o capcană, ca maşina unui magistrat italian, băiete dragă. Diabolic Mathias ăsta al tău. A neutralizat afacerea cât ai zice peşte. Ce păcat că pute în halul ăsta! Nimeni nu-i perfect, asta-i situaţia. Ce-ar mai fi? Ah! Oh! Da! Ştii ce conţinea cutia? Ai vreo idee? Una cât de cât?

– Nu, domnule director.

– Curios din partea ta. Eu eram sigur. N-am fost surprins absolut deloc.

– Dumneavoastră sunteţi directorul meu, domnule director.

– Foarte corect, bine spus! Evident! Bravo! Eu sunt directorul tău. Atunci, am să-ţi fac o confidenţă în această calitate, dragul meu. O confidenţă serioasă. Sst! Să nu mai spui la nimeni. Mucles şi lacăt la gură, nu-i aşa?

– Evident, domnule director.

– Cutia conţinea un aparat de proiecţie pentru diapozitive.

Îmi cad meningele.

– Un aparat de proiecţie!!!

– Exact. Dar atenţie, atenţie, rectific tirul: nu un aparat obişnuit. Unul special, foarte special, lentile sofisticate, o treabă grozavă. Frumos! Tehnică de vârf. E nevoie de ochiul de sticlă în chip de clişeu proiector. Complementar lentilei. Sesizezi? Poţi pricepe aşa ceva, San-Antonio, deşi eşti inferiorul meu ierarhic?

– Încerc, domnule director.

– Noroc! Încearcă, băiete, străduieşte-te. Când se cuplează,

aparatul proiectează pe o placă lectoare o listă de nume şi adrese. Şi ştii despre ce nume şi adrese e vorba? Nu? Nu ştie! Şi nici n-o să ghicească. Inutil să-ţi storci materia cenuşie, aceste nume şi adrese sunt cele ale agenţilor secreţi sovietici infiltraţi în ţările occidentale. Cei mai mari, care s-au introdus prin guverne, care ocupă posturi cheie. Fruncea! Agenţi de elită! Ah! San-Antonio, s-o spunem pe şleau: mi-a reuşit cea mai frumoasă lovitură din toată cariera mea, totuşi atât de bogată! Cea mai extraordinară. Trebuie să sărbătorim. Vă invit să cinăm împreună, pe dumneata şi pe Bérurier, la Barrière Poquelin, deşi ţin regim. Am să mănânc peşte. Să-l chemăm şi pe Mathias? Hai, bun, să-l chemăm. Dar să-şi cumpere deodorantul şi să se pulverizeze cu el, ne-am înţeles? De altfel o să facem în aşa fel încât să mâncăm la altă masă, ca măsură de prevedere.

==========

Sărbătoare în sat!

Bătrânul e fericit la culme. A primit laude de la Preşedinte în persoană şi aşteaptă şi din „exterior".

La o masă învecinată, Mathias radiază ca un Van Gogh sub un spot de o mie de waţi. Stă mai la o parte, dar înconjurat de toate onorurile. Ştie că va fi decorat cu ceva acolo, în curând, şi îşi savurează victoria, visând revere împodobite.

– A propos, declară Béru, ştii că am luat-o la mine pe Ivana? O păstrăm ca femeie de serviciu, eu şi frizerul Alfred. O să menajeze când la mine când la el. S-ar părea că Franţa îi place foarte mult. Mă ocup eu să primească acte de rezident. Totul merge ca pe roate datorită domnului director, care a binevoit să ne dea sprijinul. E o fată faină, Ivana. Straşnică. O să se înţeleagă bine cu Berthy a mea.

Masa e veselă. Îi povestim Bătrânului peripeţiile cu lux de amănunte. Începe să râdă şi ne spune că ar vrea s-o cunoască şi el pe Ivana; din când în când ar putea veni să-i şteargă praful prin birou. În cele din urmă, declară că istorioarele noastre i-au făcut poftă de iaurt. Cum articolul nu se află pe lista de bucate de la Barrière Poquelin, trimite să se caute în altă parte. Un năzuros!

Râdem din nimica toată, ameţiţi cum suntem din cauza vinului ***Sainte-Croix du Mont***, care escortează pateul de ficat şi al celui ***Cheval Blanc*** care acompaniază porumbelul.

Mă uit la ceas, fiindcă am întâlnire cu familia Dévoux, ca să le mulţumesc pentru ceasul etanş de aur, cu fus orar încastrat.

Scalpatul munceşte la borcanul lui de iaurt (gust bulgar).

– Nu ştiu de ce n-am mânca la toate mesele, regretă Bătrânu, e delicios şi aşa de sănă...

Tace intrigat.

Agită linguriţa în borcănaş şi intră în panică. Sfârşeşte prin a extrage ceva rotund, greţos, de pe care se prelinge iaurtul.

Béru identifică imediat obiectul.

– Asta-i bună! Proteza mea! strigă el. Mai înţeleg şi eu hazard, dar chiar aşa!

O şterge cu şervetelul şi-o bagă presto în gură şi adaugă arătând la eticheta lipită pe borcan:

– Oricum puteţi fi sigur că-i autentic, domnule director: vine fără doar şi poate din Bulgaria.